

ஸ்ரீ ராமா நுஜன் 285

சென்னை ஸத்க்ரந்த ப்ரகாசன ஸபா மூலமாக மாதந்தோறும் வெளிவரும் பத்திரிகை.

ஆசிரியர்: ஸ்ரீகாஞ்சி. P. B. அண்ணங்கராசாரியர்.

ஸம்புடம் 24

பரீதாவிஸ்ரு ஆனிம்
15-7-72ல் வெளியிடப்பட்டது.

ஸஞ்சிகை 9

* அரியபெரிய விருந்தளிப்பு *

(ஸ்ரீலோகாசார்ய ஸித்தாந்தஸாரம்).

நம்முடைய பூருவாசாரியர்கள் பரமக்ருபைகொண்டு உபயபாஷைகளிலும் உயர்ந்த நூல்கள் பலவற்றை அருளிச் செய்திருந்தாலும் அவை ஸதாசார்ய ஸன்னிதானத்தில் பலகாலமிருந்து காலக்ஷேபமுறையில் கேட்டறிய வேண்டியவை யாதலால் அதற்குப்போதுமான யோக்யதையும் அவகாசமுமில்லாதவர்கள் “நம் முடைய ஸித்தாந்தத்தின் ஸாரத்தை எளிதாகவும் தெளிதாகவும் தெரிவிக்கக் கூடிய சிறுநூல்களை உதவவேணும்” என்று நமக்குப் பலகால் எழுதுவதுண்டு. எம்பெருமானார் ஸித்தாந்தத்தின் ஸாரப்பொருள்களை [ஸ்ரீராமாநுஜன் 282ல்] பகவத்ராமாநுஜ ஸித்தாந்தஸாரம் என்கிற மகுடத்தின் கீழும், (ஸ்ரீராமாநுஜன் 283ல்) எம்பெருமானாரெண்பத்திரண்டு என்கிற மகுடத்தின் கீழும் வெளியிட்டது மட்டுமன்றிக்கே மற்றும் பலநூல்களினாலும் தெரிவித்திருக்கிறோம். நம் ஆசாரியர் கள் ரஹஸ்யக்ரந்தங்கள் மூலமாகவும் பல தத்துவப் பொருள்களை வெளியிட்டருளி யிருப்பதால் அவற்றைத் தெரிந்துகொள்வதே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு மிக முக்கிய மானது. அப்படிப்பட்ட ரஹஸ்யார்த்தங்களை உள்ளபடி யுணர்த்தின ஆசாரியர் களில் தலைவர் பிள்ளைலோகாசாரியர். அவர் அருளிச்செய்த அஷ்டாதசரஹஸ் யங்களுள் மிகமுக்கியமான மூன்று ரஹஸ்யங்களுக்கும் ஆசார்ய ஹிருதயமென்கிற ரஹஸ்யத்திற்கும் விசதவாக்கிகாமணிதளான மணவாளமாமுனிகள் தேனும்பாலு

மமுதுமாக் வியாக்கியானமிட்டருளுகையாலே ஸந்தேப விபர்யயங்களுக்கு இடமில்லாமலும், ஆத்மஸ்துதி பரநிந்தை முதலான அவத்யங்களுக்கு இடமற்றும் விளங்குகின்ற அந்த (மாமுனிகளின்) திவ்ய ஸ்ரீஸூக்திகளைக் கொண்டே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களான நாம் அந்தரங்க ரஹஸ்யார்த்த விசேஷங்களையறிந்து உஜ்ஜீவிக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். ஸ்ரீலோகாசார்ய ஸித்தாந்தஸாரமென்று மகுடமிட்டு அடியேனெழுதுமிச்சிறுநூலில் ஆளவந்தார் எம்பெருமானார் ஆழ்வான் பட்டர் முதலான ஆசாரியர்களின் திவ்யஸூக்திஸௌரபமும் ஸம்ருத்தமாயிருக்கும். ஸகல பூர்வாசார்யஸித்தாந்தஸாரமென்றே இதனைக் கொள்ளலாம்.

இதில் நாம் ப்ரமானோபபத்திகளைக்கொண்டு விளக்க நினைத்த விஷயங்கள் இருபது. அவற்றில், கீழ்க்கண்ட பதினொரு விஷயங்கள் மட்டும் இந்த முதற் பகுதியில் வெளிவருகின்றன. அவையாவன;

1. ஸ்ரீலோகாசார்ய ஸித்தாந்தத்தின் அடிப்படை	7. ப்ரபத்தியின் அபராத கோடி ப்ரவேசம்
2. ஸக்ருத்ப்ரணாமத்தைப்பற்றின விளக்கம்	8. உபாயாந்தரங்களின் ஸ்வரூப விரோதித்வ நிருபணம்
(இடையில் பிள்ளான் ஸூக்தியை தேசிகன் மறுத்தமை காட்டுதல்)
3. பகவத் க்ருபையின் நிர்ஹேதுகத்வ நிருபணம்	9. விஹிதவிஷய நிவ்ருத்தி தன்னேற்றம்
4. ப்ரபத்த்யநுபாயத்வ விவரணம்	10. கர்மாநுஷ்டானத்தைப் பற்றின தெளிவு
5. சேதநலாபம் ஈசுவரனுக்குப் பேறென்பது பற்றின விளக்கம்	11. எம்பெருமானுடைய வியாப்தியின் விளக்கம்
6. பரகதஸ்வீகாரத்தின் ப்ரசஸ்தி	

ஆக இந்தப் பதினொரு விஷயங்களில் இன்னும் விவரித்து விளக்கவேண்டியவை பல இருப்பினும் ஸாரக்ராஹிகளுக்கு இவ்வளவு போதுமென்று நினைக்கிறோம். இவற்றை நமது வைதிகமநோஹரா பத்ரிகையில் ஸம்ஸ்க்ருத பாஷையிலும், ஆந்த்ர ஸ்ரீராமாநுஜ பத்ரிகாவில் தெலுங்கு பாஷையிலும் பிரசுரித்திருக்கிறோம்.

அடுத்த பகுதியில் வெளிவரப்போகும் ஒன்பது விஷயங்களாவன :—

12. வாத்ஸல்யார்த்த விவரணம்	16. கைவல்ய மோக்ஷவிமர்சம்
13. தயாகுணஸ்வரூப நிருபணம்	17. ஏகாதசீசராத நிர்ணயம்
14. பிராட்டியைப்பற்றின விளக்கங்கள்
(உபாயத்வ ஜகத்காரணத்வ விபுத்வங்களைப் பற்றி)	18. விதவாவபன விசாரம்
15. ஜாதியின் விநாசத்தைப்பற்றி	19. மந்த்ரஜப விஷயம்
	20. அத்ருஷ்டார்த்த நடவடிக்கை

P. B. அண்ணங்கராசாரியர்

ஸ்ரீ:

பேரருளாளன் பெருந்தேவித் தாயார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஐகதாசார்ய ஸிம்ஹாஸனாதிபதி. மஹாமஹிமோபாத்யாய.

ஸ்ரீகாஞ்சி. பிரதிவாதிபயங்கரம்

அண்ணங்கராசார்ய ஸ்வாமி அருளிச்செய்த

ஸ்ரீ லோகாசார்ய ஸித்தாந்த ஸாரம்

—சுலோகம்—

லோகாசார்ய வரோபயந்த்ருயமிராடாசார்ய வர்யாத்தருதா:
அர்த்தா ஏவ சடாரிலக்ஷ்மணமுநி ஸ்ரீகூரநாதாதிபி:
ஸ்வக்ரந்தேஷு ஸமாத்தருதா இதி யதா ப்ராமாணிகா: பண்டிதா:
ஜாநீயுர் விசதம், ததா க்ருதிரியம் ஸந்தர்சயிஷ்யத்யஹோ.

(இதன் கருத்து.) பிள்ளைலோகாசாரியரும் மணவாளமாமுனிகளும் தமதுதிவ்யக்ரந்தங்களில் வெளியிட்டருளின அர்த்த விசேஷங்களே ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஆழ்வான் முதலானருடைய திவ்ய ஸூக்திகளிலும் திகழ்வன—என்னுமிடத்தை ப்ராமாணிக பண்டிதர்கள் நன்குணருமாறு இந்த நூல் விளக்கவல்லது என்கை.

...

...

...

...

...

...

...

1. ஸ்ரீலோகாசார்ய ஸ்ரீவரவமுநீந்தர் ஸித்தாந்தத்தின் அடிப்படையைப்பற்றின விளக்கம்.

விசிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்தத்திற்கு ஒரு திறவுகோலும், ஸ்ரீலோகாசார்ய ஸித்தாந்தத்திற்கு ஒரு திறவுகோலும் முக்கியமாகத் தெரிந்துகொள்ளத் தக்கவை. சரீராத்மாவம் என்பது விசிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்தத் திறவுகோல். 'ஸர்வேச்வரன் ஸகல சேதநா சேதநங்களையும் சரீரமாகக் கொண்டவன்' என்கிற உண்மையைச் செவ்வனே தெரிந்துகொள்ளும் வேதாந்திக்கு ஸகல உபநிஷத் வாக்கியங்களும் எளிதாக அந்வயித்துவிடும், ஒன்றிலும் ஒரு அவத்யமும் தோன்ற மாட்டாது—என்பது சீரியதோர் கொள்கை. இதை நன்கு தெரிந்துகொண்ட

வித்வான்முன்னிலையில் எந்த மதாந்தரஸ்தனும் பங்கமடைந்தே தீர்வன் என்கிறார் ஸ்ரீ வேதாந்ததேசிகன் *யத்யேதம் யதிஸார்வபௌமகதிதம்* இத்யாதி ச்லோகத்தினால்.

“யத்யேதம் யதிஸார்வபௌமகதிதம் வித்யாத் அவித்யாதம்:-
ப்ரத்யூஷம் ப்ரதிதந்த்ரம் அந்திமயுகே கச்சித் விபச்சித்தம்;
தத்ரைகத்ர ஜடித்யுபைதிவிலயம் தத்தந்தமஸ்தாபநா-
ஹேவாகப்ரதமாந ஹைதுககதாகஸ்யோஸ கோலாஹல:.”

என்கிற ரஹஸ்யத்ரய ஸாரஸ்தமான அந்த ச்லோகரத்நம் விசிஷ்டாத்வைதிகளுக்கு நம்முடைய விரிவான உரையுடன் நித்யாநுந்தேயமாகக் கடவது.

2. அதுபோல, ப்ரக்ருதத்தில் “எந்த விதத்திலும் எம்பெருமானுடைய பெருமையிலேயே முழுநோக்கு” என்பதே தென்னாசார்ய ஸித்தாந்தத்தின் ஸாரம் என்று தெரிந்து கொள்ளவேண்டும். இதுவே இந்த ஸம்ப்ரதாயத்திற்குத் திறவுகோல். இதர ஸம்ப்ரதாயங்களில் சேதநனுக்கே ஆதிக்கம் தெரியவரும். இந்த ஸம்ப்ரதாயத்தில் அப்படியின்றிக்கே ஸர்வேச்வரனுக்கே ஸர்வாத்மநா ஆதிக்கம் தெரியவரும். இதனை நன்கு தெளிவிக்கின்றேன். இந்த ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்கள் ஒரு தடவை நமஸ்காரம் செய்வதென்றும் பிறர் பலதடவை நமஸ்காரம் செய்வதென்றும் காண்கின்றது. பகவானை நமஸ்கரிப்பதென்பது மிகச் சிறந்ததொரு காரியமே. இதனை ஒருதடவைக்குப் பலதடவையாகச் செய்தால் நல்லதல்லவென்று யாரேனும் நினைக்க முடியுமோ? நமஸ்கரிப்பவனுடைய கரணக்ராமமும் க்ருதார்த்தமாய், நமஸ்கரிக்கப்படுபவனான எம்பெருமானுடைய திருவுள்ளமும் ஸுப்ரஸந்தமாவதற்கு உறுப்பான காரியமன்றோ இது. அப்படியிருக்க, ஒருதடவைதான் நமஸ்காரம் செய்ய வேண்டுமென்று ஒரு விரதமாகக் கொண்டிருக்கவேண்டிய அவசியம் என்ன? என்று ஒவ்வொரு விவேகிக்கும் இந்த சங்கை தோன்றும். அவசியம் தோன்றவேணும்.

3. இங்குத் தென்னாசார்யர்களின் திருவுள்ளம் கேண்மின். நம்மைப் பார்த்தால் நாம் எத்தனை தடவை நமஸ்கரித்தாலும் போராது. எம்பெருமானைப் பார்த்தால் ஒருதடவை நமஸ்கரிப்பதும் மிகையாகும். அப்பெருமான் கீதை முதலியவற்றில் தன்னை அல்ப ஸந்துஷ்டனாகச் சொல்லிக்கொள்ளுகிறான். *பத்ரம் புஷ்பம் பலம் நோயம்* இத்யாதிகள் அவனுடைய அமுதமொழிகளாகக் காண்கின்றன. தேவதாந்தரங்கள் மிகவும் ச்ரமப்பட்டு ஆரதிக்கப்படவேண்டியவை யென்றும், எம்பெருமான் ஆராதனைக்கு மிக எளியவன் என்றும் ப்ரஸித்தம். ஆழ்வார்கள் அவனுடைய பெருமையைப் பேசுமிடத்து *தொழுது மாமலர் நீர்கடர் தூபங் கொண்டு எழுதுமென்னுமிது மிகையாதலின்* என்றும், *தொழக்கருதுவதே துணிவது சூதே* என்றும் இப் புடைகளிலே அருளிச்செய்கிறார்கள்.

4. *பூயிஷ்டாம் தே நம உக்திம் விதேம* என்கிற உபநிஷத் வாக்யத்திற்கு “தே பூயிஷ்டாம் நம உக்திம் விதேம” என்று அந்வயம் காட்டி ‘நம: என்று வாயினுற் சொல்லுவதும் எம்பெருமான் திருவுள்ளத்தாலே மிகக் கனத்ததாகும்’ என்று நம் பூருவர்கள் அர்த்தம் செய்தருளுகிறார்கள். பட்டர் “அஞ்ஜலிபரம் ஹநே” என்கிறார்.

நாம் ஒரு அஞ்சலி செய்துவிட்டாலும் அது அத்தலைக்குப் பெரிய சமையாகத் தோன்றுமென்பதை நன்கு காட்டுகின்றார். ஆகவே ஸ்வாராதனா [ஆராதனைக்கு எளியனா] எம்பெருமான் முன்னிலையில் நாம் பலகால் விழுந்தெழுந்தால் அவன் திருவுள்ளம் என்னொருமோ? 'நம்மையும் தேவதாந்தரங்களைப்போல நினைத்துவிட்டார்கள் போலும்!' என்று அவன் திருவுள்ளம் புண்படலாகுமோ என்னவோவென்று அஞ்சி, "ஆராதனைக் கெளியன்" என்கிற அவனுடைய பெருமைக்குக் குறைவு வாராதபடி நடந்து கொள்வோமென்றே தென்னாசாரியர்களால் நமஸ்காரத்தில் ஆவ்ருத்தி ஸஹிக்கப்படவில்லை.

5. இந்த ஸக்ருத் ப்ரணாம விஷயத்தில் சாஸ்த்ர ஸரணியில் தெரிவிக்க வேண்டிய விஷயங்கள் பலவுண்டு; அவை மேலே தெரிவிக்கப்பெறும். தென்னாசார்ய ஸம்பிரதாயம் முக்கியமாக எந்த அடிப்படையின்மீது நிற்கிறதென்பதை முதலிக்க வே இவ்விஷயம் முந்துற எடுத்துக்காட்டப்படுகிறது. நாம் சேதநராகப் பிறந் திருக்கிற வாசிக்கு ஏதோ சைதந்ய கார்யமாக ஸ்வல்பம் செய்யக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம்; இது கார்யகரமேயன்று, அவன் திருவுள்ளத்திலிரக்கமே கார்யகரம்; அது நம்முடைய ஆகிஞ்சந்யமும் அநந்யகதித்வமுமடியாக விளையக்கூடியது; ஆகிஞ்சந்யத்துக்கு எதிராக அதிக ப்ரவ்ருத்திகளைக் காட்டினோமாயின் நாம் ஏதோ உபாயாநுஷ்டாநம் செய்கிறோமாகத் திருவுள்ளம்பற்றி எம்பெருமான் கைவாங்கி நிற்க நேரும்; அப்படி அவன் உதாஸீநனாகைக்கு நாம் அவகாசம் கொடுக்கலாகாது.

6. நது; உபாயாநுஷ்டாநங்கள்செய்யும்படி அவனே சாஸ்த்ரங்களில் விதித்திருக்கும்போது அவற்றை யதேஷ்டமாக நாம் செய்தாலென்ன? செய்யவேண்டியதுதானே என்று பிறர் நினைக்கலாம். தென்னாசார்யர்கள் அங்ஙனம் நினைப்பவர்களல்லர். *நெறிகாட்டி நீக்குதியோ? என்று நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்தபடி, தன்னைவிட்டு நீக்குவதற்காக (நம்மை நன்கு சோதிப்பதற்காக) அவன் காட்டின வழிகளிலே நாம் கிடந்து துவளலாகாது; *காம்பறத் தலைசிறைத்து உன் கடைத்தலை யிருந்து வாழுஞ் சோம்பரை யுகத்திபோலும் சூழ்புனலரங்கத்தானே என்று தொண்டரடிப்பொடிபாழ்வாரருளிச் செய்தபடி திண்ணிதான அத்யவஸாயங் கொண்டிருப்பதே உற்றது—என்கிற உறுதி தென்னாசார்யர்களின் கருவிலேயே ஊறிக்கிடப்பதாகும்.

7. நம்பிள்ளையினுடைய திவ்ய ஸூக்திகளிலே இரண்டொன்றை இங்கெடுத்துக்காட்டி இவ்விஷயத்தை நெஞ்சில் பதிய வைக்கின்றேன். திருவாய்மொழியில் *பத்துடையடியவர்க் கெளியவன் பிறர்களுக்கு அரிய வித்தகன்* என்ற விடத்து ஈட்டில்—“நம்முடையவர்கள் எம்பெருமானையே உபாயமாகப் பற்றாநிற்க, அல்லாதார் அசேதந க்ரியாகலாபங்களைப் பற்றுகிறப்போலேயிறே துர்யோதனன் நிலை” என்றுள்ளது. இதனால் நம்முடையவர்கள்படியும் அல்லாதார்படியும் அறியத்தக்கது. மேலே அந்தப் பதிகத்திற்கு அடுத்த பதிகத்திலே (1-4-7) *என் பிழைத்தான் திருவடியின் தகவினுக்கு* என்றவிடத்து ஈட்டில்—“தேவரீர் க்ருபைக்குத் தண்ணீர்த் துரும்பாக ஏதேனும் ப்ரதக்ஷிண நமஸ்காராதிகள் பண்ணிற்றுண்டோ வென்று நம்பிள்ளை யருளிச்செய்யும்படி” என்றுள்ளது. இந்த ஸ்ரீஸூக்தியை

நன்கு விமர்சிக்கவேண்டும். எம்பெருமானிடத்தில் தூதுவிடுகிற ப்ரகரணம் இது, என்ன தப்பு செய்துவிட்டதாக உபேக்ஷித்திருக்கிறீரென்று கேளுங்கோளென்று இங்கே மூலமுள்ளது. “நாங்கள் ஏதேனும் ப்ரதக்ஷிண நமஸ்காராதிகள் செய்து விட்டதாக எண்ணி உபேக்ஷித்திருக்கிறீராவென்று கேளுங்கோள்” என்பதாக நம்பிள்ளை விவரணம் செய்தருளுகிறார். இதனால் ப்ரதக்ஷிண நமஸ்காராதிகள் செய்வது எம்பெருமானுடைய க்ருபைக்கு ப்ரதிபந்தகம் என்று ஸ்பஷ்டமாக விளங்குகின்றது. இப்படி யருளிச்செய்திருக்கிற நம்பிள்ளை பகவத் ஸந்நிதியில் ப்ரதக்ஷிண நமஸ்காராதிகள் செய்திருக்கமாட்டாரா? செய்திலர் என்றால் இதை யாரேனும் நம்பமுடியுமா? அது சாஸ்த்ரார்த்தந்தானாகுமா? எதற்காக இங்ஙனே நம்பிள்ளை யருளிச்செய்தார்? என்று விவேகிகள் விமர்சிக்கவேண்டுமன்றோ? விமர்சித்தாள், அதிகப்ரவ்ருத்தி அவத்யமென்றதாகத் தேறும்த்தனை.

8. சிறிய திருமடலில், “செங்குறிஞ்சித் தாரார் நறுமலைச் சாத்தற்குத் தான் பின்னும் நேராதனவொன்று நேர்ந்தாள்” என்றவிடத்துப் பெரியவாச்சான் பிள்ளையின் வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தியையும் சேர்த்து முன்னேகாட்டிய நம்பிள்ளை ஸ்ரீஸூக்திக்கு அர்த்தம் செய்யுமளவில் தென்னாசார்யர்களின் திருவுள்ளம் நன்கு புலப்படும். உபாயகோடியில் எள்ளளவும் அந்வயியாமல் ஸ்வரூபத்தளவிலே நிற்கும்படி சில செய்வதே உற்றது; எதையேனும் அதிகப்படியாகச்செய்தால் அது உபாயகோடியிலே அந்வயித்து ஆகிஞ்சநயத்தைக் குலைத்து எம்பெருமானுடைய திருவருளுக்கு இடையூறுக நிற்குங்கொல்! என்கிற அதிசங்கை இவர்களுக்கு உள்ள தென்னுமிடம் விளங்காநின்றது. எந்த விஷயத்திலும் சாஸ்த்ரங்கள் ஒரு வழியையே காட்டமாட்டா; பல வழிகளையும் காட்டி நிற்கும். ஒவ்வொரு அதிகாரிகள் ஒவ்வொரு வழியைப்பற்றி நிற்பது ஸஹஜம். ...

— தென்னாசார்ய ஸித்தாந்தத்தின் அடிப்படையைப் பற்றின விளக்கத்தின் நிகமனம் —

இந்நூலுக்கு முக்கியமாகத் தொடங்கின விஷயம் நிகமிக்கப்படுகிறது. எந்த விதத்திலும் சேதநப்ரவ்ருத்திக்கு ஏற்றம் ஏற்படவேண்டுமென்பது பிறருடைய கொள்கையின் ஸாரமென்றும், எம்பெருமானுடைய குணதிசயம் விளங்கும் வழியில் ஊன்றி யிருப்பதே தென்னாசார்யர் கொள்கையின் ஸாரமென்றும் உபபாதித் தோமானேம். ஸ்ரீமந் நிகமாந்த மஹா குருவின் ஸித்தாந்தமும் இதுவேயாகும். இதை அனைவருமறிய ஒரே விஷயங்காட்டி இந்த முன்னுரையை முடிக்கிறேன். “தேஷாம் ஸததயுக்தாநாம் பஜநாம் ப்ரீதிபூர்வகம், ததாமி புத்தியோகம் தம் யேந மாம் உபயாந்தி தே.” என்கிற கீதாஸ்லோகத்திற்கு பாஷ்யமிட்ட சங்கராசாரியர் “ப்ரீதிபூர்வகம்” என்பதை பஜதாமென்பதோடே சேர்த்து உரை செய்தார். ஸ்வாமி எம்பெருமானாரோவென்னில், அங்ஙனன்றிக்கே ததாமியோடே சேர்த்து உரை செய்தருளினர். [ப்ரீதிபூர்வகம் ததனி என்கிற யோஜனை நமது பாஷ்ய காரருடையது.] சங்கராசார்ய யோஜனையிற்காட்டில் இந்த யோஜனையில் என்ன விசேஷம்? என்பதை நாமறியவேண்டும். இதை அவ்விடத்து தாத்தபர்ய சந்திரிகையில் விளக்குகின்ற வேதாந்த தேசிகன் பகவத் குணதிசய ப்ரகாசனமே பரமப்ரயோஜன மென்றருளிச் செய்தார். இதுவே தென்னாசார்யர் கொள்கையின் ஸாரம். ...

2. ஸக்ருத்ப்ரணுமத்தைப்பற்றின விளக்கம்.

9. கீழே விவரித்தபடி ஸத் ஸம்ப்ரதாயத்தில் ஒரு தடவை நமஸ்கரிப்பதென்றுள்ளது. 'பலமுறை நமஸ்காரம் செய்வதனால் ப்ரத்யவாய முண்டோ? நமஸ்காரம் என்பது நல்ல காரியமேயொழிய கெட்ட காரியமன்றே. பகவத்பாகவத விஷயங்களில் ஒரு தடவைக்குப் பல தடவையாக நமஸ்கரிப்பதனால் ஸ்வரூபம் நிறம்பெறுமே யல்லது கெட்டுப்போய் விடாதே. ஆகவே ஒரு தடவையே நமஸ்கரிக்க வேண்டுமென்று ஒரு நிபந்தனை கொள்ளவேண்டுமோ? பல தடவை நமஸ்கரிக்கக் கூடாதென்று சாஸ்த்ரம் மறுக்குமோ? அப்படி சாஸ்த்ரம் மறுத்திருப்பதாகவும் தெரியவில்லையே. தேஹத்தில் சக்தியற்றவர்கள் ஒரு தடவையோ அரை தடவையோ நமஸ்கரிக்கட்டும்; சக்தியும் உத்ஸாஹமுமுள்ளவர்கள் பல முறை நமஸ்கரித்தால் அதைக் குற்றமாகக் கொள்ளும்படி ஒரு ஸம்ப்ரதாயம் இருக்கத்தகுமோ?' என்றிங்ஙனே சங்கைகள் தோன்றக் கூடியவையுள். இதில் நம் ஆசார்யர்களின் திருவுள்ளத்தை விளங்கவுரைக்கிறோம் கேண்மின். எந்த விஷயத்திலும் சாஸ்த்ரங்களின் போக்கு உச்சாவசமாயிருக்கும். "மறைப்பாற் கடலைத் திருநாவின் மத்தரத்தாற் கடைந்து" என்னுமாபோலே பல நூற்கடல்களை நன்கு கடைந்து நுண்பொருள்களைக் கடைப்பிடித்துப் பரமாசார்யர்கள் காட்டியருளின அனுஷ்டானமே பரம சாஸ்த்ரம். ஸக்ருத்ப்ரணும விஷயத்தில் என்ன நுண்பொருள் காணலாகும்? என்னில்; கேண்மின். நமஸ்காரத்தின் ப்ரயோஜனம் என்ன? என்பதை முந்துற முன்னம் விமர்சிப்போம். *நந்த்ருநந்தவ்யபாவோயம் ந ப்ரயோஜநபூர்வக; நீசோச்சயோஸ் ஸ்வபாவோயம் நந்த்ருநந்தவ்யதாத்மக:.* என்று அஹிர்ப்புத்த்யஸம்ஹிதையிலுள்ள வசனத்தை தேசிகன் முதலானோர்களும் எடுத்துக் காட்டியுள்ளார்கள். பெரியாரைக் கண்டால் சிறியார், தங்களுடைய சிறுமைக்கும் எதிர்த்தலையின் பெருமைக்கும் ப்ரதர்சகமாக நமஸ்காரம் செய்ய வேண்டுமென்றது. வேறொரு ப்ரயோஜனமும் இதற்கில்லை யென்றும் சொல்லிற்று. ஒருகால் தொழுத மாத்திரத்தினால் ஸ்வநிகர்ஷமும் பரோத்கர்ஷமும் ப்ரதர்சிதமாயிற்று. பலகால் தொழவேண்டுமென்கிற நிர்ப்பந்தத்திற்கு ப்ரஸக்தியில்லை.

10. சாஸ்த்ரங்களில், ஒற்றைக் கையால் நமஸ்கரிப்பது அபசாரம், ஒரு ப்ரதக்ஷிணம் பண்ணுகை அபசாரம் என்று சொல்லியிருப்பதுபோல ஒரு முறை நமஸ்கரிப்பது அபசாரம் என்று சொல்லப்படவில்லை. *ஏகேந பாணிநாயஸ்து ப்ரணமேத் புருஷோத்தமம், ந்யாய்யஸ் தஸ்ய கரச்சேத இதி வேதவிதோ விது.* என்றும், *ஏகஹஸ்த்ப்ரணுமச் ச ஏகஞ்சாபி ப்ரதக்ஷிணம்* என்றும் இத்தகைய ப்ரமாணங்களையே ஸ்தோத்ர பாஷ்யாதிகளில் ஸ்ரீ தேசிகாதிகள் உதாஹரிக்கக் காண்கிறோம்.

11. ஸ்ரீ பரதாழ்வான் திருச்சித்திரகூடத்தேறச் சென்று பெருமானுடைய பாதுகைகளைப் பெற்றுக்கொண்டு மீண்டுவரும் வழியில் பரதவாஜாச்ரமத்திலே யிறங்கிப் பாதுகா ப்ராப்தியை விஜ்ஞாபித்துவிட்டு மஹர்ஷிபக்கல் விடைபெற்றுக் கொள்ளவேண்டி அவரை நமஸ்கரித்துப் ப்ரதக்ஷிணஞ் செய்து புறப்பட்டானென்

பதை ஸ்ரீ ராமாயணத்தில் அயோத்யா காண்டத்தில் நூற்றுப் பதின்மூன்றாம் ஸர்க்கத்தில் 18, 19 ச்லோகங்களில் சொல்லும்போது, *ஆமந்த்ரயிதுமாரேபே சரணுவுபக்ருஹ்ய ச, தத: ப்ரதக்ஷிணம் க்ருத்வா பரத்வாஜம் புந:புந:* [பரதாழ்வான் பரத்வாஜரை நமஸ்கரித்துவிட்டுப் பலமுறை பிரதக்ஷிணஞ் செய்தான்] என்று சொல்லப்பட்டுள்ளது. அவ்விடத்து வியாக்கியானஞ் செய்த கோவிந்தராஜர் “நமஸ்காரம் ஒரு முறை செய்கிற ஸம்பிரதாயமும், ப்ரதக்ஷிணம் பல முறை செய்கிற ஸம்பிரதாயமும் இவ்விடத்தில் நன்கு வெளியிடப் பட்டதாயிற்று” என்று பொருள் பட ஸம்ஸ்க்ருத பாஷையில் எழுதியிருப்பதை அனைவரும் காண்கிறோம்.

12. எம்பெருமானார் ஸ்ரீ வைகுண்ட கத்யத்தில் *ப்ரணம்ய உத்தாயோத்தாய புந:புந: ப்ரணம்ய** [தொழுது எழுந்தெழுந்து மீண்டும் மீண்டும் தொழுது] என்றருளிச் செய்திருக்கும் விஷயத்தில் தெளிவு பிறப்பிக்கிறோம். இங்கு “ப்ரணம்ய உத்தாயோத்தாய புந: புந: ப்ரணம்ய” என்றது ஓரிடத்திலேயே இருந்துகொண்டு பலமுறை நமஸ்கரிப்பதைச் சொல்லுவதன்று. அந்த வாக்கியத்திற்கு முன்னே “தூராதேவ” என்றருளிச் செய்திருப்பதனால், எம்பெருமானைக் கிட்டுமளவும் காலால் நடந்து செல்லாமல் தெண்டனிட்டுக்கொண்டே வழியைக் கடந்து ஸ்ரீமந்நாராயணனை அணுகுவதாகவே அங்குப் பொருள்படும். இக்காலத்தில் இந்நிலத்தில் அஸக்ருத் ப்ரணமகர்த்தாக்கள் செய்வது போன்ற செயல் அங்கு விவக்ஷிதமன்று. தெண்டன் ஸமர்ப்பித்துக்கொண்டே போய் வழியைக்கடந்து எம்பெருமானைக் கிட்டினபிறகு அங்கு ஒரே தடவை நமஸ்கரிப்பதென்னுமது அவ்விடத்திலேயே அடுத்தபடியாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. “யாசமான: ப்ரணம்ய ஆத்மநம் பகவதே நிவேதயேத்” என்று அந்த வாக்ய ஸமாப்தியுள்ளது காண்க. இங்ஙனல்லாமல் ஓரிடத்திலேயே நின்றுகொண்டு பலமுறை தொழுவதைத்தான் “உத்தாயோத்தாய புந:புந: ப்ரணம்ய” என்கிற வாக்கியம் சொல்லுகிறதென்று கொண்டாலும் குறையொன்றுமில்லை, *ந சாஸ்த்ரம் நைவ ச க்ரம,* என்கிற ரீதியிலே நூல்வரம்புக்கு அடங்காத அவ்விபூதியிலே நிகழுமது கொண்டு என்ன ஸாதிக்கலாகும்? இந்நிலத்தில் நம்பூருவாசார்யர்களின் அநுஷ்டானம் ஸக்ருத் ப்ரணமமே என்பதை அந்த எம்பெருமானார் தாமே ஸ்பஷ்டமாகக் காட்டியுள்ளபடி பாரீர். அவ்வாசிரியர் திருவாராதனக்ரம மருளிச் செய்கிற நித்யக்ரந்தத்தில்—“ஆராதநாபிமுகோ பவேதீ மூலமந்த்ரேண ப்ரார்த்தய மூலமந்த்ரேண தண்டவத் ப்ரணம்ய உத்தாய ஸ்வாகதம் நிவேதய யாவதாராதநஸமாப்தி ஸர்ந்நித்யயாசநம் குர்யாத்” என்றருளிச் செய்திருப்பது ப்ரஸித்தமிறே. இது கொண்டு ஸ்ரீ வைகுண்டகத்ய ஸ்ரீஸூக்தியின் பொருளை நாம் கீழே விவரித்தபடியே தெளிய ப்ராப்தம்.

13. ஸ்தோத்ர ரத்னத்தில் இருபத்தோராம் ச்லோகத்தில் ‘நமோ நம: நமோ நம:’ என்று பலகால் அருளிச் செய்திருப்பதை ஸமந்வயப் படுத்தத் திருவுள்ளம் பற்றிய தேசிகர் அவ்விடத்து ஸ்தோத்ர பாஷ்யத்தில், “ப்ரசம்ஸாயாம் ப்ரதிஜ்ஞாயாம் ப்ரலாபே தர்ஜநேபிச, பயே ச விஜயே சைவ பெளந: புந்யம்: அலங்க்ருதி:” என்கிற வொரு ச்லோகத்தையெடுத்துக் காட்டியுள்ளார். இந்த ச்லோகத்தின் பொருளை விவேகிகள் விமர்சிக்கவேண்டும். ஸ்தோத்ரம் செய்தல், ப்ரதிஜ்ஞை செய்தல்

அழுதல், வெருட்டுதல், அச்சந்தோற்றச் சொல்லுதல், வெற்றி தோற்றச்சொல்லுதல் முதலிய ஸந்தர்ப்பங்களில் ஒருசொல்லையே அடுத்தடுத்துச் சொல்வதானது ஒரு வகையான அலங்காரமாகும் என்பது இந்த ச்லோகத்தின் பொருள். உலகத்தில் இதை நாம் நன்றாகக் காண்கிறோம். 'பாம்பு பாம்பு பாம்பு' என்று பல முறை சொன்னாலும் உள்ளது ஒரு பாம்பே யல்லது பல பாம்புகள் வந்துவிடமாட்டா. ஊபல்லாண்டு பல்லாண்டு பல்லாயிரத்தாண்டு பலகோடி நூறாயிரம் என்று நூறாயிரத்தடவை சொன்னாலும் 'விஜயீபவ' என்று ஒருகால் சொல்வதற்கு என்ன அர்த்தமோ அந்த அர்த்தமேயன்றே தேறுவது. அப்படியே, நமோ நம:, தொழுது தொழுது என் எத்தனை பர்யாயம் சொன்னாலும் அலங்காரமேயாகுமத்தனை யென்று தேசிகர் தாமே ஸ்பஷ்டமாக நிர்ணயித்தான பின்பு அர்த்த நிர்வாஹத்தில் நமக்கென்ன ச்ரம முள்ளது. மனத்தில் ஆர்ஜவம் வேண்டும்.

14. இவ்விஷயத்தில் இனிதாக வொன்று கேளீர். பல முறை நமஸ்கரிப்பதென்கிற ஆசாரத்தில் தூஷணஞ் சொல்வதோ வெறுப்புக்கொள்ளுவதோ விவேகிகளுக்கு உரியதன்று. அது நல்லகாரியமேயல்லது கெட்டகாரியமன்று. அதிகாராநுகுணமாக அதுவும் சாஸ்த்ரார்த்தமாகும். ஸ்ரீவைஷ்ணவஸதாசார்ய பரம்பரையில் ஸக்ருத் ப்ரணாமாநுஷ்டானம் நிகழ்ந்து வருவதற்குண்டான உபபத்திகளை நிரூபித்தோமத்தனை. அதிகாராநு ரூபமாக அநுஷ்டான பேதங்கள் எங்குமுண்டாகையாலே, பிறருடைய அதிகாரம் வேறுபட்டதாகி அதற்கிணங்கின அநுஷ்டானம் நிகழ்ந்துவாரா நின்றதென்றால் இதில் பிணக்கு ஏன்? இரண்டு படியாகவுமுள்ள சாஸ்த்ரார்த்தங்களை இருவகை வகுப்பினரையுங் கொண்டு எம்பெருமான் அநுஷ்டிப்பித்துப் போருகிறுனென்பதே ப்ராமாணீகர்கள் கொண்ட துணிபு. ...

3. பகவத்க்ருபை நிர்ஹேதுகமென்பதுபற்றி.

பகவத்க்ருபை நிர்ஹேதுகமா? ஸஹேதுகமா? என்பது ஒரு விசாரம் ஸஹேதுகமென்று சிலருடைய வாதம். நிர்ஹேதுகமென்பது தேசிகனுட்பட ஸகலாசார்ய ஸித்தாந்தம். இதைப்பற்றி விளக்கம் கேண்மின்.

15. நமது நற்குண நற்செய்கைகள் காரணமாக எம்பெருமானுடைய திருவருள் தோன்றுகின்றதென்று ஒப்புக்கொண்டால் ஸஹேதுகம் என்றதாகும். அப்படியல்லாமல் அது தானே தோன்றுகின்றதென்று ஒப்புக்கொண்டால் நிர்ஹேதுகம் என்றதாகும். பகவத்க்ருபை, தானே தோன்றுகின்றதென்று அப்படி ஒப்புக்கொள்ளமுடியும்? அப்படி தோன்றுவதானால் என்றைக்கும் எல்லார் விஷயத்திலும் தோன்றலாமே. அருளுக்கு இலக்காகாதார் ஒருநாளும் ஒருவரும் இல்லாதபடியன்றே இருக்கவேண்டும். அப்படி காணாமையாலும், சில கால விசேஷங்களில் சில அதிகாரிகள்மீது மாத்திரம் அருள் தோன்றக் காண்கையாலும் அப்போது ஒரு ஹேதுவை முன்னிட்டுத் தோன்றினதாகவே கொள்ளவேணும் ஆகவே அருள் ஸஹேதுகமே யல்லது நிர்ஹேதுக மென்கைக்கு ஒளசித்தயமில்லை என்று சங்கிக்கக்கூடும். இங்கு உண்மை யென்னவென்றால்:—

16. அவனது மிகக் கனத்த அருளுக்கு ஹேதுவாக நம்மிடத்தில் என்ன சரக்கு உள்ளதென்று ஆராய்ந்து பார்த்தால் ஒரு அனுமாத் திரம் கிடைக்கக்கூடும்.

விஷயப்ரவணரான நாம் வேசிகளைப் பின் தொடர்ந்து அடிக்கடி கோவில்களிலே நுழைந்து புறப்பட நேரும். நம்முடைய வயலில் பட்டி மேய்ந்த பசுவை அடிப்பதாகத் துரத்திக்கொண்டு போம்போது அது ஒரு கோவிலை ப்ரதக்ஷிணஞ் செய்து கொண்டு ஓடுகிற வளவிலே அதை விடமாட்டாத ஆக்ரஹத்தாலே நாமும் அக் கோவிலை வலஞ் செய்து போகக்கூடும். சிகபாலாதிகளைப் போலே நிந்தை செய்வதற்காக அடிக்கடி பகவானுடைய நாமங்களைச் சொல்லக்கூடும். இவ்விதமாகச் சில ஸுக்ருத விசேஷங்கள் காரணமாக எம்பெருமானருள் நம்மீது தோன்றிற் றென்றால் இதைக்கொண்டு ஸ்ஹேதுகமென்று சொல்லிவிடலாமோ? கொடிய தண்டனைக்குரிய பாவங்களையன்றோ நாம் செய்திருப்பது. இதில் அதிஸ்வல்பமான ஸுக்ருதம் கலந்திருப்பதுகொண்டு எம்பெருமான்தான் அருள் செய்தானென்றால் அநுக்ரஹாந்முகனான் அவன் திருவுள்ளத்தால் ஸ்ஹேதுகமானால் ஆகலாம். “எந் நன்றி செய்தேனா என்னெஞ்சில் திகழ்வதுவே” “என்னுணர்வினுள்ளேயிருத்தி னேன் அதுவுமவன தின்னருளே” “வெறிதேயருள் செய்வர்” என்றவை போலும் பாசுரங்களை யநுஸந்திக்கப் பிறந்த நம் நினைவால் நிர்ஹேதுகமேயாகக் கடவது.

17. நம்மிடத்தில் சில ஆத்ம குணங்கள் இருந்தாலுங்கூட அவற்றை அஸத் கல்பமாக நினைத்து ‘அமர்யாத: க்ஷுத்ர: சலமதிரஸலியாப்ரஸவபு: *ஈவிலாத தீவினைகளெத் தனை செய்தனன் கொல், *பாவமே செய்து பாவியானேன்’ என்று அநுஸந்திக்க வேண்டியதானாப்போலே பகவத்க்ருபைக்கு உறுப்பாக அல்ப ஹேதுக்கள் இருந் தாலுங்கூட அவற்றை நாம் அஸத்கல்பமாகவே நினைக்கவும் ‘இவையும் இல்லாமலே அவன் அருள் செய்யவல்லவன்’ என்று அநுஸந்திக்கவும் ப்ராப்தமாகையாலே நி ஹேதுக மென்கிற ஸித்தாந்தமே நிலை நிற்கும். ‘எம்பெருமானருளாகிற மிகச் சிறந்த பலனுக்கு இந்த ஹேதுக்கள் ஸத்ருசமன்று’ என்று சொல்லலாமே தவிர, நிர்ஹேதுகமென்றே சொல்லிவிடலாகுமோ? என்று ஆக்ஷேபங்கள் விளைவதுண்டு. அறிவிலிகள் அங்ஙனமே ஆக்ஷேபித்துக்கொண்டு கிடக்கட்டும்.

18. திருவாய்மொழியில் முதற்பத்தில் பத்தாந் திருவாய்மொழியில் எம் பெருமானுடைய நிர்ஹேதுக கருணையை ஆழ்வார் அநுபவித்து ஈடுபடுவதாக நன்கு விளங்குகின்றது. தேசிகனும் அவ்விடத்திற்கு *அவ்யாஜோதரபாவாத் என்றுதான் ச்லோகமிட்டருளிஞர். இது ஆரூயிரப்படியில் இல்லாத விஷயம்.

19. ஸ்ரீவசநபூஷணம் நான்காவது ப்ரகரணம் ஆரம்பம்—“தரிபாத் விபூதி யிலே பரிபூர்ணநுபவம் நடவாநிற்க.....என் ஊரைச் சொன்னாய், என் பேரைச் சொன்னாய், என் அடியாரை நோக்கினாய். அவர்கள் விடாயைத் தீர்த்தாய், அவர் களுக்கொதுங்க நிழலைக் கொடுத்தாய் என்னுமா போலே சிலவற்றை ஏறிட்டு மடிமாங்காயிட்டு..... ஐந்ம் பரம்பரைகள்தோறும் யாத்ருச்சிகம் ப்ராஸங்கிகம் ஆநுஷங்கிகமென்கிற ஸுக்ருத விசேஷங்களைக் கற்பித்துக்கொண்டு தானே அவற்றை ஒன்று பத்தாக்கி நடத்திக்கொண்டு போகும்” என்று ஆச்சரியமான சூர்ணிகையொன்றில் எம்பெருமானுடைய விஷயீகாரத்தின் பரிசு வெகு அழகாக நிரூபிக்கப்பட்டுள்ளது. இந்த ஸ்ரீஸூகத்தியின் சுவடறிந்த தேசிகன் இப்பொருளை அப்படியே அமையவைத்துப் பரமபத ஸோபாநத்தில் பணிப்பது பாரீர்; அதாவது-

“அஜ்ஞாத யாத்ருச்சிக ஆநுஷங்கிக ப்ராஸங்கிக ஸாமாந்ய புத்தி மூல ஸூக்ருத விசேஷங்களை வ்யாஜமாகக் கொண்டு விசேஷ தடாசும்பண்ணி” என்று.

20. இவ்விஷயத்தில் ஸாரமாகச் சொல்லுவதாவது—எம்பெருமானை வசிகரிப்பதற்கு உபாயமாக சாஸ்த்ரங்களில் கர்மஜ்ஞான பக்தி ப்ரபத்திகள் கூறப்பட்டுள்ளனவென்பது ப்ரஸித்தம். சேதநர்களை ரக்ஷித்தருள்வதில் இயற்கையாகவே ருசியுடையனான எம்பெருமான் *ஸ்ஸாரதந்ந்ரவாஹித்வாத் ரக்ஷ்யாபேக்ஷாம் ப்ரதீக்ஷதே* என்கிறபடியே இத்தலையில் சிறிது எதிர்பார்க்கிறுனென்று சொல்லிவைத்தது ஒரு பக்கத்தில். எம்பெருமானுடைய திருவாக்கைப் பார்த்தாலோ *நாஸௌ புருஷகாரேண நசாய்யந்யேந ஹேதுநா, கேவலம் ஸ்வேச்சயைவாஹம் ப்ரேக்ஷே கஞ்சித் கதாசந* என்று காண்கிறது;— “நான் புருஷகாரத்தைக்கொண்டும் கடாக்ஷிப்பதில்லை, வேறு எந்த ஹேதுவை யிட்டும் கடாக்ஷிப்பதில்லை; என்றைக்கோ வொருநாள் யாரோவொரு அதிகாரியை என் இச்சையினாலேயே நான் கடாக்ஷிப்பேன்” என்பது மேலே காட்டின ச்லோகத்தின் பொருள். இங்ஙனம் பேசுகின்ற எம்பெருமானது திருவருளை ஸஹே துகமென்று நினைக்க நாமார்? நம்பக்கல் கைம்முதல் கொண்டே எம்பெருமான் நம்மைக் காத்தருள்கின்றனென்று கொள்வது ஹேயமாகும். *மருவித்தொழும் மனமே தந்தாய்* *என்னைத் தீமனங்கெடுத்தாய்* என்கிற அநுஸந்தானம் அக்ருத்ரிமமாகக்கடவது. ...

4. ப்ரபத்தி அநுபாயமென்பதுபற்றின விளக்கம்.

ப்ரபத்தி உபாயமா அன்றா என்பது ஒரு விசாரம். உபாயமென்பர் நவீனர்; உபாயமன்றென்பர் தேசிகாதிகள். கீழே பகவத் க்ருபையின் நிர்ஹேதுகத்வ நிருபணம் பண்ணினது கொண்டே ப்ரபத்தியின் அநுபாயத்வமும் நிஷ்கர்ஷிக்கப் பட்டதாகும். மேலும் தனிப்படவும் நிரூபிக்கப்படுகிறது. நன்கு குறிக்கொள்க.

21. ‘கடையில் சென்று எண்ணெய் வாங்கிக்கொண்டுவா’ என்று கட்டளை யிடப்பெற்ற வொருவன் அது வாங்கக் கோணியையோ கூடையையோ எடுத்துக் கொண்டு புறப்பட்டானாகில் ‘எண்ணெயின் ஸ்வரூபத்தையே இவன் தெரிந்து கொள்ளவில்லை போலும்’ என்று நினைக்கத் தடையில்லை யன்றோ. அதுபோல, ப்ரபத்தி உபாயமென்று சொல்லப்புகுமவர்கள் ப்ரபத்தியின் ஸ்வரூபத்தையே உள்ளபடி யறிந்திலர் போலும் என்றே நினைக்க வேண்டியதாகும்.

22. ப்ரபத்தியாவது என்ன? *த்வமேவோபாய பூதோ மே பவேதி ப்ரார்த்தநாமதி*, சரணுகதி: என்று சாஸ்த்ரம் சொல்லுகிறது. எம்பெருமானையே உபாயமாக அத்ய வஸிக்குமதுவே ப்ரபத்தி யென்பது. இத்தகையதான ப்ரபத்தியானது தன்னிடத் தில் உபாயத்வத்தை எங்ஙனே ஸஹிக்கும்? ப்ரபத்தி யென்கிற வஸ்து தேறும்போதே அதன் அநுபாயத்வமும் தேறியே தீரும்.

23. இதை தேசிகன் வெகு அழகாக நிரூபித்தருளுகிறார்; ந்யாய ஸித்தாஞ் ஜநத்தில் ஜீவ பரிச்சேதத்தில்—

*இயம் கேவல க்ஷம்சோபாயத்வ ப்ரத்யயாத்மிகா,
ஸ்வஹேதுத்வத்யம் ரூத்ரே: கிம்புந ஸஹகாரினம்*

என்பது அவருடைய ஸ்ரீஸூக்திகளில் தலையானது. எம்பெருமானொருவனையே உபாயமாகக் கொள்வதாகிற இந்த ப்ரபத்தியானது தன்னிடத்தில் உபாயத்வ புத்தியைத் தடைசெய்கின்றது; ப்ரபத்திக்கே உபாயத்வ மில்லாதபோது அதன் ஸஹகாரிகளானவற்றுக்கு அது இல்லை யென்னுமிடம் தனிப்படச் சொல்ல வேண்டுமோ? என்பது இந்த ச்லோகார்த்தம்.

24. சாஸ்த்ரங்களில் ஒன்று விதிக்கப்படுமானால் அது உபாயமாக (ஸாதனமாக) இருந்து தீரும் என்பது பொதுவான பொரு கொள்கை. உபாயமாக மாட்டாததை சாஸ்த்ரம் எதற்காக விதிக்கும்? எப்போது விதி ஏற்படுகிறதோ அப்போது விதிக்கப்படுகின்றவதின் உபாயத்வமும் கூடவே விதிக்குமாதலால் சரம ச்லோகத்தில் *மாம் எகம் சரணம் வ்ரஜ* என்று விதிக்கப்படுகிற ப்ரபத்திக்கு உபாயத்வம் அநிவார்யம்—என்று பிறர் நினைக்கக்கூடியதுண்டு. இதனையும் ந்யாஸ தீலகமென்கிற க்ரந்தத்தில் தேசிகனே எடுத்துக்காட்டி அழகாக ஸமாதானமும் வகுத்துள்ளார். *ஹேதுர் வைதே விமாஸே* என்கிற ச்லோகம் காண்க. இதன் கருத்தாவது—ப்ரபத்தியானது விதிக்கப்பட்டிருப்பதனால் உபாயமென்று சொல்லவேண்டியிருந்தாலும் இங்கு அப்படி கொள்ளவேண்டா; ஒவ்வொரு விதையிலும் எம்பெருமானுக்கு ஒவ்வொரு ரூபம் அறியக்கடவதாயிருக்கிற கணக்கிலே இந்த ப்ரபத்தி விதையில்தேசிக உபாயத்வம் (பிறிதொன்றை எதிர்பாராத உபாயத்வம்) அறியத்தக்க ரூபமாதலால்—என்று இந்த ச்லோகத்தில் நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

25. இங்கு மற்றொரு வாதம்;—ஸித்தோபாயமென்றும் ஸாத்யோபாயமென்றும் உபாயம் இருவகைப்படும். எம்பெருமான் ஸித்தோபாயமானாலும் ஸாத்யோபாயமாக ஒன்றை அங்கீகரித்தேயாக வேண்டுமென்பர் நவீநர்; இதற்கு அறிவிக்கப்படும் ஸமாதானமாவது—ஸாத்யோபாயமென்றால் “சேதநனுடைய முயற்சியால் ஸாத்யமான உபாயம்” என்று தானே பொருளாகும். உண்மையில் இது சேதநக்குதியாலே ஸாத்யமானதா? என்று ஆராய்ந்தால் மேலெழுந்தவாரியில் அப்படிச் சொல்லலாமாயினும் *இசைவித்தென்னை யுன்தாளிணைக் கீழிருத்து மம்மானே* என்பது போன்ற பல பாசுரங்களைக்கண்டால் இது நம்முடைய முயற்சியால் ஸாத்யமன்றிக்கே ஸர்வேச்வரனுடைய க்ருஷிபலமாகவே விளையும்தாக தேசிகன் ஸாதிப்பதால் ஸாத்யோபாயமென்கிற வ்யபதேசமும் இதற்கு ஏலாது. இவ்விஷயம் “ஸ்வீகாரந்தானும் அவனாலே வந்தது, ஸ்ருஷ்டி அவதாராதி முகத்தாலே பண்ணின க்ருஷிபலம்” என்ற பிள்ளை லோகாசார்யருடைய ஸ்ரீஸூக்திக்குச் சார்பாக தேசிகன் பணித்த *நிநானம் தத்ராபி ஸ்வயமகில நிர்மான நிபுண,* இத்யாதி பரச்சத ஸ்ரீஸூக்தி ஸம்வாதியாகும். *வரத! நவ கலு ப்ரஸாதாந்ருதே சரணமிதி வசோபி மே நோதியாத்* என்ற கூரத்தாழ்வான் ஸ்ரீஸூக்தியும் தெளிவு பெறுத்தும்.

26. “ஸ்வாமீ ஸ்வசேஷம் ஸ்வவசம் ஸ்வபரத்வேந நிம்ப்பரம், ஸ்வதத்த ஸ்வதியா ஸ்வார்த்தம் ஸ்வஸமிந் ந்யஸ்யதி மரம் ஸ்வயம்” என்பது தேசிகனுடைய ஸூக்தி. இதில் ஒன்பதின்கால் ஸ்வசப்த ப்ரயோகம் பண்ணி யிருக்கிறார். இதனால் சேதநனுடைய முயற்சி நூற்றம் வேரற அறுக்கப்படுகின்றமை யறிந்தால் உபாயமென்றும் ஸாத்யோபாயமென்றும் வாய்திறக்க வழியேயில்லை.

27. இதில் ஸாரமான ஒரு வார்த்தை. ரத்னம் என்கிற ஒரு வஸ்துவை எடுத்துக்கொள்வோம். இது ஜீவனத்திற்கு உபாயமா? அன்று? என்று விசாரம் வரின், ஒரு அதிகாரிக்கு உபாயம், மற்றொரு அதிகாரிக்கு அநுபாயம் என்றுதானே சொல்லவேண்டியதாகிறது. ஏனெனின்; வாணியைத் தை ஜீவிகையாகவுடையவர்கள் ரத்னத்தை விற்று ஜீவிக்கக் காண்கிறோமாதலால் அத்தகைய அதிகாரிகளுக்கு ரத்னம் உபாயமே. சக்ரவர்த்திபோல்வாரிடத்தில் அந்த ரத்னம் இருக்குமாகில் அது ஜீவநோபாயமாக ஆக்கப்படுகின்றதன்றே. ஸ்வயம் போக்யமாகவன்றோ அணியப் படுகின்றது. இப்படி எந்த வஸ்துவும் அதிகாரி பேதத்தாலே உபாயமாகவும் போக்யமாகவும் நிற்கும். ப்ரபத்தியை நாம் உபாயமாகக் கொள்ளப் பிறந்தோமல்லோம். “ப்ரபத்தியை” என்று விசேஷித்துச் சொல்லவேண்டியதுமில்லை; எதுவும் நமக்கு உபாயமன்று. எந்த நன்மையும் ஸ்வரூபத்தில் சேர்ந்ததாகவே கொள்ளப்படுகிறது. ஸ்வரூபப்ராப்தமாகையாலே உபாயமாகாது.

28. “பகவத்ப்ரவ்ருத்தி விரோதி ஸ்வப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தியே ப்ரபத்தி” என்பது ஆசார்யர்களின் ஸூத்ரம். அசித்வ்யாவ்ருத்த வேஷமாகவும் ஸ்வரூபாதி ரேகியல்லாதபடியாகவுமுள்ளதற்குமேலே மிகையான ப்ரவ்ருத்திகள் நேர்ந்தால் ஸ்வரக்ஷணே ஸ்வாந்வயமுள்ளதாக எம்பெருமான் திருவுள்ளம்பற்றி நம்மை ரக்ஷிப்பதில் தான் கைவாங்கி நிற்கநேரும். ஆகவே இங்ஙனம் பகவத்ப்ரவ்ருத்திக்கு விரோதியாகக் கூடிய ஸ்வப்ரவ்ருத்தியில் நின்று நிவ்ருத்தியடைவதே ப்ரபத்தியாம். இவ்வர்த்தத்தைக் கூரத்தாழ்வான் *கூர்மயஸ்யஹோ ததபிஸந்திவிராமாத்ராத்* என்கிற ஸ்ரீஸூக்தியால் காட்டியருளினார். *சசால சபஞ்ச முமோச விர.* என்கிற ஸ்ரீராமாயண ச்லோகத்தைக் கொண்டும் இதை ரஸமயமாக்கியருளிச் செய்வர்கள். *வனத்திடரை ஏரியாம் வண்ணமியற்று மிதுவல்லால் மாரியார் பெய்கிற்பார் மற்று* என்கிற பூதத்தாழ்வார் பாசுரத்தின் திவ்யார்த்ததீபிகையுரையைக் காண்க.

29. ஸ்ரீபாஷ்யகாரரின் சில ஸ்ரீஸூக்திகளையும் காட்டுவோம்; *உபபத்தேச்ச* (3-2-4.) என்கிற ப்ரஹ்ம ஸூத்திரத்தின் பாஷ்யத்திலே “ப்ராப்யஸ்ய பரம்புருஷஸ்ய ஸ்வப்ராப்தேள ஸ்வஸ்யைவோயத்வோபபத்தே; *நாயமாத்மா ப்ரவசநே லப்ப்ய:.....தநாம் ஸ்வாம்* இதி அநந்யோபாயத்வச்ச்ரவணாத்.” என்றும், “அம்ருதஸ்யைஷ ஸேது: *இதி அம்ருதஸ்ய ஸ்வஸ்ய ஸ்வயமேவ ப்ராபக இதி ஸேதுத்வ வ்யபதேசோபபத்தேச்ச*” என்றும்; *பலமத உபபத்தே: (3-2-37.) என்கிற ஸூத்திரத்தின் பாஷ்யத்திலே—“ஸ ஏவ ஹி ஸர்வஜ்ஞஸ் ஸர்வசக்தி: மஹோ தாரோ யாகதாநஹோமாதிபி: உபாஸநேந ச ஆராதித: ஐஹிகாமுஷ்மிகபோக ஜாதம் ஸ்வரூபாவாப்திருபமபவர்க்கம் ச தாதுமீஷ்டே; ந ஹ்யசேதநம் கர்ம க்ஷணத்வம்ஸி காலாந்தரபாவிபல ஸாதநம் பவிதுமர்ஹதி” என்றும் அருளிச் செய்துள்ளார்.

30. இந்த ஸ்ரீஸூக்திகளை யநுஸரித்தே ஸ்ரீ தேசிகனும் கீதார்த்த ஸங்க்ரஹ ரக்ஷயிலே *நிஜகர்மாதி பக்த்யந்தம் குர்யாத் ப்ரீத்யைவ காரித:*, உபாயதாம் பரித்யஜ்ய ந்யஸ்யேத் தேவேது தாம் அபீ: என்கிற ச்லோக வியாக்கியானத்தில்— “ஸ்வயம் ஸ்வாதுத்வாத் க்ஷணிகஸ்ய காலாந்தர பாவிபலஸாதநத்வாநுபபத்தி தர்ச

நாச்ச நாஸ்ய ஸ்வவ்யாபாரே மோக்ஷோபாயதா புத்திரபி ஸ்யாதிதி பாவ:; அந்ததஸ் தைஸ்தைராராதீதோ பகவாநேவ ஸி ஸர்வத்ரோபாய:” என்றருளிச் செய்துள்ளார்.

31. ‘ப்ரபத்தி உபாயம்’ என்று வாய்திறக்கவே கூடாதென்று ஒரு ஆசிரியர்க்கும் திருவுள்ளமில்லை. திருக்கச்சிநம்பிகள் மூலமாகப் பேரருளாளன் எம்பெருமானார்க்குப் பணித்த ஆறு வார்த்தைகளில் “மோக்ஷோபாய: ப்ரபத்தி,” என்றுள்ளது; எம்பெருமானாரும் ஸ்ரீவைகுண்டகத்யத்தில் “தத்ப்ராப்தயே ச தத்பாதாம்புஜத்வயப்ரபத்தே ரந்யந் ந மே கல்பகோடிஸஹஸ்ரேணாபி ஸாதநமஸ்தீதி மந்வாந:” என்றருளிச்செய்தார். அந்த கத்யத்திலே “அம்ருதஸாகராந்தர்நிமக்ந ஸர்வாவயவஸ் ஸுகமாஸீத” என்ற விடத்திற்கு வியாக்கியானமருளிச் செய்யாநின்ற ஆச்சார்பிள்ளை “ப்ரபத்தியையே உபாயமாகக் கொண்டு ப்ராக்ருத மண்டலத்தை விட்டு” என்றருளிச்செய்துள்ளார். பிள்ளை லோகாசார்யரும் ஸ்ரீ வசநபூஷணத்தில் “ப்ரபத்த்யுபாயத்துக்கு இக்குற்றங்களொன்றுமில்லை” என்றருளிச்செய்தார். அவ்விடத்திற்கு வியாக்கியான மருளிச் செய்யாநின்ற மணவாள மாமுனிகள்— “இக்குற்றங்களொன்றுமில்லை யென்கையாலே மற்றொரு குற்றமுண்டென்னுமிடம் தோற்றுகிறது; அதாவது ஆபாத ப்ரதீதியிலே உபாயத்வ ப்ரதிபத்திக்கு அர்ஹமாம் படி யிருக்கை” என்றருளிச்செய்தார்.

32. இவ்வோ ஸ்ரீஸூக்திகளை ஆராயுமிடத்து வாணிஜ்யாதிகளுக்கு த்ரவ்யார்ஜந ஸாதநத்வவ்யபதேசம்போலே ப்ரபத்திக்கும் மோக்ஷோபாயத்வவ்யபதேசம் கூடுமென்றும், உட்புகுந்து ஆராய்ந்து பார்த்தால் “உன் மனத்தா லென்னினைந் திருந்தாயென்கிறபடியே ப்ராப்திக்கு உபாயம் அவன்நினைவு” என்று கொள்வதே பொருந்துமென்றும் ஸகலாசார்ய ஸித்தாந்தமாகத் தேறுகின்றது. “எம்பெருமானே! எம்பக்கலில் ஏதேனும் ஒரு உபாயத்தைக் கொண்டே எம்மைக் கைக்கொள்ளவேணுமென்று உனக்கு நிர்ப்பந்தமுண்டாகில், செயல்மாண்டு நிற்கையாகிற சரணாகதி தவிர வேறென்றும் எம்பக்கல் இல்லாமையாலே இதனையேதான் நீ உபாயமாகக் கொள்ளவேணும்” என்று ஆசாரியர்கள் ஸ்தோத்திரங்களிலே அருளிச்செய்வதுண்டு. இந்த அபிப்ராயங்கொண்டே ப்ரபத்த்யுபாயம், ப்ரபத்த்யுபாயம் என்கிறது.

33. தேசிகனுடைய ஸூக்திகளில் “குணக்ஷதலிபிக்ரமாதுபநிபாதிந: பாதிந:” என்பது ஒரு அற்புதமான ஸ்ரீஸூக்தி. “புழு குறித்தது எழுத்தாமாப்போலே” என்ற பெரியவாச்சார்பிள்ளையின் ஸ்ரீஸூக்தியை தேசிகன் இங்ஙனே ச்லோகமாக்கியருளினார். புழுவானது நிலத்தில் செல்லும்போது ஒரு எழுத்து எழுதவேணுமென்கிற எண்ணம் அதற்கு இல்லை; ஆனாலும், அதன் செல்லுகையை நாம் உற்று நோக்கினால் ஏதேனும் ஒரு எழுத்து தேறினதாக ஆகக்கூடும். இதற்கு குணக்ஷரந்யாயமென்று பெயர். இந்த ந்யாயத்தாலே யாத்ருச்சிகமாக நல்லதாய் முடிகின்ற நமது செயலை உபாயமென்று ஸாதிக்க நினைப்பது ஸமஞ்ஜஸமன்று. ‘ப்ரபத்தி உபாயம்’ என்று சொன்னாலும் ந்யாஸ இதிப்ரஹ்ம, ந்யாஸ இத்யாஹுர் மந்ஷிணே ப்ரஹ்மாணம் என்கிற உபநிஷத்தின்படி ப்ரபத்தவ்யான பரமபுருஷனுக்கும் ப்ரபத்தியென்று வ்யபதேசமுண்டாதலால் அவனையே உபாயமாகச் சொன்னதாய் முடிந்து நிற்குமத்தனை. ப்ரபத்திநிஷ்டையே நமக்கு உற்றது என்ற பொருளில் ப்ரபத்தியே உபாயமென்கிறது.

5. சேதநலாபம் ஈச்வரனுக்கே பேறு என்பதுபற்றின விளக்கம்.

34. ஸம்பிரதாயத்தில் சேதநலாபம் ஈச்வரனுக்குப்பேறு? ஈச்வரலாபம் சேதனனுக்குப்பேறு? என்று இந்தவொரு விசாரம் தலைமை பெற்றிருக்கும். இந்த விசாரத்தின் முடிவை உள்ளபடி தெரிந்துகொள்வதே மிகச் சிறக்கும். சாஸ்த்ரங்களை மேலெழப் பார்க்கும்போது 'ஈச்வரனை அடைவது சேதனனுக்குப் பேறு' என்பதாகவே தோற்றி நிற்கும். *ப்ரஹ்மவிதாப்நோதி பரம்* என்கிறது உப நிஷத்துபரனை ப்ராப்யனென்றும், இவனை ப்ராப்தாவென்றும் ஸ்பஷ்டமாகப் பல விடங்களிலும் சொல்லியிருக்கையாலே 'ஈச்வரலாபம் சேதனனுக்குப் புருஷார்த்தம்' என்றே க்ரஹிக்கநேரும். நவீநர் இப்படியே ம த ம ர க க் கொண்டிருக்கிறார்கள். "ஈச்வரனுக்குத்தான் சேதநலாபம் புருஷார்த்தம்" என்பது ஸித்தாந்தஸாரம்.

35. ஸ்ரீ தேசிகனுடைய திருவுள்ளமும் சேதநலாபம் ஈச்வரனுக்குப் பேறு என்பதேயாம். இதனை அவர் கீதாதாத்தபர்ய சந்த்ரிகையில் வெகு அழகாகக் காட்டியுள்ளார். கீதையில் ஒன்பதாமத்யாயத்தின் முடிவிலுள்ள *மந்நா பவ* என்கிற ச்லோகத்தின் பாஷ்யத்திற்கு விவரணமெழுதுகையில் — "ஆசிரித ஸம்ரக்ஷணம் ஸ்வலாபம் மத்வா ப்ரவர்த்ததே" என்றருளியிருப்பது காண்க.

36. "ப்ராப்தாவும் ப்ராபகனும் ப்ராப்திக்கு உகப்பானும் அவனை" என்பது ஸ்ரீவசநபூஷண ஸ்ரீஸூக்தி. சேதநனைப் பெறுவது ஈச்வரனுக்குப் பேறு என்றால் இவ்வர்த்தம் ஹருதயத்தில் அவகாஹிப்பது சிரமமேயாகும். ஆனாலும் எளிதாக உணர்த்துகிறோம். சேதநன் முக்தனாகிப் பரமபதத்தில் சென்றபின் அங்கு என்ன கோஷிக்கிறுனென்பதை நம் உபநிஷத்து தெளிவிக்கின்றது. *அஹமந்நமஹமந்ந மஹமந்நம்* என்பது முக்தனுடைய முதல் வார்த்தை. 'பகவானுக்கு நான் அன்னமாகிறேன்' என்று ஒரு தடவைக்கு மூன்று தடவையாக இதில் சொல்லுகிறது. இதனால், ஈச்வரனுனவன் சேதநனைப் பெற்று அநுபவிக்கவேண்டுமென்று பெரும்பசி கொண்டிருந்தானென்றும், அப்பசி முக்தாத்மாவால் தீருகிறதென்றும் ஸ்பஷ்டமாகிறது. இல்லையாகில், *அஹமந்நம்* என்று ஒதவேண்டியதில்லையன்றோ.

37. அடுத்தபடியாக *அஹம் அந்நாத: அஹம் அந்நாத: அஹம் அந்நாத:* என்றும் வருகிறது. எம்பெருமானுக்கு இவன் அன்னமாகி அவன் பசியைத் தீர்த்த பிறகு இவனும் தன்பசி தீருவதாக ஓதிற்று. *அஹமந்நம் அந்நமதந்தமத்மி* என்கிற மேல்வாக்கியத்தினாலும் இது விவரிக்கப்படுகிறது. இதன் தாற்பரிய மென்னவென்றால், முக்தனாகிய தன்னை யநுபவித்து எம்பெருமான் விடாய்தீர்ந்து மகிழ்ந்து நிற்கையில் அந்த மகிழ்ச்சியைக் கண்டு தான் மகிழ்கிறான். இவன் அசேதநமல்லாமல் சேதநனாய் ஞானானந்தங்களை வடிவாகவுடையனாயிருக்கையாலே தன்னுடைய ஆனந்தமும் பயன் பெற்றதாக வேணுமே. அசித்திற்காட்டில் ஒரு வாசி ஏற்பட வேணுமே. தன்னைப் பெற்று எம்பெருமான் ஆனந்திப்பதைக் கண்டு 'நம்மால் எம்பெருமானுக்கு இப்படியொரு ஆனந்த முண்டாயிற்றே!' என்று அநுஸந்தித்து அதனால் தான் ஆநந்திக்கையே ப்ராப்தம். 'அஹமந்நாத:' 'அஹமந்நமந்நமதந்தமத்மி' என்ற உபநிஷத்தின் கருத்து இதுவேயாம்.

38. இப் பரமார்த்தத்தை ஆழ்வார் திருவாய்மொழியில் பலவிடங்களிலும் வெளியிட்டிருக்கிறார். *வாரிக்கொண்டு உன்னை விழுங்குவன் காணிலென்று, ஆர்வுற்ற என்னையொழிய என்னின் முன்னம் பாரித்துத், தானென்னை முற்றப்பருகினன்.* (9—6—10) என்கிற பாசரம் அவற்றுள் சிகரமானது. ஆசார்ய ஹருதயத்தில் (2—18) *பெரும்பாழில் கேஷத்ரஜ்ஞன்பெருஞ்செய்* இத்யாதியான பெரிய சூர்ணையில் இவ்வர்த்தம் வெகு அற்புதமாக நிரூபிக்கப்படுகின்றது.

39. ஸ்ரீ ராமாயணத்தில் *அபிஷிச்ய ச லங்காயாம் ராக்ஷஸேந்த்ரம் விபீஷணம், க்ருத க்ருத்யஸ் ததா ராமோ விஜ்வர: ப்ரமுமோத ஹ* என்கிற சலோக ரத்னத்தாலே வான்மீகி முனிவரும் வெளியிட்ட பரமார்த்தமிது. மகுடாபிஷேகம் பேற்ற விபீஷணமூவான் மகிழ்ந்தானென்று சொல்லவேண்டியிருக்க அங்ஙனம் சொல்லாமல் சலோகமமைத்திருக்கிற அழகை நோக்கவேணும். க்ருத க்ருத்யத்வமும் விஜ்வரத்வமும் ப்ரமோத சாலித்வமும் ஸ்வாமியான பெருமானுக்கே யல்லது ஸ்வம்மான விபீஷணனுக்கில்லை யென்று விளங்கவைத்தார் வான்மீகி.

40. ஆத்மாவுக்கு சைதந்யாதீநமான போக்த்ருத்வமிருந்தாலும், அது பாரதந்த்ரியத்தையும் போக்யதையையும் ஸ்வரூபவுண்மையாகத் திருமந்திரத்தினால் கண்டறிந்தவனுடைய போக்த்ருத்வமாகில் தன்னுடைய ரஸத்துக்கு உடலன்றிக்கே சேஷியினுடைய ரஸத்துக்கே உடலாயிருக்கும். *படியாய்க்கிடந்து உன் பவளவாய் காண்பேனே* என்கிற பெருமாஸ்திருமொழிப் பாசரத்தில் “படியாய்க்கிடந்து” என்பதனால் அசேதந வ்ருத்தியும், “உன் பவளவாய் காண்பேனே” என்பதனால் சேதநவ்ருத்தியும் பிரார்த்திக்கப்பட்டன. இத்தலையை விநியோகங்கொண்ட எம்பெருமானுக்கு விளையும் உகப்பைக்கண்டு உகப்பதுதவிர வேறுபயனில்லை சேதநனுடைய ஆநந்தித்வத்திற்கு என்பதே ஸாரமான பொருள்.

41. இதனை ஆளவந்தார் *கதாஹமைகாந்திக நித்ய கிங்கர: ப்ரஹர்ஷயிஷ்யாமி* என்கிற ஸ்தோத்ரரத்த ஸ்ரீஸூக்தியால் ஸ்பஷ்டமாகக் காட்டியருளினார். இதில் ‘ப்ரஹர்ஷயிஷ்யாமி’ என்கிற க்ரியாபதம் ஆச்சரியமாக அமைந்தது. நான் எப்போது ஆனந்திக்கப் போகிறேன் என்னுமல், நான் எப்பொழுது எம்பெருமானை ஆனந்திப்பிக்கப்போகிறேனென்று பேசியுள்ளார், னிஜந்தப்ரயோகம் நோக்குக. இங்கு வியாக்கியானத்தில்—“தன்னுடைய அநுவ்ருத்தியால் ஈச்வரனுக்குப் பிறக்கும் ஹர்ஷமேயிறே சேதநனுக்கு ப்ராப்யம்” என்று பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச் செய்ததை தேசிகன் தமது ஸ்தோத்ர பாஷ்யத்தில் *ப்ரஹர்ஷயிஷ்யாமி—த்வத் தாஸபூதஸ்ய மே த்வத் ப்ரஹர்ஷ ஏவ ப்ரதாநம் ப்ரயோஜநமிதி பாவ: ஏவஞ்ச ஸ்வாதீநஸ்வார்த்தகர்த்ருத்வப்ரமரஹிதகைங்கர்யப்ரார்த்தனா க்ருதா பவதி* என்று விசதீகரித்தருளினார். *க்ருதார்த்தோஹம் பவிஷ்யாமி* “என்றும் மகிழ்வேனே” என்றும் வருமிடங்களில் இந்த நிர்ணயத்திற்கு அநுகுணமாகவே ஆசாரியர்கள் அர்த்தநிர்வாஹம் செய்து போருவர்கள்.

42. எம்பெருமானார் ஸ்ரீபாஷ்யத்தின் முடிவில் *அநாவ்ருத்தி ஸூத்ரபாஷ்யத்தில் ந ச பரமபுருஷஸ் ஸத்யஸங்கல்ப: அத்யர்த்தப்ரியம் ஜ்ஞாநிநம் லப்த்வாகதாசிதாவர்தயிஷ்யதி* என்கிற ஸ்ரீஸூக்தியினால் ‘சேதநலாபமே ஈச்வரனுக்குப்

பேறு' என்கிற ஸத்ஸம்பந்தாய ரஸ்ய ரஹஸ்யப் பொருளை ஸ்தாபித்தருளினார். அங்கே விஷயம் என்னவென்றால், மோக்ஷத்திற்குச் சென்ற சேதநன் திரும்பிவருதல் உண்டா இல்லையா என்று விசாரம் வந்தது. ஈச்வரன் கேட்பாரற்ற ஸ்வதந்திர னாதலால் அந்த ஸ்வாதந்திரியத்தினால் முக்தாத்மாவைத் திருப்பியனுப்பிவிடக் கூடுமன்றோ என்கிற சங்கையுண்டாக, ஸுத்தரகாரர் *அநாவருத்திச்சப்தாத்* என்று ஸுத்தரமியற்றினார். முக்தாத்மா ஒருநாளும் திரும்பி வருவதில்லை யென்று சாஸ்த்ரம் முறையிட்டிருக்கையாலே புநரா வருத்தி கிடையாதென்று ஸுத்தரகாரர் சொல்லிவிட்டார்; பாஷ்யகாரரும் இவ்வர்த்தத்தை வியாக்கியானித்தார். ஆனால் தோன்றின சங்கைக்கு திருப்திகரமான ஸமாதானம் வந்ததாகவில்லை. “யதி பரம புருஷாயத்தம் முக்தைச்வர்யம் தர்ஹி தஸ்ய ஸ்வதந்த்ரத்வேந தத்ஸங்கல்பாத் முக்தஸ்ய புநராவ்ருத்தி ஸம்பவாசங்கேத்யத்ராஹ” என்பது ஸுத்தரபாஷ்யாவ தாரிகை. ஈச்வரன் ஸ்வதந்திர னாகையலே கேட்பாரற்று முக்தாத்மாவை மீண்டும் கீழே தள்ளிவிட நினைத்தால் என் செய்வது? என்பது சங்காசாரீரம். ‘தள்ளமாட்டா நென்று சாஸ்த்ரம் சொல்லியிருக்கையாலே’ என்று விடை கூறினதால் என்ன ஸமாதானம் வந்ததாகும்? சாஸ்த்ரத்தையும் மீறிச் செய்வதன்றோ ஸ்வதந்த்ர க்ருத்யம். அப்படிப்பட்ட ஸ்வாதந்திரியத்தாலே ஈச்வரன் ஒன்று செய்யப் புகுந் தால் சாஸ்த்ரம் குறுக்கே நிற்குமோ? என்றன்றோ இங்குப் பூர்வபக்ஷியின் கருத்து. அதற்குத் தினவடங்கச் சொல்லவேண்டிய ஸமாதானத்தை ஸுத்தரகாரர் சொல் லாத குறைதீர நம் பாஷ்யகாரர் வெகு அழகாக அருளிச் செய்கிறார்.

43. ஈச்வரன் ஸ்வதந்திரனே யானாலும் உன்மத்தனல்லன், மூர்க்கனல்லன், அரஸிகனல்லன். ஸத்யஸங்கல்பனென்று பேர்பெற்றவன். தன்னுடைய மனோ ரதத்திற்கு மாறுபாடாக நடந்துகொள்பவனல்லன். ஒரு சேதநனைப் பெறுவதற்கு அவன் என்னபாடுபடுகிறான் தெரியுமோ? அவன் ஸ்ருஷ்டி பண்ணுவதும் அவதா ரங்கள் பண்ணுவதும் சேதநரை லபிக்கைக்காகவன்றோ? எவ்வளவோ தவப்பய னை ஒரு சேதநனை லபித்த பின்பும் ரஸிகனான பரம புருஷன் அவனை இழப்பனோ? என்று இவ்வளவுமெழுதி நம் பாஷ்யகாரர் சங்காபரிஹாரத்தைத் தலைக்கட்டியுள் ளார். இதில் *பரம புருஷ: ஜ்ஞாநிநம் லப்த்த்வா* என்கிற ஸ்ரீஸுத்திவிந்யாஸ மானது எம்பெருமானார் திருவுள்ளத்தில் திருவாய்மொழி யமுதக்கடல் அலையெறி கிறபடியை நன்கு காட்டுகிறது. கீதையில் *ஸ மஹாத்மா ஸுதுர்லப:*

என்பெருமான் தானே சோதி வாய்திறந்து பணித்ததையும் உடனே உதாஹரிக் கிறார். எல்லாம் கண்ணனென்றிருக்கிற மஹாத்மா மிகவும் துர்லபன் என்று பக வான் தன் திருவாக்காலே சொன்னால், அப்படிப்பட்ட வொரு மா ஞானியை லபிக் கைக்கு அவன் எவ்வளவோ பாடுபடுகிறவன் என்பது விளங்கவில்லையா? ஆகவே சேதநலாபமே ஈச்வரனுக்குப் பேறு என்கிற ஸித்தாந்தம் நன்கு பொலிந்ததாயிற்று.

44. ஆகில், யத்கிஞ்சித்ஸுக்ருதம் செய்வதும், பேற்றுக்கு ந்வரிக்கையுமாகிற இவையெல்லாம் நம் பக்கலில் அடியோடு வேண்டாலே என்று பிறர் கேஷபிக்க வரு வர்கள். சைதந்யகார்யமாக விளையுமவை நம்மால் தடுக்க வொண்ணாதவை. அவையுங்கூட நம்மால் விளைவனவல்ல. *நிதாநம் தத்ராபி ஸ்வயமகில நிர்மாண நிபுண:*

45. ஸொத்தைப் பெற்று அனுபவித்து ஆநந்திக்க வேணுமென்கிற ஆவல் ஸ்வாமிக்கே உரியதாகவும் உள்ளதாகவும் உலகிற் காண்கிறோமாதலால் இந்த நியாயமே ஆகும் இங்கும். ஆனால் ஜீவாத்மாவாகிற இந்த ஸொத்து சைதந்யமாகிற ★கல்மஷத்தோடும் கூடியிருக்கையாலே சிறிது தலையாட்டவும் வாலாட்டவும் பெறுகிறது. தன்னை நன்றாக வுணரும்போது தலைமடிந்து நிற்கிறது. ... (5)

★நிலாத் தென்றல் சந்தனம் புஷ்பம் முதலியன போலே ஸர்வாத்மநா பரதந்திரமாயிருக்க வேண்டிய ஜீவாத்மாவுக்கு சைதந்யமே இடையூறுக நின்றலால் இதைக் கல்மஷமென்கிறது.

6. ஸ்வகதஸ்வீகார பரகதஸ்வீகாரங்களைப்பற்றின தெளிவு.

46. சேதநன் தான் எம்பெருமானைப் பற்றுவதானது ஸ்வகத ஸ்வீகாரமென்றும், எம்பெருமான் தானே சேதநனை வரிப்பதானது பரகத ஸ்வீகாரமென்றும் சொல்லப்படுகிறது. அடைவே மர்க்கடகிசோர ந்யாயமென்றும் மார்ஜாரகிசோர ந்யாயமென்றும் வழங்குவர். பரகத ஸ்வீகாரமென்பதன் சுவையை அறியப் பெறுத நவீநர் 'இது அஸம்பிரதாயப் பேச்சு' என்பர். அது கிடக்க. கீதா பாஷ்யத்தில் எம்பெருமானார் தெளிவித்தருளின மஹார்த்தம் இது. அதில் எட்டா வது அத்தியாயத்தில் பதினான்காவது ச்லோகம். "அநந்யசேதாஸ் ஸததம் யோ மாம் ஸ்மரதி நித்யசு; தஸ்யாஹம் ஸுலப: பார்த்த! நித்யயுக்தஸ்ய யோகிந:" 'ஜ்ஞாநீது ஆத்மைவ மே மதம்' என்று பகவான் தான் தனக்கு உயிர்நிலையாகக் கொண்டாடும் ஞானியானவன் தன்னை உபாஸிக்க வேண்டியபடியையும் பேறு பெறும் பரிசையும் இனி யருளிச் செய்கிறான் கண்ணபிரான்—என்று அவதாரிகை யிட்டு சுலோகத்தை வெகு அழகாக வியாக்கியானித்தருளியுள்ளார் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர்.

47. இந்த சுலோகத்தின் கருத்து என்னவென்றால், அர்ஜுநா! எவன் இடை விடாமல் எப்போதும் வேரென்றிலும் நெஞ்சைச் செலுத்தாதவனாய் என்னையே ஸ்மரிக்கிறானோ, என்னோடு நித்யஸம்சுலேஷத்தை விரும்பியிருக்கின்ற அந்த பக்தனுக்கு நான் ஸுலபன்—என்பதேயாம். இதில் (தஸ்யாஹம் ஸுலப:) அவனுக்கு நான்எளியன் என்கிற பகுதிக்கு பாஷ்யம் செய்தருளியிருக்கின்ற அழகை என் சொல்வோம்! பாஷ்யபங்க்திகள் வருமாறு:—

48. தஸ்ய நித்யயுக்தஸ்ய-நித்ய யோகம் காங்க்ஷமாணஸ்ய யோகிந:. அஹம் ஸுலப: அஹமேவ ப்ராப்ய:, ந மத்பாவ ஐச்வர்யாதிக: ஸுப்ராபச்ச. தத்வியோ கம்ஸஹமாந: அஹமேவ த்வம் வருணே. மத்ப்ராப்த்யநுகுணோபாஸன விபாக தத் விரோதி நிரஸநம் அத்யர்த்தமத் ப்ரியத்வாதிகம் ச அஹமேவ ததாமீத்யர்த்த: ஸ்யமேவைஷ வருணுதே தேந ஸப்ய: இதி ஹி ச்ருயதே. வக்ஷ்யதே ச தேஷாம் ஸதத யுக்தாநாம் பஜதாம் ப்ரீதி பூர்வகம், ததாமி புத்தியோகம் தம் யேநமாமு பயாந்திதே. தேஷாமேவாநுகம்பார்த்த மஹ மஜ்ஞாநஜம் தம:, நாசயாம் யாத்ம பாவஸ்தோ ஜ்ஞாநதிபேந பாஸ்வதா இதி.

49. இவ்வளவும் கீதாபாஷ்ய ஸ்ரீஸூக்திகள். இவற்றின் பொருளாவது—என் னோடு எப்போதும் கூடியிருக்க வேணுமென்கிற விருப்பமுடையவனுக்கு அடையத்

தகுந்தவன் நானேயாகிறேன். மிக எளிதாக அடையத்தகுந்தவனுமாகிறேன் நான்; (அதாவது) அவனுடைய பிரிவைப் பொறுக்கமாட்டாதவனாய் (அவனைப் பிரிந்து தரித்திருக்க மாட்டாதவனாய்) நானே அவனை வரிக்கிறேன். என்னையடைவதற்கான உபாஸனத்தின் பரிபக்குவ நிலைமையையும் அதற்குற்ற இடையூறுகள் நீங்குதலையும் என்னிடத்தில் அதிகமான ப்ரீதி முதலியவைகளையும் நானே கொடுக்கிறேன். *நாயமாத்மா ச்ருதியில் இவ்வர்த்தம் ப்ரஸித்தமாயிருப்பதோடு இந்த கீதையிலேயே மேலே பத்தாவது அத்தியாயத்தில் 10, 11 ச்லோகங்களாலும் சொல்லப்படுகிறது என்பதாம். ஸத்ஸம்பிரதாய ஸாரார்த்தம் இங்கே பொதிந்திருக்குமழகு காண்க.

50. ஸ்ரீவசனபூஷணத்தில் (142) “அவன் இவனைப்பெற நினைக்கும்போது பாதகமும் விலக்கன்று” என்று அருளிச் செய்தவிடத்தில் வியாக்கியானத்தில் மணவாளமாமுனிகள்—“உடைமையை உடையவன் சென்று கைக்கொள்ளுமாபோலே ஸ்வாமியான அவன் தானே வந்து அங்கீகரிக்கக் கண்டிருக்கக்கடவ பரதந்த்ரணு இச்சேதநனுவன் தான் பலியாய் தன் ஸ்வீகாரத்தாலே ஸ்வதந்த்ரணு அவனைப் பெற நினைக்குமளவில் அவன் நினைவு கூடாதாகில் இப்படி விலக்ஷணையாயிருக்கிற ப்ரபத்தியும் தல்லாபஸாதனமாகாதென்றபடி.....ஸ்வாமியாய் ஸ்வதந்த்ரணு அவன் ஸ்வம்மாய் பரதந்த்ரணுயிருக்கிற இவனை ஸவேச்சையாலே பெற நினைக்குமளவில் பாதகமும் பிரதிபந்தகமாகமாட்டாதென்கை. இவையிரண்டாலும் ஸ்வகத ஸ்வீகாராநுபாயத்வமும் பரகதஸ்வீகாரோபாயத்வமும் காட்டப்பட்டது.” என்ற ருளிச் செய்திருக்கும் ஸ்ரீஸூக்திகள் மேலே காட்டிய கீதாபாஷ்ய ஸ்ரீஸூக்திகளையே அடியாகக்கொண்டவையென்று நன்கு புலப்படுகின்றது. (மணவாளமாமுனிகள்) தாம் முன்பு ஒரு வேஷத்தாலே கீதாபாஷ்யத்தில் வடமொழியாலே அருளிச் செய்ததை பின்பு மற்றொரு வேஷத்தாலே ஸ்ரீவசனபூஷண வியாக்கியானத்தில் தென் மொழியாலே அருளிச்செய்தாரென்று அறுதியிடத் தட்டில்லை.

51. மேலே உதாஹரித்த கீதாபாஷ்ய ஸ்ரீஸூக்தியில் ஒவ்வொரு வாக்கியமும் ஸாரமானது. (*தத்வியோகம் அஸஹமாந: அஹமேவ தம் வ்ருணே*) ஞானியான சேதநனைப் பிரிந்திருப்பதை எம்பெருமான் தான் பொறுத்திருக்கமாட்டாதவனாய்த் தானே அந்த சேதநனை வரிப்பதாகக் கூறுகின்றவிதுதான் பரகதஸ்வீகாரமென்பது.

52. (*மத்ப்ராப்த்யநுகுணோபாஸந விபாகம் அஹமேவ ததாம்த்யந்த:*) என்கிற இந்த வாக்கியமானது ஸ்வகதஸ்வீகாரப் பற்றுகை நன்றாகக் கழிக்கிறது. இத்தலையில் வினைவதெல்லாம் எம்பெருமானுடைய க்ருஷிபலமாக விளைகின்றதேயன்றி இவன்தலையாலே விளைவித்துக்கொள்ளுமது ஒன்றுமில்லை யென்கிற ஸத்ஸம்ப்ரதாய ஸாரார்த்தம் தெளிவிக்கப்பட்டது. இந்த இடத்தில் *நாயமாத்மா ச்ருதியையும் எடுத்துக்காட்டியருளின ப்ரஷ்யகாரர் பரகதஸ்வீகாரத்திற்கு அதுவே பிரமாணமென்று நிரூபிக்கிறமுகத்தாலே பிறருடைய குத்ஸிதவாதங்களையும் அகற்றினாராயிற்று.

53. இவ்விடத்தில் தூத்பார்ய சந்த்ரிகையில் தேசிகள் அருளிச்செய்துள்ள திவ்ய ஸூக்திகளும் தெள்ளியவே. “உக்தஸ்ய அதிவாதமாத்ரத்வசங்காவ்யுதா

ஸாய ச்ருதிமூலதாமாஹ-யமேவேதி” என்றருளிச் செய்திருப்பது ஆழ்ந்து நோக்கத் தக்கது யார்க்கு? உண்மையையுணர விரும்புமவர்க்கு.

54. இவ்விஷயத்தில் ஸாரமாகத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டியது இவ்வளவே; *த்வத்பாதமூலம் சரணம் ப்ரபத்த்யே* என்றும் “புகலொன்றில்லாவடியேன் உன்னடிக்கீழமர்ந்து புகுந்தேனே” என்றும் சொல்லிக்கொண்டு (அதாவது, நாம் பற்றுகிறோமாகக் காட்டிக்கொண்டு) திருவடிகளிலே விழுந்தாலும், ‘இது நாம் பற்றின பற்றன்று; எம்பெருமான் தானே பற்றுவித்தானத்தனை; அவனுடைய க்ருஷி பலித்ததத்தனை’ என்று உள்ளூர அநுஸந்திக்க ப்ராப்தம். இதையிட்டே பரகத ஸ்வீகார மென்கிறது.

55. “ப்ரஜாபதிம் த்வோவேத ப்ரஜாபதிஸ் த்வம்வேத யம் ப்ரஜாபதிர் வேத ஸ புண்யோ பவதி” என்று நம் வேதத்தில் முதல் காண்டம் ஆறாம் ப்ரச்நத்தில் ஓதப்படுகிறது. இதுவும் பரகதஸ்வீகாரத்தின் பெருமையையே காட்டுகின்ற தென்று *நிவேதயத மாம் ஷிப்ரம்* என்றவிடத்து வியாக்கியானத்திலே நிரூபித்தருள்கிறார். இந்த ச்ருதியில் ப்ரஜாபதி யென்றது அவனுக்கு அந்தர்யாமியான பகவானைச் சொன்னபடி. “த்வோ வேத”—ஒருவன் வரிக்கிறான்; த்வ: என்பது ஒரு ஸர்வநாம் சப்தம்; அந்ய: என்று அர்த்தம். எம்பெருமானே ஒருவன் வரிக்கிறான்; எம்பெருமான் ஒருவனை வரிக்கிறான்; இவ்விருவருள் எம்பெருமானால் வரிக்கப்படுமவனே புண்ணியன் என்பதாக இந்த ச்ருதியில் அநாயாஸமாகக் கிடைக்கும் பொருள்.

இந்த பரகதஸ்வீகார விஷயத்தில் நவீனர்களின் கொள்கையைப்பற்றி ஒரு சிறுகதை நினைவுக்கு வருகிறது. பள்ளிக்கூடம் சென்ற ஒரு சிறுமாணுக்கன் அழுது கொண்டே வீடுவந்துசேர, தகப்பனார் அவனை மார்பிலணைத்துக்கொண்டு “என்ன சேதி? ஏன் அழுதுகொண்டே வருகிறாய்? வாத்யார் அடித்தாரா? என்று கேட்க, “இல்லையப்பா, ஆடு என்று சொல்லு என்றார் வாத்யார்; ‘இன்றைக்கு ஆடு சொல்லுகிறேன், நாளைக்கு டு சொல்லுகிறேனென்றேன் நான்; இன்றைக்கே ஆடு சொல்லணும் என்கிறார் வாத்யார்; இன்றைக்கு ஆடு சொல்லி நாளைக்கு டு சொல்லும் படி அப்பா! நீ வந்து அவருக்குச் சொல்லணும்” என்றனும் பையன். பரகதஸ்வீகாரத்தை ஒப்புக்கொள்ள மாட்டோ மென்கிற இவர்களுடைய கதையும் இதுவே தான். எம்பெருமான் பற்றுகிறுனல்லன்; நாமே பற்றுகிறோம். அவன் பற்றுவிக்கப்பற்றுகிறோமென்று தத்துவமுணரவேணும். “ஸ்வதத்தஸ்வதியா ஸ்வார்த்தம் ஸ்வஸமிந் ந்யஸ்யதி மாம் ஸ்வயம்” என்று வாயால் சொல்லிக்கொண்டே ‘அவன் பற்றுவிக்கப் பற்றுகிறோமல்லோமென்று வாதிப்பது வியப்பே.

7. ப்ரபத்தியின் அபராதகோடிப்ரவேசத்தைப்பற்றின விளக்கம்.

56. பகவத் ப்ரவ்ருத்தி விரோதி ஸ்வப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தியே ப்ரபத்தியென்று கீழே நிரூபித்ததானது வித்தாந்தத்தினுள்ளும் பரமஸித்தாந்தமானதொரு ஸூக்ஷ்மார்த்த விசேஷம். இது ஒரு புறமிருக்க, “ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் ப்ரபத்தி” என்பது மொன்றுண்டு. “எனதாவி தந்தொழிந்தேன்” “தோள்களையாரத் தழுவி யென்னுயிரை அறவிலை செய்தனன்” என்று ஆழ்வாரும் *அஹம் அத்யைஷ மயா ஸமர்ப்ப

பித:* என்று ஆளவந்தாரும் அருளிச்செய்த கணக்கிலே ஆத்ம ஸமர்ப்பணத்தையும் ப்ரபத்தியாகக் கொள்ளக் கடவதாகையாலே இது தன்னை நிரூபித்துப் பார்த்தால் இதை அபராத கோடியிலே எண்ணவேண்டு மென்பர் ஸதாசாரியர்; அப்படிச் சொல்வது அபசாரமென்பர் நவீநர்கள். உண்மையில் இது அபராத கோடியிலேயே சொருகி நிற்கும். *எனதாவி தந்தொழிந்தேன்* என்றவுடனே அதற்கு அநுத பித்து “எனதாவி யார் யானார் தந்த நீ கொண்டாக்கினேயே” என்று ஆழ்வார் அரு ளிச் செய்திருக்கையாலும், ஆளவந்தாரும் “அஹமத்யைவ மயா ஸமர்ப்பித:” என்றபின் “மம நாத யதஸ்தி யோஸ்மயஹம் ஸகலம் தத்தி தவைவ மாதவ!, நியதஸ்வமிதி ப்ரபுத்ததி: அதவா கிம் நு ஸமர்ப்பயாமி தே” என்று அநுதபித்து உண்மையை வெளியிட்டிருப்பதாலும்.

57. ஆளவந்தாருடைய திருவுள்ளத்தை நன்கு விவரிக்கிறோம் காண்மின்; ‘மயா அஹம் ஸமர்ப்பித:’ என்று முந்துற ஆத்மஸமர்ப்பணம் பண்ணினதாக அரு ளிச் செய்தார். உடனே, இப்படிச் சொல்வதற்கு எனக்கு என்ன அதிகாரமுள்ளது? நான் என்கிற ஒரு வஸ்துவும், என்னுடையது என்கிற ஒரு வஸ்துவும் ஸ்வதந்த்ர மாகவுண்டோ? “யானே நீ என்னுடைமையும் நீயே” என்றபடி எல்லாம் ஏற் கனவே உன்னுடையதாகவேயிருக்கும்போது, இந்த ஆத்ம வஸ்து உனக்கு இல்லா தது போலவும் இப்போதுதான் என்னால் புதிதாக ஸமர்ப்பிக்கப்படுவது போலவும் பேசுவிட்டேனே பாவியேன்; ஸமர்ப்பிப்பதற்கு நானார்? ஸமர்ப்பிக்க என்னிடம் என்ன இருக்கிறது? அதிலும் உனக்கு நான் ஸமர்ப்பிக்க என்னவுண்டு? இவ் விஷயங்களை ஆராயாமல்தானே அவிவேகியாய் ‘அஹமத்யைவ மயா ஸமர்ப்பித:’ என்று பிசகாசப் பேசுவிட்டேனே! என்று அனுதாபம்காட்டி “மம நாத! யதஸ்தித் யாதியான அடுத்த ச்லோகம் அருளிச் செய்தாராயிற்று. கீழ் ச்லோகத்தில் ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் பண்ணினதாகவும் அதைப்பற்றி இந்த ச்லோகத்தில் அநுதபித்ததாக வும் முடிந்தது. ஆகவே ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் அபராத ரூபமென்றதாகிறது.

58. ஸ்ரீவசனபூஷணத்தில் இரண்டு சூர்ணைகள் இங்கே அநுஸந்திக்கவுரியன: 146. “ஸர்வாபராதங்களுக்கும் ப்ராயச்சித்தமான ப்ரபத்திதானும் அபராத கோடியிலேயாய் கூாமணம்பண்ண வேண்டும்படி நில்லா நின்றதிதே. (147) நெடு நாள் அந்ய பரையாய்ப்போந்த பார்யை லஜ்ஜாபயங்கள் இன்றிக்கே பர்த்ரு ஸகா சத்திலே வந்து நின்று என்னையங்கீகரிக்க வேணுமென்று அபேக்ஷிக்குமாபோலே யிருப்பதொன்றிறே இவன் பண்ணும் ப்ரபத்தி” என்பன அவை. இங்கு வியாக்கி யானத்தில் மணவாள மாமுனிகளின் விவரணத்தை யநுபவித்துத் தெளிக.

59. நம்மாழ்வாரும் ஆளவந்தாரும் முன்னம் ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் பண்ணிப் பின்னே அதற்காக அநுதபித்தார்களென்றும் ஆகவே ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் அபராத ரூபமென்றும் சொல்லுகிற பக்ஷத்தில், அநுதாப யோக்யங்களான பாபங்களைப் போலே ஆத்ம ஸமர்ப்பணமும் ஒரு பாபமாகவன்றோ தேறுகிறது; அது செய்யக் கூடாத காரியம் என்று ஏற்பட்டுவிடாதா? இவ்விஷயம் ஆழ்வார்க்கும் ஆளவந் தார்க்கும் முன்னம் தெரியாமலில்லையே; தெரிந்து பாபத்தைப் பண்ணுவானேன்? பிறகு அநுதபிப்பானேன்? *ப்ரக்ஷாலநாத்தி பங்கஸ்ய க-தூராத் அஸ்பர்சனம்

வரம்* (முன்னம் சேற்றில் காலை வைத்துப் பின்பு அதை அலம்புவதைக்காட்டிலும் சேற்றில் காலைவைக்காமலே யிருந்துவிடலாமே) என்கிறுப்போலே ஆத்ம ஸமர்ப்பணமென்கிற பேச்சையே ப்ரஸ்தாவியாமலிருந்துவிடலாமே என்கிற வாதங்கள் இங்கு விளையக்கூடியதுண்டு. இதற்கு ஸமாதானமாகப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை யருளிச் செய்வது பாரீர்:—“[தே கிம்நு ஸமர்ப்பயாமி] இத்தையுடைய உனக்கு எத்தை ஸமர்ப்பிப்பேன்? ஸமர்ப்பணீய மேது? ஸமர்ப்பகர் ஆர்? ஸமர்ப்பணீயமாகைக்கு ஸ்வாம்யமில்லை. ஸமர்ப்பிக்கைக்கு ஸ்வாதந்தர்யமில்லை. ஸம்ஸார பீதியால் ஸமர்ப்பிக்கையும் ஸ்வரூப யாதாதம்ய ஜ்ஞாநத்தால் அநுசயிக்கையுமாக இரண்டும் யாவந் மோக்ஷம் அநுவர்த்திக்கக் கடவது” என்று. இதனால் தேறினது என்னவென்றால், ஆத்மஸமர்ப்பணம் பண்ணுகையும் அது பண்ணினதற்காகப் பிறகு அநுதாபம் காட்டுகையுமாகிற இரண்டும் சாஸ்த்ரார்த்தம் என்றதாகத் தேறிற்று. இது நவீனர்களின் மனத்தில் ஏறுவது அரிது.

60. இப்படி வியாக்கியானம் செய்யலாமோ? முந்துற ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் பண்ணவேணும், பின்னை அநுதாபமும் படவேணும் என்றால் இது நன்றாக இல் லையே. தப்பான காரியத்திற்கன்றோ அனுதாபிக்க வேண்டுவது—என்றே இன்னமும் நவீனர்களுடைய நெஞ்சு தளும்பியேயிருக்கும். கேண்மின்; இந்த ஸ்தோத்ரரத்னத் திலேயே கீழே முப்பத்திரண்டாவது ச்லோகம் முதல் நாற்பத்தாரும் ச்லோகமளவும் பதினான்கு ச்லோகங்களாலே எம்பெருமானுடைய நித்ய கைங்கரியத்தைப் பரம புருஷார்த்தமாகப் பிரார்த்தித்த ஆளவந்தார் தாமே அடுத்த (47) *திகசகிமனி நீதம்* என்கிற ச்லோகத்தால் கீழே அப்படி பிரார்த்தித்ததற்கு மஹத்தான அனு தாபத்தை ஆவிஷ்கரித்திருக்கின்றாரென்பது அபரோக்ஷம். இங்கு ஆராயவேண் டுமே. கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனை கூடுமா கூடாதா? *பவந்தமேவாநுசரந் நிரந்தரம் கதாஹுமைகாந்திக நித்யகிங்கர: *நித்ய கிங்கரோ பவாநி* இத்யாதிகளை நோக்குமிடத்து கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனை கூடுமென்று விளங்காநின்றது. “திகசகி மவிநீதம்... : தவ பரிஜநபாவம் காமயே காமவ்ருத்த:” என்றதனால் அந்த கைங் கர்ய ப்ரார்த்தனைக்காக ஆத்ம கர்ஹை செய்துகொண்டதை நோக்குமிடத்து கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனை கூடாதென்றே விளங்காநின்றது. வேதாந்த தேசிகருங் கூட “தத்தகிங்கரத்வவிபவே ஸ்ப்ருஹயாபராத்யந்” என்று கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனைக் குப் பூர்வபாவியான கைங்கர்யருசியையுங்கூட அபராத கோடியிலே வைத்துப் பேசி யுள்ளார். அங்ஙனம் பேசினவர் தாமே கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனையையும் பல பல ச்லோகங்களாலும் செய்யுள்ளாலும் செய்தருளியிருக்கின்றார். இவை பரஸ்பர விருத்தங்களாகத் தோன்றவில்லையா? உண்மையில் இரண்டும் சாஸ்த்ரார்த்தமே யென்று நிஷ்கர்ஷித்தாலொழிய வழியில்லையன்றோ. கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனையும் பண்ணவேணும்; ‘ஸார்வபௌமனை நீசப்பெண் ஆசைப்படுமாபோலே ஐயோ என்ன ஆசைப்பட்டோம்! இது தகுமா?’ என்று உடனே நெஞ்சாறல் படவும் வேணும் என்றே சாஸ்த்ரார்த்தம் சிஷிதமாகிறது.

61. மற்றொன்றுங் காண்மின்:—*ஓட்டுரைத் திவ்வுலகுன்னைப் புகழ்வெல் லாம் பெரும்பாலும் பட்டுரையாய்ப் புற்கென்றே காட்டுமால் பரஞ்சோதி*

(திருவாய்மொழி 3-1-2) என்று. பரஞ்சோதியான எம்பெருமானுக்கு உலகத்திலுள்ள சுண்ணபங்குரமான தாமரை, மேகம், காயாம்பூ முதலானவற்றை ஒப்பாகச் சொல்லுதல் இழிவு என்கிறாழ்வார். இஃது உண்மையா அன்று? உண்மையாகில் 'கொண்டல் வண்ண! கடல் வண்ண! காயா வண்ண!' என்று பலகாலும் ஆழ்வார்கள் கதறுகின்றார்களே, இது என்ன? என்று ஆராயவேண்டாவோ? அன்றியும், பெரிய திருவந்தாதியில் *புகழ்வோம் பழிப்போம் புகழோம் பழிபோம்* என்று எம்பெருமானை நாம் புகழ்வதானது பழிப்பதேயாகு மென்கிறார் நம்மாழ்வார். இப்படி சொல்லிக்கொண்டே மேன்மேலும் எம்பெருமானைப் புகழ்வதற்கே ஒருப்படுகின்றாரே, இது என்ன? என்று இதையும் ஆராய வேண்டாவோ?

62. இன்னமும்; கூரத்தாழ்வான் அதிமாநுஷஸ்தவத்தில் *யா கம்ஸமுக்கய ந்ருபகீட நிபர்ஹணைத்தா ஸா நிர்ஜித த்ரிஜகதஸ் தவ நைவ கீர்த்தி.* என்று, கம்ஸன் முதலிய அரசர்களாகிற புழுக்களை ஸர்வேச்வரன் தொலைத்தானென்று சொல்லி அவனை யேத்துவதானது மூவுலகத்தையும் வென்றிருக்கிற அவனுக்குப் புகழ்ச்சியன்று, இகழ்ச்சியே என்று சொல்லிவைத்து அப்படிப்பட்ட கம்ஸவதம் முதலிய சரித்திரங்களையே மீண்டுமீண்டும் பேசிப் புகழ்கின்றாரே, இஃது என்ன? என்று இதையும் ஆராயவேண்டுமே. இங்ஙனே பல விஷயங்களுள்ளன. இவை ஒன்றுக்கொன்று அபவாதமாகுமோ? இவை யெல்லாம் பரஸ்பர விருத்தம்போல் தோன்றினாலும் உண்மையில் விருத்தமன்றே; இரண்டு படிகளும் சொல்லித்தீரவேண்டியவையத்தனையன்றே!

63. இவைபோலவே ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் பண்ணுகையும் பின்பு அதற்கு அநுதப்பிப்பதாகப் பேசுகையுமாகிற இரண்டும் சாஸ்தார்த்தமென்று அறுதியிட்ட பின் இதில் ப்ரத்யாக்க்யாந ப்ரஸக்தியில்லை. முதலில் ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் பண்ணி விட்டுப் பிறகு அதற்கு அநுதாபம் காட்டுகிற ச்லோகத்தில் ஆளவந்தார் *இதி ப்ரபுத்ததி* என்கிறார். கீழ் ச்லோகம் சொல்லும்போது [அதாவது ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் பண்ணும்போது] தாம் அவிவேகியாயிருந்ததாகவும், உடனே விவேகம் பெற்று இந்த ச்லோகம் [அநுதாப ச்லோகம்] சொல்லுகிறதாகவும் இதனால் தெரிகிறது. ஏற்கனவே மஹாவிவேகநிதியாகப் புகழ்பெற்ற ஆளவந்தார் முன் ச்லோகம் ஸாதிக்கும்போது அவிவேகியாயிருந்தார். பின் ச்லோகம் ஸாதிக்கும் போது விவேகம் பெற்றுவிட்டார் என்கை ஏலாது. அப்படியிருக்க (இதி ப்ரபுத்ததி) என்று ஸாதித்தது ஏன்? என்னில்; க்ரமேண சாஸ்தார்த்தங்களை வெளியிட வேண்டுமிடத்து இங்ஙனே சொல்வது க்ரந்தசைலி.

64. இன்பமிகு மாறாயிரமருளிச்செய்த திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளானும் *எனதாவியுள் கலந்த பாசுர வியாக்யானத்தில்—“இப்படி எம்பெருமானோடு கலந்த கலவியாலுள்ள நிரவதிக ப்ரீதியாலே அறிவழிந்து இவ்வாத்மா தம்முடையதன் றென்று நிரூபிக்கமாட்டாராய் அவன் தம்மோடு கலந்த இப்பெருநல்லுதவிக்குக் கைம்மாருகத் தம்முடைய ஆத்மாவை அவனுக்கு மீளா வடிமையாகக் கொடுத்து, பிள்ளையும் தம்முடைய ஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி விவேகித்து” என்றருளிச்செய்தார். அவ்விடத்திற்கும் இதுவே நிர்வாஹம். ஆகவே முந்துற ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் பண்ணு

கையும் பின்னை அதற்காக அநுசய ப்ரகாசனம் பண்ணுகையுமாகிற இவ்விரண்டும் பரஸ்பராபவாதமல்லாத சாஸ்த்ரார்த்த மென்றதாயிற்று.

65. இதற்குமேல் ஒரு சிறிய கேள்வி தோன்றும்; ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் பண்ணவேண்டுமென்பதும் சாஸ்த்ரார்த்தமாக ஆய்விட்டபடியாலே அந்த ஆத்ம ஸமர்ப்பணத்தை நாம் எப்போது செய்கிறோம் என்று;—இதைப்பற்றி தேசிகனே ஸுவ்யக்தமாகத் தெரிவித்துள்ளார். ரஹஸ்யத்ரய ஸாரத்தில் க்ருதக்ருத்யாதி காரத்தில்—“பகவத்க்ருபையடியாகவுண்டான ஸதாசார்ய கடாக்ஷ விஷயிகாரத் தாலே வந்த த்வயோச்சாரண அநுச்சாரணத்தாலே ப்ரபத்தி யனுஷ்டானம் பிறந்தபின்பு சரண்ய ப்ரஸாதனங்களில் இதுக்குமேல் ஒன்றில்லாமையாலே” இத்யாதி ஸ்ரீஸூக்திகளிருப்பது ப்ரஸித்தம். இந்த வாக்யத்தில் “த்வயோச்சாரண அநுச்சா ரணத்தாலே ப்ரபத்தியனுஷ்டானம் பிறந்த பின்பு” என்று ஸாதித்திருப்பதொன்றே தெளிவு பிறப்பிக்குமது. பஞ்சஸம்ஸ்கார காலத்தில் ஆசார்யன் த்வயத்தை உபதேசிக்கு மளவில் அவர் உச்சரிக்க சிஷ்யன் அநுச்சாரணம் பண்ணுவதனால் ப்ரபத்தியனுஷ்ட ானம் பிறந்ததென்று தேறிற்று. த்வயத்தின் பொருள் நெஞ்சில் ஊறலூற, த்வயார்த்த ப்ரகாசகமான திருவாய்மொழிப் பாசுரங்கள் ஆசார்ய ஸ்ரீஸூக்திகள் இவற்றின்பொருள் நெஞ்சில் தேங்கத் தேங்க, அதுவே பழுத்த ஆத்ம ஸமர்ப்பண மாகத் தலைக்கட்டும்; [இதைப்பற்றி விரிவான நிரூபணம் மேலேயும் வரும்.] ... (7)

8. உபாயாந்தரங்களின் ஸ்வரூப விருத்தத்வ நிரூபணம்.

66. ப்ரபத்தியொழிந்த மற்றையுபாயங்கள் உபாயாந்தரங்க ளெனப்படும். உபாஸநம் முதலான அவற்றிலே, ப்ரபந்தர்களான நமக்கு ப்ராப்தியில்லையென்பது ஸர்வஸம்ப்ரதிபந்தம். சாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்பட்டுள்ள அந்த உபாயாந்தரங்களை நாம் விடுகைக்கு ஹேது என்ன? என்கிற விசாரத்தில்; அவற்றை (உபாயாந்தரங் களை) அறிகைக்கும் அநுஷ்டிக்கைக்கு மீடான ஜ்ஞாந சக்திகளில்லாமையே ஹேது என்பர் பிறர். அவையன்று ஹேது. பகவானுக்கு அத்யந்தம் பரதந்தரப்பட்டிருக் கையாகிற ஸ்வரூபத்துக்குச் சேராதென்னுமதுவே முக்ய ஹேதுவென்று ஸத்ஸம்ப்ர தாய ஸித்தாந்தம். அஜ்ஞானமும், அசக்தியுமடியாக விடுவதானால், ஜ்ஞான சக்திக ளுண்டாகில் அவற்றைப் பரிக்ரஹிக்கவேண்டி வருமன்றோ; ஸ்வரூப விரோதி யென்று விட்டாலன்றோ மறுவலிடாதொழிவது; ஆகவே ஸ்வரூபவிருத்த மென்னு மதுவே ப்ரதாந ஹேதுவாகும்.

67. உபாயாந்தரங்களும் மோக்ஷபாயமாயிருக்க அவற்றை இப்படி கழிக்க லாமோ? அவை யார்க்கு உபாயம்? என்னில், ஸ்வரக்ஷணத்தில் ஸ்வப்ரயத்த நூற்றத்தையும் ஸஹியாத ஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி யறிகைக்கீடான ஞானமில்லாத வர்களுக்கே அவை உபாயமாயிருக்கும். ஸ்வரூப யாதாத்மய ஜ்ஞான முடையவர் களுக்கு அபாயமாயே யிருக்கும். அத்யந்த பாரதந்தர்யமாகிற ஸ்வரூபத்துக்கு ஸ்வப்ரயத்நரூபமான அவை நாசகமாகுமன்றோ.

68. நம்மாழ்வார் பெரிய திருவந்தாதியில் (6) *நெறிகாட்டி நீக்குதியோ நிற்பால்* என்றருளிச்செய்த பாசுரம் இதற்கு ப்ரமாணமாக அநுஸந்தேயம். இப்

பாகரத்தின் பொருளைக் கேளீர். நெறியென்றால் வழி; வழியாவது உபாயம். பகவத் கீதையில் சரம ச்லோகத்திற்குக் கீழே விரிவாகச் சொல்லப்பட்டுள்ள ஸாதநாந்த ரங்களை இங்கு நெறி யென்கிறது. எம்பெருமான் யாரை அநுக்ரஹிக்கத் திரு வள்ளம் பற்றுகிறானோ அவர்களை நோக்கி 'நீங்கள் எவ்விதமான அலைச்சலும் பட வேண்டா; என்னையே தஞ்சமாக உறுதிக்கொண்டு மார்விலே கைவைத்து உறங்குங் கள்' என்பன்; எவர்களைக் கைவிட நினைக்கிறானோ அவர்களுக்கு அருந்தொழில்களை அளவில்லாதபடி விதித்து 'இவற்றைச் செவ்வனே செய்து பேறு பெறுங்கள்' என்பன். ஆகவே நெறிகாட்டுகையென்பதும் நீக்குகை யென்பதும் பர்யாயம். நெறியைக் காட்டுகையாவது, 'இது கர்ம யோகம், இது பக்தியோகம்; இவற்றுள் எது உமக்கு ஸாத்யமோ அதனை அநுஷ்டிக்கக் கடவீர்' என்று சொல்லித் தான் உதாஸீநனாகை. (நெறி காட்டி நிற்பால் நீக்குதியோ) உன்னை யொழிய வேறோருபாயத் தைக் காட்டி உன் பக்கலில் நின்றும் என்னை அகற்றப் பார்க்கிறாயோ வென்று ஆழ்வார் எம்பெருமானை நோக்கிக் கேட்கிறபடி. நான் மஹாராஜன் தமயந்தியை உடுத்த புடவையிலே ஒரு தலைப்பை யறுத்து 'இது விதர்ப்பதேசம் போகிறவழி, இது கோஸலதேசம் போகிறவழி; எந்த வழியில் வேணுமானாலும் போய்க்கொள்' என்று சொல்லிவிட்டு அகன்றாப்போலே அகலப் பார்க்கிறாயோ? என்று வினாவுகிற படி. ஆக இப்பாகரத்தால், உபாயாந்தரங்களில் அந்வயிக்கை எம்பெருமான் பக் கலில் நின்றும் அகல்வதற்குறுப்பு என்று தேறிநின்றது. *நெறிகாட்டி நீக்குதியோ* என்ற விடத்தில் நீக்குகையாவது பரதந்த்ரமான வஸ்துவை ஸ்வதந்த்ரக்ருத்யமான உபாயாநுஷ்டானத்திலே மூட்டித் தனக்கு அசலாக்குகையென்று மணவாளமாமுனி களின் திருவாக்கு.

69. இவ்விஷயத்தில் திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் பணிப்பதொரு நல் வார்த்தையுண்டு; ஸ்ரீவசநபூஷணத்திலே வ்யக்தம் "மதிராபிந்து மிச்ரமான சாத கும்பமய கும்பகத தீர்த்த ஸலிலம்போலே அஹங்காரமிச்ரமான உபாயாந்தரம்" என்று பிள்ளான் பணிப்பாரம். பொற்குடத்திலிருக்கும் கங்கா தீர்த்தஜலமானது, பாத்ரசுத்தியுமுண்டாய்த் தானும் பரிசுத்தமாயிருக்க, மத்யபிந்துவின் கலப்பினாலே நிஷித்தமாகிறாப்போலே, ஸ்வதோ நிர்மலத்வாதிகளாலே பரிசுத்தமாயிருக்கின்ற ஆத்மவஸ்துவினுள்ளதாய், பகவானையே பற்றியதாதலால் பரிசுத்தமாயிருக்கின்ற உபாயாந்தரமானது ஸ்வயத்த நமூலமான அஹங்காரஸ்பர்சத்தாலே ஜ்ஞானிகள் அங்கீகரியாதபடி நிஷித்தமாயிருக்கும் என்பது மேற்குறித்த பிள்ளான் திருவாக் கின் தாற்பரியம். "அஹங்கார மிச்ரமான உபாயாந்தரம்" என்ற இவ்வாக்கியத் தில் கூறும் அஹங்காரமாவது இன்னதென்று தெளியவேணும். தானே கர்த்தா வென்றும் தானே போக்தாவென்றும் அநுஸந்திப்பதுதான் இங்கு அஹங்கார மாவது. கீதையில் பதினெட்டாவது அத்யாயத்தில் (6, 9 ச்லோகங்களில்) *ஸங் கம் த்யக்த்வா* என்று உபாயாந்தர நிஷ்டனுக்குச் சொன்ன அஹங்காரத்யாக மாவது—ஸ்வதந்த்ரனாக நான் கர்த்தா போக்தா என்கிற ஸ்தூலாஹங்காரத்யாகம். ஆயினும் அவனுக்கு ஸூக்ஷ்மாஹங்காரமொன்று அவர்ஜநீயமாயுண்டு, அது ஸ்வயத்தநுபதா நிபந்தநம். அதுவும் நிஷித்தமென்று பிள்ளானுடைய திருவுள்ளம். இது எங்ஙனே தெரிகின்றதென்னில், அவரது திருவாக்கில் "மதிராமிச்ரமான"

என்னுதே “மதிரா-பிந்து மிச்ரமான” என்று ஸாதிகையாலே அந்த பிந்துபதத்தினால் இது தெரிகின்றது. கெடுப்பதற்கு அணுவளவும் போதுமாதலால், உபாயாந்தரப் ப்ரவ்ருத்தியில் ஸுக்ஷ்மாஹங்கார முண்டாகி அதுதான் அவர்ஜநீயமாயிருந்து அது அற்பமானாலும் ஸ்வரூப நாசகத்வத்தில் குறையற்றதென்று காட்டினபடி. “ஸ்வயத்தநிவ்ருத்தி பாரதந்தர்யபலம்” என்கிற ஸ்ரீவசநபூஷண திவ்யஸூக்தியும் காண்க. *என்னுன்செய்கேன்* என்கிற ஆழ்வார் பாசுரத்தை ஸ்ரீவசநபூஷணத்திலெடுத்தாண்டவிடத்து மணவாள மாமுனிகளின் வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்திகளில் வைசத்யமும் காணத்தக்கது.

70. இப்படிப்பட்ட ஸத்ஸம்ப்ரதாயார்த்தத்தை தேசிகன் ந்யாஸதிலகத்தில் வெகு அழகாகக் காட்டியுள்ளார். எங்ஙனே யென்னில்; அதில்—

“ஆர்த்தேஷ்வாகுபலா ததந்பவிஷயேப்யுச்சிந்த தேஹாந்தரா
வஹ்ந்யாதேரநபேக்ஷணாத் தநுப்ருதாம் ஸத்யாதிவத் வ்யாபிநீ;
ஸ்ரீரஜகேச்வர! யாவதாத்ம-நியத-த்வத்பாரதந்தர்யோசிதா
த்வய்யேவ த்வதுபாரதீரபிஹித-ஸ்வோபாயபாவாஸ்து மே”

என்பது ஒரு ச்லோகரத்தம். இதில் ப்ரபத்திக்கு இட்டிருக்கிற விசேஷணங்களத் தனையும் பக்தி வேஷவ்யாவர்த்தகங்கள் விவரித்துக் காட்டுகிறோம் காண்மின்; [ஆர்த்தேஷு ஆசுபலா] பக்தியானது—ஆர்த்தப்ரபந்த்ரத்திறத்தில் விளம்பித்துப் பலனளிக்கும், ப்ரபத்தி அங்ஙனன்றிக்கே விரைவில் பலனளிக்கும் [ததந்யவிஷயேபி உச்சிந்த தேஹாந்தரா] ததந்யவிஷயே என்றது த்ருப்த ப்ரபன்ன விஷயத்திலென்ற படி பக்தியானது தேஹாந்தர ஸம்பந்தத்தை யறுத்துத் தருவதில் நியதியுடைய தன்று; ப்ரபத்தி நியமேந தேஹாந்தர ஸம்பந்தத்தை யறுத்துத்தரும்.

[வஹ்ந்யாதே: அநபேக்ஷணாத் தநுப்ருதாம் ஸத்யாதிவத் வ்யாபிநீ] பக்தி யாகிற உபாயத்தின் அநுஷ்டானத்தில் அக்நிகார்யம் முதலியவை அபேக்ஷிதமாயிருக்கையாலே அது அதிகருதாதிகாரமாயிருக்கும்; ப்ரபத்தியில் அவ்வபேக்ஷையில்லாமையாலே ஸத்யம் சொல்வதற்கு எப்படி ஸர்வரும் அதிகாரிகளோ அப்படியே ப்ரபத்தியிலும் ஸர்வரும் அதிகாரிகள்.

இனி இதற்கு அடுத்த விசேஷணமே ப்ரக்ருத விஷயத்திற்கு உற்று நோக்கத் தக்கது. [யாவதாத்ம நியத த்வத் பாரதந்தர்யோசிதா] பக்தி ஸ்வரூபவிருத்தம், ப்ரபத்தி ஸ்வரூபாநுரூபம் என்கிறது. யாவதாத்மநியதமான அத்யந்த பாரதந்தர்யத்துக்கு ப்ரபத்தி உசிதமாயிருக்குமென்றபோதே ப்ரபத்திப்ரதிகோடியான பக்தியானது அந்த பாரதந்தர்யத்திற்கு விருத்தமாயிருக்குமென்னுமிடம் ஸ்பஷ்டமாகத் தெரிவிக்கப்பட்டதாயிற்றன்றோ: ஆகவே தேசிகன் திருவுள்ளமும் உபாயாந்தரம் ஸ்வரூப விருத்தமென்பதே யென்று தேறி நின்றது. “மதிராபித்துமிச்ரமான” இத்யாதியான பிள்ளான் ஸ்ரீஸூக்தியை ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில் கண்டித்திருப்பதுபற்றி மேலே விவரிப்போம்.

71. உபாயாந்தரங்களை ஸ்வரூப விருத்தமென்ன வெண்ணுது. இவை *அகிஞ்சநோநந்யகதி:* என்றிருக்கும் அதிகாரிக்கு ஸ்வாதிகார விருத்தங்களென்ன

ப்ராப்தம்—என்றும் அவர் தாமே ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில் பேசியிருப்பது தெளிந்த தசையில். ந்யாஸதிலகத்திலருளிச் செய்தபடியே இவை அத்யந்த பாரதந்த்ரய ஸ்வரூபத்துக்குப் போராதென்கிற ஸத்ஸம்ப்ரதாய நிஷ்கர்ஷம் சாலவினிது. அதி காரவிருத்தமென்னவேனுமென்பதும் கட்டகுட்யாம் ப்ரபாதமத்தனை. ... *

பிள்ளான் ஸ்ரீஸூக்திக்கு தேசிகனது மறுப்பு

கீழே உதாஹரித்த “மதிராபிந்துமிச்ரமான சாதகும்பமய கும்பகத தீர்த்த ஸலிலம்போலே அஹங்காரமிச்ரமான உபாயாந்தரம்” என்கிற ஸ்ரீஸூக்தி திருக் குருகைப்பிரான் பிள்ளான் பணித்ததாக ஸ்ரீவசனபூஷணத்திலுள்ளது. இதைக்கண்ட வேதாந்தவாசிரியர் இதையும் கண்டிக்கவேனுமென்று அஸ்தாநே கலங்கி நினைத்து ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில் “மத்யோபஹத பாத்ரஸ்த தீர்த்த த்ருஷ்டாந்த வர்ணனம், அஹங்காராந்வயே து ஸ்யாத் ப்ரபத்தாவபி பக்திவத்.” என்று ஒரு காரிகையெழுதி க்ருதக்ருத்யராய் விட்டார். இந்த காரிகையில் பூர்வார்த்தத்தாலே *மத்யோபஹத பாத்ரஸ்த தீர்த்தத்தை த்ருஷ்டாந்தீகரித்து ஒருவர் பக்திக்குக் குறைகூறினதாகக் காட்டி உத்தரார்த்தத்தாலே அதற்குக் கண்டனம் ஸ்பஷ்டமாகச் செய்யப்பட்டிருக் கின்றது. மத்யோபஹதபாத்ரஸ்த தீர்த்த த்ருஷ்டாந்தவர்ணனம் செய்தவர் யாரென்று கேட்டால் திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் என்று சொல்லித் தீர வேனுமெயொழிய வேறொருவரை சொல்லமுடியாது. “மதிராபிந்துமிச்ரமான...” இத்யாதி ஸ்ரீவசநபூஷணோபாத்த ஸ்ரீஸூக்தியைக் கொண்டு தானே *மத்யோபஹத பாத்ரஸ்தேத்யாதி காரிகை அவதரித்தது. *தன்னால் வரும் நன்மையித்யாதியான பிள்ளான் வார்த்தைக்கு ஒரு தாத்தர்யவர்ணனம் பண்ணினதுபோலே இதற்கும் பண்ணியிருக்கலாம். அல்லது, “பிள்ளான் இப்படி யொருகாலும் பணித்திருக்க மாட்டார்” என்றாவது எழுதியிருக்கலாம். இரண்டும் அஸாத்யமாகவே கண்டித் துத் தொலைப்பதற்குமேல் கர்த்தவ்யமில்லை யென்று துணிந்து *இதி மந்தைரிதம் ப்ரோக்தம்* என்றோ *க்ரந்த ஜனோரபஹாஸ்யம் தத்* என்றோ எழுதக் கைவராமல் “இது பிள்ளான் திருமுடியில் கட்டின திருப்பரிவட்டம்” என்று ஆழ்ந்த அறிவுடை யார் மட்டுமே தெரிந்துகொள்ளும்படியாக காரிகையிட்டுக் கடாசிவிட்டார். இது இப்படித்தானா? வேறுவிதமா? என்று விசிகித்தை யுண்டாகும் சிலருக்கு; இங்குத் தெரிவித்ததோரிதஹாஸம் ஸ்ரீராமாநுஜன் 276ல் விரிவாகக் காண்க.

இஞ்சிமேட்டு அழகியசிங்கர் ஸ்வாமியின் ஸுபோதிநீ வியாக்கியானம் அற் புதமாக அச்சிடப்பட்டுத் தேசமெல்லாம் திகழ நிற்கிறது. அதில் இரண்டாவது ஸம்புடத்தில் (பக்கம் 494ல் கடைசியிலிருந்து மூன்றாவது வரி காண்க.) அதாவது, “சிலர் *மதிராபிந்து மிச்ரமான சாதகும்பமயகும்பகத தீர்த்த ஸலிலம் போலே அஹங்கார மிச்ரமான உபாயாந்தரம்* என்கிற பிள்ளான் வாக்யத்தைக்கொண்டு பக்தி அஹங்கார கர்ப்பமாகையால் ஸ்வரூப விருத்தமென்பார்கள், அது அநுபபந்தம்”.
என்று ஸாதித்திருக்கிறார். அநுபபத்தியை விளக்கவில்லை, “ப்ரபத்தாவபி பக்தி வத்” என்கிற மூலத்தை மட்டுமே தமிழாக்கம் செய்திருக்கிறார். அநுபபந்தம் என்று கண்டிக்கப்பட்ட அர்த்தம் பிள்ளானுடையதே யென்பதில் ஸந்தேஹமில்லையே.

அநுபபந்நமாகவே யிருக்கட்டும். தேசிகன் திருவாக்கில் அநுபபந்நமென்று வந்தால் அது உபபன்னமாயிருக்க வழியே து? ‘அநுபபன்னமன்று, உபபன்னந்தான்’ என்று இங்கு நாம் ஸமர்த்திக்க வரவில்லை, இங்கு விஷயமென்ன தெரியுமோ? தேசிகன் பிள்ளானுடைய ஸ்ரீஸூக்தியொன்றையும் தழுவாததோடு அதைக் கண்டித்திருப்பதுமுண்டு என்பதொன்றேயாம். இது சீமைத்தீர்ப்பேயாம்.

9. விஹிதவிஷய நிவ்ருத்தி தன்னேற்றமென்பதுபற்றி.

72. க்ருஹஸ்தாசர்ம தர்மமாக விஹித விஷய போகம் ப்ராப்தமானாலும், அநந்யார்ஹ சேஷத்வ அநந்ய சரணத்வங்களோடுகூட அநந்ய போக்யத்வமென்கிற விலக்ஷணமான தன்மையையும் பெற்றிருக்கின்ற விசேஷாதிகாரிக்கு ‘அந்த விஹித விஷய போகம் அருவருக்கத்தக்கதாய் விடத்தகுந்ததேயாகுமென்பது ஸதாசார்ய ஸித்தாந்தம். சாஸ்த்ரங்களில் ஸ்வதார போகம் நியமமாக விதிக்கப்பட்டு அது தவிர்த்தால் தோஷமும் பிரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கையாலே விஹிதவிஷய நிவ்ருத்தி அசாஸ்தர்ய மென்பர் நவீநர். ஸ்ரீவசநபூஷணத்தில் இரண்டு மூன்றிடங்களில் உத்தமாதிகாரிக்கு விஹிதவிஷய நிவ்ருத்தியைத் தன்னேற்றமாக அருளிச் செய்கிறார். மிகுஞானச் சிறுகுழுவியான எம்பெருமான் சோதிவாய் திறந்து பணித்த கீதையில் (8-3) எட்டாவது அத்யாயத்தில் மூன்றாவது ச்லோகத்தின் பாஷ்யத்தில் பாஷ்யகாரர் வெளியிட்டருளின விசேஷார்த்தமிது. அதனை விவரிப்போமிங்கு:

73. கீழ் ஏழாவது அத்யாயத்தின் முடிவில் கண்ணபிரான் *ஐராமரண மோக்ஷாய* என்கிற இருபத்தொன்பதாம் ச்லோகத்தில் “தேப்ரஹ்ம தத் விது: க்ருத்ஸநமத்த்யாத்மம் கர்ம சாகிலம்” என்று ஒரு வார்த்தை சொன்னான். அது கேட்ட அர்ஜுனன் அந்த வார்த்தைக்கு உண்மையான பொருளைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டிக் கண்ணனையே கேள்வி கேட்கிறான் எட்டாவது அத்யாயத்தின் 1, 2-ச்லோகங்களினால், “கிம் தத்ப்ரஹ்ம கிமத்யாத்மம் கிம் கர்ம புருஷோத்தம!” என்று தொடங்கிக் கேள்விகள் உள்ளன. மூன்றாவது ச்லோகம் தொடங்கிக் கண்ணனுடைய விடை வெளிவருகின்றது. கிம் கர்ம? என்ற கேள்விக்குக் கண்ணனுடைய விடை “பூதபாவோத்பவகரோ விஸர்க்க: கர்மஸம்ஜ்ஞித:” என்பது. இங்கு விஷய மென்னவென்றால், கேண்மின்.

74. சிலவற்றை அறியவேண்டும் என்று பகவான் நியமித்துவருகையில் கருமத்தை அறியவேண்டும் என்று சொல்லியிருந்ததனால் கருமமென்றால் எது? என்று அர்ஜுநன் கேட்க நேர்ந்தது. அதற்கு பகவான் விடை கூறியுள்ளார். ஒருவன் ஒன்றை யறிவதானது, பற்றுவதற்காகவும் ஆகலாம், விடுவதற்காகவும் ஆகலாம். நல்லதாயிருந்தால் பற்றுவது, கெட்டதாயிருந்தால் விடுவது. ஆகவே நல்லதையும் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும், கெட்டதையும் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். இங்கே தெரிந்துகொள்ள வேண்டியதாகக் கூறப்பட்ட கருமம் நல்லதன்று, கெட்டது. என்பதாக பகவானுடைய விடையினால் தெரிகின்றது. *பூதபாவோத்பவகரோ விஸர்க்க: கர்மஸம்ஜ்ஞித:* என்பதற்கு நம்முடைய ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் அருளிச் செய்திருக்கிற அர்த்தம் வருமாறு:—

“பூதபாவ:—மநுஷ்யாதிபாவ: ததுத்பவகரோ யோ விஸர்க்க: - *பஞ்சம்யா மாஹுதாவாப: புருஷவசஸோ பவந்தீதி ச்ருதிஸித்தோ யோஷித் ஸம்பந்தஜ:; தச்சாகிலம் ஸாநுபந்தம் உத்வேஜநீயதயா பரிஹரணீயதயா ச முமுக்ஷுபி: ஜ்ஞா தவ்யம். பரிஹரணீயதாச அநந்தரமேவ வக்ஷ்யதே* யதிச்சந்தோ ப்ரஹ்மசர்யம்சரந் தீதி” என்பது கீதா பாஷ்ய ஸ்ரீஸூக்தி. இதன் கருத்தாவது—ஸ்த்ரீ புருஷஸம்யோக மென்பதுதான் இங்கே கருமமென்கிறது. இது மிகவும் அருவருக்கத்தக்கதாகையால் விடத் தக்கதாக இதனை யறியவேண்டும். இதை விடவேண்டுமென்பது மேலே பதினேராவது சுலோகத்திலும் காட்டப்படுகிறது என்பதாம். இதனால் நாம் தெரிந்துகொள்வது, க்ருஹஸ்தாச்ரம தருமமாக விஹிதவிஷயபோகம் ப்ராப்தமே யானாலும் அது விசிஷ்டாதிகாரிக்கு ஜுகுப்ஸநீயமே யென்று. ஆகவே இவ்விஷயத் திலும் ஸத்ஸம்ப்ரதாய வித்தாந்தம் நிரவத்யமென்றுணர்க. ... (9.)

10. கர்மாநுஷ்டானத்தைப்பற்றின விளக்கம்.

75. இதர ஸம்ப்ரதாயத்தில் கர்மாநுஷ்டானப்பற்று அதிகமாகவும் ஸத் ஸம்ப்ரதாயத்தில் அது குறைவாகவுமுள்ளதாக நினைப்பர்; இதைப்பற்றித் தெரிந்து கொள்ள வேண்டிய விஷயங்கள் வருமாறு; *க்ரியமாணம் ந கஸ்மைசித் யதர்த்தாய ப்ரகல்பதே, அக்ரியாவதநர்த்தாய தத் து கர்ம ஸமாசரேத்* என்கிற பிரமாணத்தை தேசிகனும் எடுத்தாளுகிறார். இந்த பிரமாண வசனத்தின்படியேதான் தென்னு சார்யர்களின் அநுஷ்டான பரம்பரை காண்கிறது. எந்தக் கருமத்தைச் செய்தால் ஒரு பலனும் கிடைக்கமாட்டாதோ, செய்யாவிடில் ப்ரத்யவாயம் விளையுமோ அந் தக் கருமத்தை மாத்திரம் செய்யவேண்டியதென்று இந்த வசனத்தின் தாற்பரியம். அதாவது—அகரணே ப்ரத்யவாயாவஹமாயும் பலச்சுதி யற்றதாயுமிருக்கிற கருமத் தையே செய்யக்கடவதென்றபடி.

76. ஸதாசார்ய ஸம்ப்ரதாய பரம்பரையில் எந்தெந்த கருமங்கள் அனுட் டிக்கப்பட்டு வருகின்றனவோ அவை அகரணே ப்ரத்யவாயத்தை விளைப்பனவா யிருக்கும். எந்தெந்த கருமங்கள் அனுட்டிக்கப்படாமல் விடப்பட்டிருக்கின்றனவோ அவை ஸாமான்ய பலப்ரதமாயிருக்கும்—என்று அறியக் கடவது. ஒவ்வொரு ஸௌர மாஸ ஸங்க்ரமணத்திற்கும் தர்ப்பணம் அனுட்டியாமல் நான்கு மாதப்பிறப்பு களுக்கே அது அனுட்டிப்பது இந்த ஸம்ப்ரதாயத்திலுள்ளது. இத்தகைய அனுஷ் டாந—அனனுஷ்டானங்களை இங்கே நிதர்சனமாகக் கண்டுகொள்வது.

77. இந்த ப்ரகரணத்தில் பல விஷயங்கள் விவக்ஷிதங்களுண்டு. ஆனாலும் சில சுருங்கச்சொல்லுகிறோம். பரவ்யூஹவிபவ அந்தர்யாமி அர்ச்சாவதாரரூபேண ஜவகைப்பட்டிருக்கிற பகவத் ரூபங்களில் பரவ்யூஹ விபவங்கள் மூன்றும் தேசகால விப்ரகர்ஷத்தாலே நம்முடைய வழிபாடுகளுக்கு இலக்காகமாட்டா தவை. அந்தர்யாமி ரூபத்திலும் அர்ச்சாவதார ரூபத்திலுமே வழிபாடுகள் செய் யப் ப்ராப்தம். கர்மாநுஷ்டாநம் அந்தர்யாமி ஆராதனமென்றும், கைங்கரியா

நுஷ்டானம் அர்ச்சாவதார ஆராதனமென்றும் நிஷ்கர்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிறது. கர்மானுஷ்டானங்களில் அக்நி இந்திரன் ஸோமன் வருணன் ப்ரஜாபதி பசுபதி ப்ருஹஸ்பதி என்கிற பல தேவதைகளின் பெயர்கள் பலகாலும் வரும். அந்தத் தேவதைகளை உத்தேசித்துச் செய்வதே கர்மானுஷ்டான வேஷமாகும். இங்ஙனம் தேவதாந்தரங்களுக்கு ஆராதனமாக அமைகின்ற கருமங்களானவை *இறுக்கு மிறை யிறுத்துண்ண எவ்வுலகுக்கும் தன் மூர்த்தி நிறுத்தினான் தெய்வங்களாக அத் தெய்வநாயகன் தானே* என்கிற திருவாய்மொழியின்படி அந்த தேவதைகளுக்கு அந்தர்யாமியான எம்பெருமானிடமே போய்ச் சேருகின்றன வென்பது வேதாந்தி களின்ஸித்தாந்தம். ஆகவே கர்மானுஷ்டானம் அந்தர்யாமி ஆராதனமென்னக் குறையில்லை. *ஓழிவில்காலமெல்லா முடனாய்மன்னி வழுவினாவடிமை செய்ய வேண்டும் நாம்* என்கிறபடியே கைங்கர்யானுஷ்டானத்திற்கு அர்ச்சாவதாரமே இலக்கு என்பதில் விவரணம் அநபேக்ஷிதம்.

78. தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் திருமாலையில் *நாட்டினான் தெய்வ மெங்கும்* என்று கர்மானுஷ்டான லக்ஷ்யத்தைச் சொல்லி உடனே *நல்லதோரருள் தன்னாலே காட்டினான் திருவரங்கம் உய்பவர்க்கு உய்யும் வண்ணம்* என்று கைங்கர் யானுஷ்டான லக்ஷ்யத்தையும் சொல்லி, *கேட்டிரேநம்பியீர்காள் கெருடவாகன னடிகளால் அந்தர்யாமி ஆராதனத்திற் காட்டில் அர்ச்சாவதார ஸமாராதனமே பாங்கு என்று காட்டியருளினார். மேலே *மேம்பொருள் போகவிட்டு மெய்ம்மையை மிக வுணர்ந்து, ஆம் பரிசறிந்து கொண்டு ஐம்புலனகத்தடக்கிக், காம்பறத் தலை சிரைத்து உன்கடைத்தலை யிருந்துவாழும், சோம்பரை யுகத்திபோலும் சூழ்புனலரங் கத்தானே* என்ற பாட்டினால் அர்ச்சாவதாரகைங்கர்ய ப்ரவணர்களின் பெருமையையும் அன்னவர்களிடத்து எம்பெருமானுக்குள்ள உவப்பின் மிகுதியையும் உரைத்தருளினார்.

79. திருமங்கையாழ்வாரும் *உலகமேத்தும் கண்டியூரரங்கம் மெய்யம் கச்சிபேர்மல்லையென்று மண்டினார் உய்யல்லால் மற்றையார்க்கு உய்யலாமே* என்ற பாசுரத்தை மிகவும் பாவகர்ப்பமாக அருளிச் செய்துள்ளார். இதில் மற்றையர் என்று கழித்தது கருமமே கண்ணுயிருப்பவர்களை. அர்ச்சாவதார ரஸிகர்கள் உஜ்ஜீவிக்கலாகுமே தவிர ஸ்மார்த்த கர்ம கலாபங்களிலே ஊன்றிப் போருமவர்கள் சிந்தை செய்து இவற்றின் அர்த்தங்களிலேயே ஊன்றிப்போரும் தென்னாசார்யர் களின் பரம்பரையில் கருமசுரத்தை குன்றி கைங்கர்ய ருசியே மிக்கிருக்கின்றதென் றால் இது ப்ராப்தமே. இதில் பொருந்தாமை யொன்றுமில்லை. கர்ம கலாபங்கள் தவிர வேறென்றையும் பேசாத வேதத்தையே உருப்போட்டு அஃதொன்றே போது போக்காயிருப்பாருடைய பரம்பரையிலே கர்மானுஷ்டானம் வலுத்திருக்கின்ற தென்றால் அதுவும் ப்ராப்தமே. கோவிலைக் காப்பவர்கள், குளத்தைக் காப்பவர்கள் என்ற வ்யவஹாரம் இன்று நேற்று வந்ததன்றே. “வர்ணதர்மிகள் தாஸவ்ருத்திக ளென்று துறை வேறிடுவித்தது” என்பது ஆசார்ய ஹ்ருதயம்.

80. பட்டர் ஸ்ரீரங்கராஜ ஸ்தவத்திலே “ஸ்ரீரங்கபாலநகர்மடா:” என்று மிகவழகியவொரு ஸ்ரீஸூக்தி யருளியுள்ளார். இதனால், கோவிலைக்காப்பதே நித்ய கர்மாநுஷ்டானமென்று காட்டியருளினாயிற்று. ஆனாலும் “ச்ருதி: ஸ்ம்ருதி: மமைவாஜ்ஞா யஸ்தாமுல்லங்க்ய வர்த்ததே; ஆஜ்ஞாச்சேதீ மம த்ரோஹீ மத்பக் தோபி ந வைஷ்ணவ:” என்கிற பகவத் வசனத்தையும் குறிக்கொண்டு அவர்ஜநீயங் களான சில நித்ய நைமித்திக கருமங்களை அனுட்டித்துப் போருகிறோம்.

81. “ஜாத்யாச்ரம தீக்ஷைகளில் பேதிக்கும் தர்மங்கள் போலே அத்தாணிச் சேவகத்தில் பொதுவானது நமுவும்” என்பது ஆசார்ய ஹ்ருதய திவ்ய ஸூக்தி. “அத்தாணிச் சேவகத்திலே அதிகரித்தவர்களுக்கு தேவதாந்தர்யாமி விஷயமாய் தச்சரீரபூத தேவதாத்வாரா ததாராதனமாகையாலே ஸாதாரணமா யிருந்துள்ள கர்மம் உறங்குவான் கைப்பண்டம் போலே தன்னடையே நமுவுமென்கை; இத்தால், வர்ணாச்ரமாதி நிஷ்டர்க்கு தத்தததிகாராநுரூபதர்மமொழிய அநநுகுணமானது த்யாஜ்யதயா கழிக்கப்படுமோபோலே ஸ்வரூப யாதாத்மயதர்சிகளானவர்களுக்கு ததநுரூபதர்மமொழிய அநநுரூபமானது த்யாஜ்யமாய்த் தன்னடையே விட்டுக் கழியு மென்றதாயிற்று. இப்படியிருக்கச் செய்தே சிஷ்டர்கள் அநுஷ்டித்துப் போருகிறது—ஸ்வாநுஷ்டானத்தைப் பின்சென்று லோகம் நசிக்க வொண்ணாதென் னும் ஆந்ருசம்ஸ்யத்தாலேயிறே” என்று இவ் விடத் து வியாக்கியானத்திலே மணவாளமா முனிகள் விசதமாக வருளிச்செய்தருளினார்.

82. முமுகூப்படியில் சரமச்சலோக ப்ரகரணத்தில், “இவன்தான் இவை தன்னை நேராக விட்டிலன். கர்மம் கைங்கர்யத்திலே புகும்” என்ற விடத்து வியாக்கியானத்திலும்—“ஸ்வவர்ண ஸ்வாச்ரமோசிதமாக இவன் அநுஷ்டிக்கும் விஹிதகர்மம் ஸாதநபுத்த்யாவன்றிக்கே ஆந்ருசம்ஸ்யத்தாலே பரார்த்தமாக வநுஷ்டிக்கையாலே ஈச்வரனுக்கு மிகவுமுகப்பாகையாலே தத்ப்ரீதி ஹேதுவாகப் பண்ணும் கைங்கர்யத்திலே அந்தர்ப்பவிக்கும்” என்றருளிச் செய்தார். இத்தகைய ஸ்ரீஸூக்திகளைக்கொண்டு நன்கு தெளிவது. (10)

ஸ்ரீலோகாசார்ய ஸித்தாந்த ஸாரத்தில் முதலெண்பத்திரண்டு முற்றிற்று.

* இரண்டாவது எண்பத்திரண்டின் தொடக்கம் *

11. எம்பெருமானுடைய வ்யாப்தியைப்பற்றினது.

1. உபநிஷத்தானது *அந்தர்ப்ஹிச்ச தத்ஸர்வம் வ்யாப்ய நாராயண: ஸ்தித:” என்று ஸகல பதார்த்தங்களிலும் எம்பெருமான் உள்ளும் புறமும் வியாபித் திருப்பதாக ஓதியிருக்கின்றது. அணுவான பதார்த்தங்களில் உள்ளீடாக வ்யாப்தி ஸம்பவிக்கமாட்டாதென்று ஒரு வாதம். அவயவியான பதார்த்தங்களுக்கே உள், வெளி என்று சொல்லக்கூடுமாதலாலும் நிரவயமான அனுபதார்த்தங்களுக்கு ‘உள்ளே வெளியே’ என்று சொல்வதற்கு ப்ரஸக்தியில்லாமையாலும் அனுபதார்த்தங்களிலே எம்பெருமானுக்கு உள்ளுற வ்யாப்தி சொல்லவொண்ணாது என்கிறார்கள் பிறர்.

2. அன்றியும், ஒரு பொருளிலும் எம்பெருமானுக்குப் பரிஸமாப்யவர்த்தித்வம் [அதாவது-பரிபூர்ண வ்யாப்தி] கொள்ளவொண்ணாது. ஒரு பதார்த்தத்திலே அவனுக்குப் பரிபூர்ண வ்யாப்தியை அங்கீகரிக்குமளவில் [அதாவது பகவானுடைய ஸ்வரூபம் ஒன்றிலே பரிஸமாபித்து வர்த்திக்கிறதென்னில்] மற்றொரு பதார்த்தத்தில் வியாபிக்கப் ப்ரஸக்தியில்லாமையாலே பரிஸமாப்ய வ்யாப்தியை அங்கீகரிக்கலாகாதென்றும் மற்றொரு வாதம் கூறுவர் பிறர்.

3. அனுபதார்த்தங்களிலும் அந்தர் வ்யாப்தி உண்டென்றும், ஒவ்வொரு பொருளிலும் பரிஸமாப்யவர்த்தித்வமும் பொருந்துமென்றும் ஸத்ஸம்ப்ரதாய ஸித்தாந்தம். சாரீரகமீமாம்ஸையில் (ப்ரஹ்ம ஸூத்ரத்தில்) *க்ருத்ஸ்த்ரஸக்திர் நிரவயவத்வசப்தகோபோ வா* என்கிற பூர்வபக்ஷ ஸூத்ரத்தின் மேல் *ச்ருதேஸ்து சப்தமூலத்வாத்* என்கிற ஸித்தாந்த ஸூத்ரம் அவதரித்துள்ளது. சாஸ்த்ரங்களினால் தேறுகின்ற விஷயங்களில் குதர்க்க மூலகமான குசோத்யங்களைச் செய்யாமல் சாஸ்த்ரம் சொன்ன கட்டளையிலே இசையவேண்டுமென்று இந்த ஸூத்ரம் சிஷிக் கின்றது. *அந்தர் பஹிச்ச தத் ஸர்வம் வ்யாப்ய நாராயண: ஸ்தித:*

*என்று சுருதி ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லி வைத்தது. வேதஞ் சொன்னது ஒருபுறமிருக்கட்டும். வேதாந்தார்த்த நிர்ணயகர்களான மஹாசார்யர்கள் நிஸ்ஸந்தேஹமாக அருளிச் செய்திருப்பது என்ன? என்று பார்ப்போம்.

4. ஸ்ரீ பாஷ்யகாரருடைய ஸாக்ஷாத் திருவடியான திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் திருவாய்மொழியில் (1—1—10) *பரந்த தண் பரவையுள் நீர்தொறும் பரந்துளன்* என்கிற பாகரத்தின் ஆரூயிரப்படியில் இங்ஙனையருளிச் செய்கிறார்:— “அதி ஸூக்ஷ்மமாயிருந்த அசித் வஸ்துக்களிலும் வியாபித்து அவற்றினுள்ளே ப்ரகாசிக்கிற சித் வஸ்துக்களிலும் ஸ்தூலமான அண்டத்தில் வியாபித்தாற்போலே அநாயாஸத்தாலே அஸங்குசிதனாய்” என்று. தசோபநிஷத் பாஷ்யகாரரான ஸ்ரீரங்க ராமானுஜ ஸ்வாமி திருவாய்மொழிக்கு ஒன்பதியிரப்படி யென்று ஸம்ஸ்க்ருத ப்ரதிபதார்த்தடிகை பணித்துள்ளார். [அச்சிட்டு மிருக்கிறது.] அதில் இப் பாகரத்தின் வியாக்கியானத்தில் அவர் பணித்திருப்பதாவது—*ஏகைகஸ்மிந் ஜல பரமானௌ அதிவிசாலப்ரஹ்மாண்ட இவ வ்யக்திஷு ஜாதிவத் பர்யாப்தவ்ருத்தி:*

*என்று. இதன் பொருளாவது, வ்யக்திகளில் ஜாதியானது எப்படி பரிஸமாப்யவர்த்தி திக்கின்றதாக ஜாதிவாதிகளால் கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றதோ அப்படி எம்பெரு மான் ஒவ்வொரு ஜலபரமானுவிலும் அதி விசாலமான ப்ரஹ்மாண்டத்திலிருப்பது போல (நெருக்குண்ணாமல்) நிறைந்திருக்கின்றான் என்பதாம். இங்கு பர்யாப்த வ்ருத்தி: என்று இம்மஹான் பணித்திருப்பது பூருவர்களின் ஸித்தாந்தத்தை நன்கு அடியொற்றியதாம். பரிஸமாப்ய வர்த்தமாநத்வமே சொல்லிற்று.

5. பகவானுடைய ஸ்வரூபம் ஓரிடத்தில் பரிஸமாப்ய வர்த்திக்குமானால் அது மற்றொரிடத்தில் இருக்கப் ப்ரஸக்தியில்லை. ஏனென்றால், ஒன்றில் பரிஸமாப்த மாய் விட்டதென்றால் அவ்வளவோடு முற்றிற்று என்றபடியாகையால் மற்றொன் றிலே யிருக்க அவகாசமேது? வஸ்துவே இல்லையன்றோ. பரிஸமாப்ய வர்த்தமா நத்வமென்பதை சாஸ்த்ரீய ஸரணியில் பேசுவதானால் *ததிதராவ்ருத்தித்வே ஸதி

தத்வ்ருத்தித்வம் பரிஸமாப்ய வர்த்தமாநத்வம்* என்று நிஷ்கர்ஷிக்க வேண்டியதாகும். ஆகவே ஸர்வவ்யாபகனாக ஓதப்படுகின்ற எம்பெருமானை ஒரு வஸ்துவிலும் பரிஸமாப்ய வர்த்தமாநனாகச் சொல்லமுடியாது என்று சோத்யம் ப்ராப்தமாகிறது. இப்படிப்பட்ட சோத்யம் இன்று நேற்றல்ல; ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகட்கு முன்னமே தோன்றினதுண்டு. * ஒன்றுத்தேவு ஈட்டு ப்ரவேசத்திலேயே இந்த சோத்யம் உபகேஷிக்கப்பட்டிருப்பது காணலாம். அவ்விடத்து ஸ்ரீஸூக்தி வருமாறு;— “ஜாதி வ்யக்திதோறும் பரிஸமாப்ய வர்த்திக்குமென்றால் அசித்தபார்த்தத்துக்கு இது கூடுமென்றிருப்பார்கள்; பரமசேதநனாயிருப்பானெருவன் பரிஸமாப்யவர்த்திக்கு மென்றால் இது கூடாதென்று ஸம்ப்ரமியாநிற்பார்கள்” என்று.

6. தேசிகனும் ந்யாய ஸித்தாஞ்ஜந-ஈச்வர பரிச்சேதத்தில் இவ்வாசேஷபத்தை யெடுத்துக்காட்டி *ச்ருதேஸ்து சப்த மூலத்வாத்* என்கிற ப்ரஹ்மஸூத்ரத்தையே கொண்டு *யதாகமம் ஸர்வத்ர பூர்ண ஏவ பகவாத்* [சாஸ்த்ரம் சொன்ன படி பகவான் எங்கும் பூர்ணனே] என்று தலைக்கட்டியருளினார்.

7. ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் அருளிச்செய்த வேதார்த்த ஸங்க்ரஹத்திற்குச் ச்ருதப்ரகாசிகாபட்டர் அருளிச் செய்த தாத்பர்ய தீபிகையில். *நிரம்சே ப்ரதிபதார்த்தம் பூர்ணவர்த்திந்யபி ஸ்வரூபே அம்சசப்தவ்யவஹார, ஏகஸ்மிந்நேவ வஸ்துநி ஸ்வரூபஸ்ய பூர்ணவர்த்திதயா அந்யத்ர வ்ருத்த்யயோக்யத்வசங்காவ்யதாஸார்த்தத்* என்கிற ஸ்ரீஸூக்திகள் உள்ளன. பரமபுருஷன் ப்ரதிவஸ்து பூர்ணன் என்கிற விஷயத்தில் இவ்விதமான ஆசேஷபந்தன்னையே ச்ருதப்ரகாசிகாசார்யர் உத்கேஷிபித்து அதற்கு நிரஸனம் வந்துவிட்டதாக அருளிச் செய்திருக்கிறாரென்பது இதில் ஸுஸ்பஷ்டம். இந்த ஸ்ரீஸூக்தி அமைந்திருக்கிறவிதம் நன்கு ஆராயத்தக்கது. *அந்யத்ர வ்ருத்த்யயோக்யத்வசங்காவ்யதாஸார்த்தத்* என்று கண்ணாடிபோலுள்ளது. ஒரு வஸ்துவிலேயே ஸ்வரூபம் பரிஸமாப்தமாக இருந்துவிட்டால் அது மற்றொரு வஸ்துவில் இருக்கமுடியாதே யென்கிற சங்கை தள்ளுண்டதாக இந்த மஹாசார்யர் அருளிச்செய்திருக்கும்பேர்து இன்னமும் அந்த சங்கையையே பிரபலமாகச் செய்து போருமவர்கள் ஸ்ரீபாஷ்யகார ஸம்ப்ரதாயஸதர்களாகக் கூடுமோ? *ஏகத்ர ஸமாப்தஸ்வரூபஸ்ய அந்யத்ர வ்ருத்தி யோக்யத்வவாதோ வ்யுதஸ்யநே* என்று ஸ்ரீஸூக்தியிருந்தால் கீழே விவரிக்கப்பட்ட ஆசேஷம் இன்னமும் ஜீவித்துக்கொண்டிருக்கலாம். ஸ்ரீஸூக்தியோ அப்படியில்லை. சங்கைக்கு (அதாவது ஆசேஷபத்திற்கு) கண்டனம் வந்து விட்டதாகச் ச்ருதப்ரகாசிகாசார்யர் நிஸ்ஸந்தேஹமாக ஸாதித்துள்ளார். அப்படியிருக்கவும் இன்னமும் அந்த ஆசேஷமே பிறருடைய [நவீநர்களுடைய] மதத்தில் ஒங்கிநிற்கின்றதென்றால் இதனில் மிக்கோரயர்வுண்டே?

8. ஸர்வசக்தியுத்தனென்றும் விசித்ர சக்தியுத்தனென்றும் விலக்ஷண சக்தியுத்தனென்றும் அப்புத சக்தியுத்தனென்றும் ஆச்சர்ய சக்தியுத்தனென்றும் அகடித கடநா ஸமர்த்தனென்றும் பலபடியாக எம்பெருமானை உபநிஷத்துக்கள் புகழ்கின்றன. *பராஸ்ய சக்திர் விவிதைவச் ச்ருயதே* என்கிற உபநிஷத்வாக்யமொன்றே போதும். இவ்வப்புத சக்தியின் வைகரியைக் கூரத்தாழ்வான் ஸ்ரீ வைகுண்ட ஸ்தவத்தில் ஒரு ச்லோகத்தினால் விவரித்தருளியுள்ளார் காண்மின்;—

“கிம்ஸாதந: க்வ நிவஸந் கிமுபாததாந:
கஸ்மை பலாய ஸ்ருஜதீச இதம் ஸமஸ்தம்;
இத்யாத்யநிஷ்ட்டிதகுதர்க்கமதர்க்கயந்த:
த்வத்வைபவம் ச்ருதிவிதோ விதுரப்ரதர்க்யம்” என்று.

9. இந்த ச்லோகத்தின் கருத்தாவது:—எம்பெருமானே ஸர்வஸ்ரஷ்டா என்னு மிடத்தில் பிறர் சில குசோத்யங்களைக் கூறுகின்றார்களாம்; உலகத்தில் ஸ்ருஷ்டி செய்பவர்கள் யாவரும் சில ஸஹகாரி காரணங்களோடு கூடியே படைக்கக் காண நின்றோம். ஸர்வஸ்ரஷ்டாவான பரமபுருஷனுக்கும் ஸஹகாரி காரணங்கள் இன்னவை யென்று காட்டவேணும். அப்படி காட்டாதொழியில் அவன் ஸ்ருஷ்டி கர்த்தாவென்பது அஸம்பாவிதமாகும். இதற்காகச் சில ஸஹகாரிகளை நிரூபிப்ப தானால், ஸஹகாரிகளான அப்பொருள்களைப் படைத்தது யார்? என்று கேள்வி வரும். ஈச்வரனே படைத்ததாகச் சொல்லுவீர்கள். அவற்றைப் படைக்கும்போது எவை ஸஹகாரிகளா யிருந்தனவென்று கேள்வி வந்தே தீரும். இப்படியே ப்ரச்ந பரம்பரை போய்க்கொண்டே யிருக்கும். கடைசியாக ஸர்வேச்வரனால் ஸ்ருஷ்டிக் கப்படாத சில பொருள்களுண்டு என்று இசையவேண்டி வரும். ஆகவே பகவான் ஸர்வஸ்ரஷ்டா அல்லன் என்றதாகும். இப்படியே மற்றொரு கேள்வியுமுண்டா கிறது; ஸ்ருஷ்டிக்கும்போது பகவான் எந்த இடத்திலிருந்துகொண்டு ஸ்ருஷ்டிக் கிருன். ஒரு அதிகரணமின்றி ஸ்ருஷ்டிக்க முடியாதன்றோ. அதிகரணமாக ஒரு தேசத்தைக் காட்டினால் அதைப் படைக்கும்போது எந்த இடம் அதிகரணமாயிருந்த தென்று கேள்வி வரும். இப்படியே இவ்விஷயத்திலும் ப்ரச்ந பரம்பரைகள் சென்றுகொண்டேபோம். கடைசியாக, பகவானால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்படாத ஒரு இடம் ஸித்தித்தே தீரும். இதனாலும் பகவான் ஸர்வஸ்ரஷ்டாவல்லன் என்றதாகும். இங்ஙனே மற்றொரு கேள்வியுமுண்டாகிறது. பிரபஞ்சத்தைப் படைக்கின்ற பரமாத்மாவுக்கு எது உபாதாந காரணமாகின்றதென்று கேட்கிறோம். கீழ் ஸஹ காரிகாரண விஷயத்திற் போலவே இதுதன்னிலும் ப்ரச்ந பரம்பரையும் ஆபத்தி யும் துல்யம். இனி, பகவான் என்ன பலனைக் கருதிப் படைக்கிறுனென்கிற கேள்வியுமுண்டாகிறது. *ப்ரயோஜநமநுத்திச்ய ந மந்தோபி ப்ரவர்த்ததே* என்பராதலால் ஸ்ருஷ்டிக்கு ஒரு ப்ரயோஜனம் சொல்லியே யாகவேணும். அந்த ப்ரயோஜனமானது ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்னே ஸித்தித்திருக்கவில்லை யென்று கொள்ள வேண்டியதாகும். ஆகவே பகவான் அவாப்த ஸமஸ்தகாமன் என்கிற ஸித்தாந்தம் குலைந்ததாகும்—என்றிப்படியாகப் பிறர் செய்யும் குசோத்யங்கள் மேற்குறித்த ச்லோகத்தின் பூர்வார்த்தத்தால் அநுவதிக்கப்பட்டு, மேல் உத்தரார்த்தத்தில் ஒரே வார்த்தையால் ஸமாதானம் சொல்லப்பட்டுள்ளது. “த்வத்வைபவம் ச்ருதிவிதோர் விதுரப்ரதர்க்யம்” என்கிறவிதுவே ஸமாதானமாய்த்து. விசித்திர விலக்ஷண சக்தி சாவியான பகவான்திறத்தில் ப்ரபல ப்ரமாண ஸித்தமான அர்த்தங்களில் குசோத யம் செய்வது தகாது என்கிறவிதுவே ஸமாதானமாக முடிந்து நின்றது.

10. தேசிகனும் அச்யுத சதகத்தில் இப்படியே கூறுகின்றார்; *புரிஸபஹாண ஸரீரோ புவணணம் ஹோஸி அச்சுஅ உவாஆணம்; ணிஅஸங்கப்பஸணஹோ வஹஸி ணிமித்தத்தணம் வி அப்புஅ ஸத்தி* (சாயா—புருஷப்ரதாநசரீரோ புவநா

நாம் பவஸ்யச்யுதோபாதாநம்; நிஜஸங்கல்பஸநாதோ வஹஸி நிமித்தத்வமப்யந் புதசக்தி:* என்கிறார். இதில் முடிவில் அப்புதசக்தி: என்றதே ஸாரம். பிறர் செய்யும் குசோத்யங்களை பகவானுடைய அப்புதசக்தியோகத்தை நிரூபித்தே நிரஸிக்க வேணு மத்தனையென்று காட்டினாராயிற்று. இப்படி யெல்லாம் அருளிச்செய்கிற ஆசார்யர்களுக்கு *ச்ருதேஸ்து சப்தமூலத்வாத்* என்கிற ப்ரஹ்மஸூத்ரமே வழி காட்டியாக நிற்கிறது. பிறர் இந்த ஸூத்ரத்தை மேலெழுந்தவாரியாக நிர்வ ஹித்துவிட்டு, எம்பெருமானுடைய விசித்ரசக்தியை அபதார்த்தமாக எண்ணித் தள்ளிவிட்டுக் குத்ருஷ்டிகளைப் போலவே பூர்வபக்ஷங்களைச் செய்து போருகிறார்கள்.

9. *அந்தர் பஹிச்ச தத்ஸர்வம் வ்யாப்ய நாராயண: ஸ்த்தீத* என்று ச்ருதி ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லியிருக்கச் செய்தேயும், அணுவான வஸ்துக்களிலே பகவான் எப்படி உள்ளே வியாபிக்கமுடியும்? என்கிற ஆக்ஷேபத்தைப் பிறர் வளிதாகச் செய் கிறார்கள். ஜீவாத்மாவோ அணுபூதன். நிரவயவமான அணுவஸ்துக்களுக்கு உட் புறம் கிடையாதாகையாலே உள்ளே வியாபிப்பதென்பது அணுவஸ்துக்களில் அஸம்பாவிதமன்றோ. ஆகவே *ஆந்தர்பஹிச்ச தத்ஸர்வம்* என்றவிடத்து தச் சப்தார்த்தத்தில் ஜீவாத்மாவை விலக்கியேயாகவேணும்; அயோக்யார்த்தத்தை ச்ருதி ப்ரதிபாதி யாதன்றோ? என்று அவர்கள் வாதிக்கிறார்கள்.

10. ஸித்தாந்திகளின் ஸமாதானம் யாதெனில்; ஸாவயவமான வஸ்துக்க ளுக்குத்தான் உட்புறமிருக்குமென்றும், நிரவயவமானவற்றுக்கு உட்புற மிராதென் றும் ஒரு பிரமாணமும் கூறுகின்றதில்லை. நிரவயவமான ப்ரதாநம் முதலியவற்றில் அந்தர்தேசம் அங்கீகரிக்கப்பட்டிருக்கின்றதே. ப்ரதாநம் நி ர வ ய வ மென்கிற பக்ஷத்தை தேசிகனும் தத்வமுக்தாகலாபத்தில் *அவ்யக்தம் த்வந்மதேபி ஹ்யநவய வம்* என்கிற ஸ்ரீஸூக்தியால் தெரிவித்துள்ளார்.

11. நிரவயவமான வஸ்துக்களுக்கு அந்தர்தேச மில்லையென்று சொல்வதை விட்டு அணுத்ரவ்யந் களுக்கு அந்தர்தேசம் கிடையாதென்று சொல்லுகிறோமென்றும், சேதநன் அணுத்ரவ்யமாகையாலே அவனுக்கு அந்தர்தேசமில்லையென்பதுபொருந்து மென்றும் பிறர் வாதிப்பதுதானும் அயுக்தம். *ய ஆத்மநி திஷ்டந் ஆத்மநோந்தர:, * அனோரணீயாந் * இத்யாதி ச்ருதிகளாலும் *அனோரணீயாம்ஸம்* என்கிற கீதா வசனத்தாலும் சேதநனிடத்திலும் பகவானுக்கு அந்தர்வ்யர்ப்தி யுண்டென்று ஸ்பஷ்டமாக விளங்குகையாலே.

12. ஜிஜ்ஞாஸாதிகரண ச்ருதப்ரகாசிகையில் *ய ஆத்மநி திஷ்டந்நித் யுக்தே, வேத்யாமக்திஸ்திஷ்டதி, திலே தைலம் திஷ்டதீதிவத் பஹிரபஹிஸஸ்திதி ஸாதாரண்யாத் தத்வைசத்யார்த்தமாஹ—ஆத்மநோக்தர இதி* என்றுள்ளது. இது ஆத்மாவினிடத்தில் அந்தர்வ்யர்ப்தி யுண்மையை நன்கு புலப்படுத்தா நின்றது. ஆத்மாவுக்கு அந்தர் தேசமுண்டென்று கொள்ளவேணு மென்பதை ஸ்ரீபாஷ்யகார ஸ்ரீஸூக்தியும் விசதீகரிக்கின்றது; மேலேகாட்டிய கீதாவசனத்தில் “கவிம் புராண மநுசாஸிதாரம் அனோரணீயாம்ஸ மநுஸ்மரேத ய:” என்பதில் அனோரணீயாம்ஸம் என்பதற்குப் பொருளருளிச் செய்யாநின்ற பாஷ்யகாரர் “ஜீவாதபி ஸூக்ஷ்மதரம்” என்றுரைத்தருளினர். ஆத்மாவில் அந்தர்தேசம் உள்ளதாக இசையாவிடில்

‘ஜீவாதபி ஸுக்ஷ்மதரத்வம்’ எம்பெருமானுக்கு நிர்வஹிக்க இயலாதன்றே. *ஜீவாதபி ஸுக்ஷ்மதரம்* என்றது ஜீவனிற் காட்டிலும் அபக்ருஷ்ட பரிமாண முடையவன் என்றபடியன்று; அப்படியாகில் பகவானுக்கு விபுத்வஞ்சொல்லுகின்ற ச்ருதிஸ்மிருதிகள் சீறுமே. ஆகவே ஆத்மாவினுடைய அல்ப தேசத்திலும் வியாபித்திருக்கின்றனென்பதே இங்குப் பொருளாகும்.

13. *மயி ஸர்வமிதம் ப்ரோதம் ஸுத்ரே மணிகண இவ* என்பதனாலும் அணுவில் அந்தர் தேசம் ஸித்திக்கும். நூலில் ரத்னத்திரள் போல் ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் சேதநாசேதநாத்மகமான ப்ரபஞ்சம் கோக்கப்பட்டிருப்பதாகச் சொல்லுகிறது இந்த ப்ரமாணம். ஆத்மாவில் அந்தர்தேசமிசையாவிடில் இது பொருந்தாது. அதில் ப்ரப்ரஹ்மத்திற்கு ஸுத்ரஸ்தாநீயத்வம் சொல்லியிருப்பது உணரத்தக்கது. சிறந்த விவேகிகளுக்கே இது ஸாத்யமாகும்.

14. ஸஹஸ்ரநாமத்தில் *அணுர் ப்ருஹத் க்ருசஸ் ஸ்தூல:* என்றவிடத்தில் அணுபதத்திற்கு பாஷ்யமருளிச் செய்யா நின்ற பட்டர் (பகவத்குண தர்ப்பணத்தில்) *அதிஸுக்ஷ்மதஹராகாசாவ்யக்த ஜீவாநுப்ரவேச ஸாமாத்த்யாத் அணு:* என்றருளிச் செய்தார். இப்படிப்பட்ட ப்ரமாண கணங்களால் எம்பெருமானுக்கு அணுபதார்த்தங்களிலும் அந்நர்வ்யாப்தி அநபாயமென்பதும், ஒவ்வொரு பதார்த்தத்திலும் பரிஸமாப்ய வர்த்தமாநத்வமும் அவ்யாஹதமென்பதும் ஸித்தாந்திகளின் கொள்கையாக ஸித்தம். ப்ரஹ்மவ்யாப்திபரிஷ்க்ரியா என்கிற வடமொழி நூலிலே இதனைச் ச்லோகருபமாகவும் வசனருபமாகவும் விரியவுரைத்தோம்.

கீழ்விவரித்த வ்யாப்திவிஷயத்திலே ஸாரார்த்த ஸங்க்ரஹம்.

15. பரம புருஷனெருவனுள்ளென்பதையும் அவனுடைய ஸ்வரூபருப குணங்கள் இப்படிப்பட்டவை யென்பதையும் நாம் சாஸ்த்ரங்களைக் கொண்டு அறிகிறோமேயல்லது வேறு எதனாலும் அறிகின்றிலோம். அதிந்த்ரியமான விஷயங்களில் நமக்கு சாஸ்த்ரமே கைவிளக்கு. அல்பஜ்ஞர்களான நாம் சாஸ்த்ரங்களில் நேராக இறங்கித் தத்துவங்களையும் மருமங்களையும் உணர உரிமையுடையோமல்லோம்; *சாஸ்த்ரஜ்ஞரும் பஹுக்லேசம் புத்தேச் சலந காரணம், உபதேசாத் ஹிம் புத்வா* என்று சாஸ்த்ரமே காட்டின கட்டளையிலே, தத்வதர்சிகளான மஹாப்ராஜ்ஞர்கள், வெண்ணெயைக் கடைந்து திரட்டியெடுத்துக் கொடுக்குமாபோலே மிகவலிதமாக எடுத்துரைத்து வைக்க, அது கொண்டு உணரவே நாம் அதிகாரிகள், எதிலும் யஸ்தர் இன்ன ஆசார்யருடைய ஸ்ரீஸுக்திகளையே நிதியாகக் கொள்வதென்றும் அவற்றையே போஷித்துப் பேசுவதென்றும் ஒரு பத்ததி இருப்பதனால் அவரவர்கள் தம் தம் ஆசார்யருடைய ஸ்ரீஸுக்திகளில் வைத்திருக்கிற நம்பிக்கையினால் திருப்பித்திருப்பி ஸ்வமதத்தையே வலிதாக வெளியிட்டுக்கொண்டு காலங்கழிக்கிறார்கள் இந்த மருமத்தை யாரோ சில மஹாமேதாவின்கண்டு இப்படி பக்ஷபாதிகளாய்ப் பேசியும் எழுதியும் போருகிறவர்களின் வார்த்தைகளில் நாம் செவிகொடுக்கவோ கண் செலுத்தவோ தகாது; மத்யஸ்தர்களான ஆசாரியர்களின் திருவாக்குக்களைக்

கொண்டே தத்துவத்தை உணரவேணும்' என்று துணிந்து விவாதிகளான இரண்டு ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்களுக்கும் பொதுவாகவுள்ள ஆசாரியர்களின் ஸ்ரீஸூக்திகளையே கொண்டு தத்வநிஷ்கர்ஷம் செய்கிறார்கள். இதுதான் ராஜமார்க்கம்.

16. உபய ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்களுக்கும் பொதுவாகச் சில ஆசாரியர்கள் உலகமறிய விளங்குகின்றார்களன்றோ. ஸ்ரீபாஷ்யகாரர், கூரத்தாழ்வான், பட்டர், ச்ருதப்ரகாசிகாசார்யர் என்னும் மஹாசார்யர்கள் பொதுவானவர்களென்பது நிர்விவாதம். விவாத க்ரஸ்தமான விஷயங்களை மத்யஸ்தத்ருஷ்டியுடன் நிஷ்கர்ஷிக்க வேண்டும்போது மேற்குறித்த மஹாசார்யர்களின் ஸ்ரீஸூக்திகள் எப்படியுள்ளன? என்று விமர்சிப்பதே ப்ராமாணிகர்களுக்கு உற்றது. அவர்களின் திவ்ய ஸூக்திகளில் ஸ்பஷ்டமாகத் தெரியாத விஷயங்களிருந்தால் அவற்றில் அவரவர்கள் தம் தம் [அஸாதாரண] ஆசாரியரின் ஸ்ரீஸூக்திகளைக் கொண்டு தெளிவுபெறலாம். பொதுவான ஆசாரியர்களின் திருவாக்குக்களில் ஸ்பஷ்டமாகவும் ஸுஸ்பஷ்டமாகவும் விளங்குகின்ற விஷயங்களிற்கூட ஏகதேசிகள், தங்கள் அபிப்ராயத்தையே திடமாகக்கொண்டு போராடுவதென்பது விவேகிகளின் பணியாகுமோ?

17. சிலருடைய கொள்கை என்னவெனில், மற்றையாசாரியர்களின் திருவாக்குக்கள் எப்படியாவது இருக்கட்டும்; அவற்றைப்பற்றி நமக்கு விசாரமே வேண்டா; நமக்கென்று வாய்த்த அஸாதாரண ஆசாரியருடைய திருவாக்கில் ஸ்பஷ்டமாக எவ்வண்ணம் வெளிவந்துள்ளதோ அவ்வண்ணமேதான் நாம் கொள்ள வேண்டும் - என்பதாக. இக்கொள்கையைத் தப்பென்று நாம் சொல்லலாகாது. ஸ்வாசார்ய பக்தியின் கனம் விளங்குமியில். ஆனால் இத்தகைய கொள்கை ரஹஸ்யமாக ஸ்வக்ருஹத்தினுள்ளே போற்றத் தகுமே யன்றி ஸதஸ்ஸூக்குப் பயன்படாது. விவாதம் விளையாத வளவில் கேசுமமே. விவாதம் வளர்ந்திட்டால் ஸ்வாசார்ய ஸூக்தியென்கிற அபிமானத்தை வெகு தூரத்தில் விலக்கிவைத்திட்டு, பொதுவான ஆசாரியர்களின் ஸ்ரீஸூக்திகளை மாத்திரமே தஞ்சமாகக் கொள்ளவேணும்.

18. இனி ப்ரக்ருத விஷயத்திற்கு வருவோம். எம்பெருமான் எங்கும் நிறைந்த பரஞ்சோதி யென்று உலகமனைத்தும் உணரும். “கருதரிய வுயிர்க்குயிராய்க் கரந்தெங்கும் பரந்துறையும் ஒருதனி நாயகமென்றால் உன் பெருமைக்கு அளவாமோ?” என்று போற்றுகிறார்கள் பக்தர்கள். அணுவான பதார்த்தங்களினுள்ளும் பகவான் நிறைந்துள்ளன என்பது வேதாந்திகளின் கொள்கை. (1) உட்புறம் வெளிப்புறம் என்று இரண்டிடங்கள் பகுத்து வகுத்துக் காட்டக்கூடிய பொருள்களாயிருந்தால் அவற்றில் உள்ளேயும் புகுந்துள்ளன என்று ஒப்புக்கொள்ளலாம்; அணுபதார்த்தங்களுக்கு இங்ஙனே பகுத்துக் காட்டக்கூடிய நிலைமை இல்லாமை யால் அப்பொருள்களில் பகவான் உள்ளேயுள்ளன என்று ஒப்புக் கொள்ள இயலாது—என்பது ஒரு ஆகேசுபம். (2) உள்ளேயுள்ளன என்று ஒப்புக் கொள்ளக்கூடிய விடத்திலும், பகவான் தன்னுடைய ஸ்வரூபம் எவ்வளவுண்டோ அவ்வளவும் அடங்க வியாபித்துள்ளன என்று இசையத்தகாது; ஏனென்றால் ஒரு வஸ்துவிலேயே பகவானது ஸ்வரூப மடங்கலும் அடங்கிப் போகுமானால் மற்றும் உலகிலுள்ள அபரிமிதங்களான வஸ்துக்களிலும் அந்த ஸ்வரூபம் வியாபித்திருக்க வேணுமல்லவா? அதற்கு அவகாசமில்லாமற் போகுமே. ஒரு உதாரண தனக்குள்ள

பொருள்களை யெல்லாம் ஒரு யாசகனுக்கே பூர்த்தியாகக் கொடுத்துவிட்டால் எப்படி? மற்றுள்ள பல யாசகர்களுக்கும் கொடுக்கச் சரக்கு இருக்கவேணுமே; (அது போல) பகவானும் தன் ஸ்வரூபத்தை நிச்சேஷமாக ஒரு வஸ்துவிலேயே நிரப்புகிறானென்றால் இது எப்படி ஸம்பவிக்கும்? மற்ற வஸ்துக்களுக்கு என்ன கதி? ஒவ்வொரு வஸ்துவிலும் நிச்சேஷமாக நிரம்பியுள்ளானென்கை பொருந்தமாட்டாது. ஒன்றில் நிச்சேஷமாக நிரம்பிவிட்டால் மற்றொன்றிலிருக்க ப்ரஸக்தியேது? ஆகவே வஸ்துதோறும் பகவத் ஸ்வரூபம் நிச்சேஷமாக நிரம்பியுள்ளதென்று கொள்ளத்தகாது—என்பது மற்றொரு ஆகேஷம்.

19. இவ்விரண்டு ஆகேஷங்களும் இன்று நேற்று உதித்தவையல்ல; நெடுநாளாகவே யுண்டு. இவற்றை நமது பூருவாசாரியர்கள் நன்கு கண்டித்துள்ளார்கள். ஸுஸ்பஷ்டமாகக் கண்டித்திருப்பவர் ச்ருதப்ரகாசிகாசார்யர். மேலே விவரித்த இரண்டு ஆகேஷங்களைக் கூசாமல் பேசவல்லவர்கள் யாராயிருக்க வேண்டுமென்பதைச் சிறிது விமர்சிப்போம். பகவானுக்கு ஒப்புயர்வற்ற சக்திவிசேஷ முண்டென்பதைப் பொறுக்கக்கில்லாதவர்களே இந்தக் கஷிகளைக் கிளப்பவேண்டும். பகவான் அப்புத சக்தியுத்தன் என்றும் அகடித கடநாஸமர்த்தன் என்றும் பிரமாணங்கள் கூறுவதை அஞ்ஜலிபந்தத்துடன் ஏற்கவல்ல ப்ராமாணிக வேதாந்திகள் இப்படிப்பட்ட கஷிகளைக் கிளப்ப ஒருபோதும் நினையார்கள். முன்வரமாட்டார்கள்.

20. இந்த வ்யாப்தி விஷயத்தை, அல்லது ப்ரதிவஸ்து பூர்ணத்வ விஷயத்தை விட்டிட்டு வேறு சில விஷயங்களை யெடுத்துக்கொள்வோம். ஸகல ப்ரபஞ்சங்களுக்கும் பகவானையே காரணபூதனாகக் கொள்ளுகிறோம், உலகில் ஒவ்வொரு கார்ய வஸ்துவுக்கும் மூவகைப்பட்ட காரணங்கள் வேண்டியிருக்கின்றன; 1. உபாதாந காரணம், 2. ஸஹகாரி காரணம், 3. நிமித்த காரணம். ப்ரபஞ்ச ஸ்ருஷ்டியில் இம் மூவகைக்காரணமும் பகவானொருவனே யென்று மறைமுடி அறுதியிடுகின்றது. ஒன்றுக்கே மூவகைக் காரணத்வமும் எங்ஙனே பொருந்தும்? உலகில் இப்படியுள்ள ஒரு வஸ்துவையாவது உவமையாக எடுத்துக்காட்ட முடியுமோ? முடியாதே. உலகிற் காண்கிறபடிதானே பகவானிடத்தில் ஸமந்விதமாகவேணும். ஒருவனே மூவகைக் காரணமுமென்று அஸம்பத்தமாக எப்படிச் சொல்லுகிறீர்கள்? என்று கேட்டால். பகவான் அப்புதசக்தியுத்தனாகையாலே அப் பரம புருஷனிடத்தில் எதுவும் ஸமந்விதமே, அஸம்பத்தமானது ஒன்றுமில்லை என்கிற விடை தவிர வேறென்றும் சொல்லக்கில்லா வேதாந்திகள். வேதாந்த தேசிகனும் இதே விடையைத்தான் விடுத்திருக்கிறார்; அப்யுதசதகத்தில் *புரிஸபஹாண ஸரீரோ, என்ற ச்லோகத்திற்கு நம்முடைய விரிவான வியாக்கியானம் உலகம் பரவியுள்ளது; வியாக்கியானமே வேண்டா; மூலமே போதும்; *வஹஸி ணிமித்தத்தணம் வி அப்யு ஸந்தி—வஹஸி நிமித்தத்வமபி அப்புதசக்தி; என்றன்றோ ச்லோகமுள்ளது. அப்புத சக்தியோகத்தாலே இவை கூடும்—உன்றன்றோ நிர்வஹிக்கப்பட்டுள்ளது. ஸ்ரீ பாஷ்யகாராதிகளுக்கும் இந்த அப்புத சக்தியோகமே சாஸ்த்ரார்த்த நிர்வாஹங்களுக்குக் கை கொடுக்கின்றது. ஆகவேதான் “ஸகலவஸ்து விலக்ஷணஸ்ய சாஸ்த்ரேக ஸமநிகம்யஸ்ய அசித்த்ய - அப்ரமேய - அப்புதசக்தியுத்தஸ்ய ப்ரஸ்ய ப்ரஹ்மண:” என்று அடிக்கடி அருளிச் செய்யப்படுகிறது. மேற்குறித்த வாக்யங்கள் ஸ்ரீ பாஷ்ய தீப ஸாராதிகளில் நூற்றுக்கணக்கான இடங்களில் காணலாகும். (தொடரும்.)

ஸ்ரீ லோகாசார்ய ஸித்தாந்தஸாரம்.

(வ்யாப்தி விஷயத்தில் ஸாராந்தங்களின் தொடர்ச்சி)

21. *பரா அஸ்ய சக்திர் விவிதைவ ச்ஞயதே* என்பது முதலான சுடர்மிகு சுருதி வாக்கியங்கள் பலபல. இவற்றால் பகவானுடைய சக்தி அப்புதமானதென்று நிரூபிக்கப்படுகிறது. அப்படிப்பட்ட சக்தி அவனுக்கில்லை யென்று ப்ராமாணிகரொருவரும் வாய்திறவார். இந்த சக்தியை இசைந்தால் விருத்த ஸமுச்சயங்கொள்ளும் பேதாபேத வாதிகளான பாஸ்கராதிகளின் வாதமும் உபபந்தமாக வேண்டிவரும் என்று ஒரு அசட்டுவாதம் கிளம்புகிறது. இதைச் சிறிது விமர்சிப்போம். பேதாபேத வாதிகள் பகவானுடைய அப்புத சக்தியோகத்தை உபஷ்டம்பகமாகக் கொண்டா தங்களுடைய வாதத்தைக் கிளப்பி யிருக்கிறார்கள்? இல்லையே. ஆகவே இந்த ப்ரதிபந்தி எப்படி விலைச் செல்லும்? அர்த்தமற்ற இப்படிப்பட்ட ஆபாதனங்களினால் சில அறிவிலிகளை வஞ்சிக்கலாமே யொழிய, விவேகிகளிடம் விலைச் செல்லக்கூடிய வார்த்தையே அன்றிது.

22. ஒன்று பாருங்கள்; ஸ்வர்க்கத்தை நரக மென்னமாட்டோம்; நரகத்தை ஸ்வர்க்கமென்ன மாட்டோம்; ஐச்வரியத்தை தாரித்ரிய மென்ன மாட்டோம், தாரித்திரியத்தை ஐச்வர்யமென்ன மாட்டோம். த்வேஷத்தை ஸ்நேஹ மென்ன மாட்டோம், ஸ்நேஹத்தை த்வேஷமென்ன மாட்டோம்; விஷத்தை அம்ருத மென்ன மாட்டோம், அம்ருதத்தை விஷமென்ன மாட்டோம்; நிழலை வெய்யிலென்ன மாட்டோம், வெய்யிலை நிழலென்ன மாட்டோம். ஆனால் நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழியில் சேராதவற்றையெல்லாம் சேர்த்துச் சொல்லி யேத்துகிறார். *நல்குரவுஞ் செல்வம் நரகும் சுவர்க்கமுமாய், வெல்பகையும் நட்பும் விடமு மமுதமுமாய்,* கண்ட விற்பம் துன்பம் கலக்கங்ஙனம் தேற்றமுமாய் *நகரமும் நாடுகளும் ஞானமும் மூடமுமாய்* புண்ணியம் பாவம் புணர்ச்சி பிரிவென்றிவை யாய்* என்றிப்படி வாய் வந்தபடி யெல்லாம் பேசியுள்ளார். இப் பதிகத்திற்கு நம் தேசிகன் அப்புதமான ச்லோகமிட்டருளுகிறார்:—*ஸம்பத்தாநிர்யபாவாத்...அகடித கடநம் ப்ராஹ் க்ருஷ்ணம் சடாரி:* என்றருளியுள்ளார். இங்கே புத்திமான்கள் சால விமர்சிக்க வேண்டியதுண்டு; *நல்குரவுஞ் செல்வமென்கிற இத்திருவாய் மொழியில் *வன்சரண் சுரர்க்காய் அசுரர்க்கு வெங்கூற்றமுமாய்* என்பதும் (8) ஒரு பாசரம். பகவான் தைவ ப்ரக்ருதிகளுக்கு சரண்யனாயும் ஆஸுரப்ரக்ருதிகளுக்கு ம்ருத்யுவாயுமுளன் என்று இப்பாசரத்தில் ஸ்பஷ்டமாகக் கூறப்பட்டிருக்கிறது. உலகில் ஒரு மனிதன் சிலர்க்கு நல்லனாயும் சிலர்க்குத் தீயனாயுமிருப்பதை எங்குங்காண நின்றோம். இப்படியிருப்பதற்கு ஒரு அகடிதகடநாசக்தி வேண்டிய அவசியபேயில்லை. இதுபோல் பகவானும் நல்லார்க்கு நல்லனாய்த் தீயார்க்குத் தீயனாயிருக்கிறானென்பதில் அகடிதத்வமென்பது சிறிதுமில்லை. சிலரிடத்திலே நல்குரவையும் சிலரிடத்திலே செல்வத்தையும் தருகிறான்; சிலர்க்கு நரக ப்ராப்தியையும் சிலர்க்கு ஸ்வர்க்க ப்ராப்தியையும் பண்ணி வைக்கிறான்—என்றால் இதில் அஸம்பாவிதத்வசங்கைக்கு உதயமே யில்லையன்றோ. இத்திருவாய்மொழியை இப்புடையிலே நிர்வஹிப்பதில் என்ன அருமை? ஒன்று மில்லை. எம்பெருமான் இப்படியாக வுள்ளானென்று சொல்லுவதனால் அவனுடைய அகடிதகடநாஸாமர்த்தியம் விளங்குகைக்கு ப்ரஸக்தி யேது? சேராதவற்றைச் சேர்ப்பிக்கவல்ல சக்தி பகவானுக்குக் கிடையவே கிடையாதென்பவர்கள் இங்கே இரண்டு

விஷயங்களுக்கு விடை கூறவேண்டும். (1) *அகடித கடநம் ப்ராஹ் க்ருஷ்ணம் சடாரி.* என்று ஸ்வாமி தேசிகன் ஏன் அருளிச் செய்தார்? (2) இந்தத் திருவாய் மொழியில் அகடித கடநா சக்தியைக் கொண்டு கூறவேண்டிய விஷயம் என்ன இருக்கிறது? வர்ஷசதமானாலும் இவ்விரண்டு கேள்விகளுக்கும் ஆர்ஜவத்துடன் விடையிறுக்க பகவச் சக்தி வித்வேஷிகள் அசக்தரே. இப்பதிகத்தினால் ஸ்வநியந்ந்ருத்வம் அநு பவிக்கப்பட்டதென்று அருளிய ஆரூயிரப்படியாகிரியரான பிள்ளான் வழியிலே நின்று ச்லோகமிடாமல் நம்பிள்ளை திருவடிகளின் வியாக்கியானங்களை ஸேவித்து அந்த வாஸநையாலே *அகடித கடநம் ப்ராஹ்* என்றருளிச் செய்த தேசிகனுடைய திருவாக்கு இவ்விடத்தில் அநுபாதேயமேயென்று நவீனர் கூசாது கூறக் கேட்டிருக்கிறோம்; அந்த விடையோ அதற்குப் பர்யாயமான விடையோ தவிர வேறு வெளி வர ப்ரஸக்தியுண்டோ? உண்டெனில் அருளலாமே; அப்போது சாஸ்த்ரார்த்த மருமங்களெல்லாம் தன்னடையே வெளிவந்து தீருமே. ப்ராஸங்கிகமானவிது நிற்க.

23. பகவானுடைய ஸ்வரூபம் ஒவ்வொரு வஸ்துவிலும் நிச்சேஷமாக நிரம்பியுள்ளதென்று கொள்ளுகிறவிதில் என்ன விபத்து வந்திட்டது? பரம சாந்தியுடனே விடையிறுக்கவேணும். நாம் கேட்கிற கேள்வியை நன்கு வாங்கிக் கொண்டு விடை கூறவேணும். நூற்றெட்டுத் திருப்பதிகளுள்ளன. ஒவ்வொரு திருப்பதியிலுமுள்ள மூர்த்திகளொவ்வொன்றிலும் பகவானுடைய ஸ்வரூபம் நிச்சேஷமாக நிறைந்துள்ளதா இல்லையா என்று கேட்கிறோம்; மற்றவற்றில் பகவத் ஸ்வரூபம் எப்படியாவது இருக்கட்டும். ஆங்காங்கு பக்தர்களால் ஆராதிக்கப்படுகிற திருமூர்த்திகளை யெடுத்துக் கொள்வோம். இவற்றிலும் ஸ்வார்த்தயஜந மூர்த்திகளை விட்டுப் பரார்த்தயஜந மூர்த்திகளை மாத்திரம் கொள்வோம். இவற்றிலும் தவ்யதேசங்களில் திகடும் திருமூர்த்திகளையே கொள்வோம். அவ்வளவும் வேண்டா; கோயில் திருமலை பெருமாள் கோயில் என்று சிறப்பித்துக் குலாவப்படுகிற மூன்று திருப்பதிகளிலுள்ள திருமூர்த்திகளையே கொள்வோம். ஸ்ரீரங்கநாத னிடத்தில் [மூலமூர்த்தியில்] பகவத்ஸ்வரூபம் நிச்சேஷமாக நிரம்பியுள்ளதா இல்லையா? என்று கேட்கிறோம். தெளிந்து நின்று விடை கூறவேணும்.

24. தேசிகன் அருளிய அற்புதமான ச்லோகமொன்று *பக்தஸ்ய தாதவசிசோ: பரி பாலநாய* இத்யாதி. இதில் என்ன சொல்லப்படுகிற தென்னில்*எங்குமுள்ள கண்ணென்ற மகனைக்காய்ந்த இரணியன் தூணைப் புடைப்பதற்கு முன்னே எம்பெருமான் மூவுலசத்திலும் ஒவ்வொரு வஸ்துவிலும் [ஒவ்வோரிடத்திலும்] நரஸிம்ஹரூபியாக ஆவேசித்து விட்டதாகவும், இரணியன் தட்டினது ஒரு தூணையே யாதலால் அந்த வொருதூணில் நின்று மாத்திரம் ஒரு நரஸிம்ஹமூர்த்திமர்த்திரமே வெளிவந்த படியால் மற்ற ஸகல ப்ரதேசங்களிலும் ஆவேசித்த பலகோடி நூரூயிரம் நரஸிம்ஹ மூர்த்திகள் இன்னமும் அப்படியே ஸர்வத்ர வாஸஞ்செய்வதாகவும் ஸாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதை அதிவாத மென்று சொல்லிவிட்டால் ஸ்வாமிக்கு அஸாதா ரணமாகவுள்ள ஏற்றம் போய்விடும். “ஆளவந்தார், பாஷ்யகாரர் முதலானோருங் கூட அதிவாதிகளே; நம் தேசிகனொருவரே அதிவாத கதாவைதேசிகர்” என்று சாற்றிய பறை இன்றாக அவத்ய மடையலாகாது. ஏற்கனவே ஆவிர்ப்பவித்த நரஸிம்ஹ மூர்த்திக்கும், இற்றைக்கும் கர்ப்பவாஸம் பண்ணுகிற நரஸிம்ஹ மூர்த்தி

களுக்கும் வாசியுண்டோ? என்பதையும் சேர்த்துக்கொண்டு விடையிறுக்கவேணும். (ப்ரக்ருதவிஷயத்தில் வருவோம்.) ஒரு ஸ்ரீரங்க நாதனிடத்திலேயே பகவத் ஸ்வரூப மடங்கலும் அடங்கி விட்டால் மற்றும் திருமலையிலும் பெருமாள் கோயிலிலுமுள்ள மூர்த்திகளிலே வியாபிப்பதற்கு ஸ்வரூபமில்லாமையாலே ஸ்ரீரங்கநாத மூர்த்தியில் பகவத் ஸ்வரூபத்தின் ஸ்வல்ப பாகந்தான் உள்ளதென்று உரைக்கவேணும். எந்தத் திருமூர்த்தியைப்பற்றிக் கேட்டாலும் இப்படியேதான் விடையிறுக்க வேண்டியது விதியாயிற்று பகவத் சக்திவித்வேஷிகளுக்கு. பகவத் ஸ்வரூபம் அரை குறையாக இருக்கப்பெற்ற மூர்த்திகளையே இவர்கள் தொழுதுவருவதாகத் தேறிநிற்கும்.

25. ஸ்வரூபம் ஆங்காங்கு அரை குறையாக இருந்தாலும் ஒவ்வோரிடத்திலும் பரிபூர்ணசக்திக்கு அனுமாத்திரமும் குறைய கிடையாதென்று நாங்கள் இசைகிறோமே யென்று இவர்கள் சொல்லக்கூடும். இது அர்த்தமில்லாத வார்த்தை. வ்யாப்தனுக்கு ப்ரதிவஸ்து பூர்ணத்வத்தைச் சொல்லுகிற வைதிகர்கள் யாவர்க்கும் இவ்விதமான அபிப்ராயம் உள்ளது; ஒரொரு உபாத்யவச்சிந்த ப்ரதேசமே ஸர்வத்வதையும் நிர்வஹிக்கவல்ல சக்தியுடைத்தாயிருக்கை யென்பதை மறுப்பாரார்? நிருபகர்கள் இதை மாத்திரமே யெழுதிவிட்டு நின்றால் வெகு அழகாக இருந்திருக்கும். ந்யாயஸித்தாஞ்ஜந ஸ்ரீ ஸூக்தியோடும் மிக இணங்கியிருக்கும். ஒருவர்க்கும் ஒன்று சொல்ல வாயெழுது. “வஸ்து தோறும் ஸ்வரூப ஸமாப்தியென்று கொண்டால் மற்றோரிடத்தில் வியாபிப்பதற்கு வஸ்துவில்லையாகும்” என்று தூஷணம் கொடுப்பதுண்டே, இதுதான் வெகு ஆச்சரியம்.

26. ந்யாயஸித்தாஞ்ஜநத்திலும் வஸ்துதோறும் பரிஸமாப்தியை இசையவே யில்லை என்கிற மருளை அறவே விட்டொழிக்கவேண்டும். அந்த திவ்யக்ரந்தத்தில் *சதஸ்ருஷு ச மூர்த்திஷு பரிபூர்ண ஏவேச்வர:.....ஏவமேவ ஸர்வத்ராபி பூர்ண ஏவ* என்றருளிச் செய்துவிட்டு உடனே *அந்யத்ர வித்யமாநஸ்ய அந்யத்ர பூர்ணத்வம் ந ஸ்யாதிதி சேத்* என்கிற ஸ்ரீ ஸூக்தியுள்ளது. இந்த ஸூக்திக்கு உதயம் எப்படி? என்பதொன்றையே விவேகிகள் விமர்சிக்கவேணும். *இதி சேத்* என்ற இந்த ஆசங்கைக்கு ஸமாதானம் எதுவாயினுமாகுக. அதைப்பற்றி விசாரமே யில்லை. “ஸர்வத்ராபி பூர்ண ஏவ” என்று ஸாதித்தவுடனே “வேறிடங்களிலுமிருக்கின்ற ஈச்வரன் ஒரேயிடத்தில் எப்படி பூர்ணனாயிருக்கமுடியும்? என்று ஒருவன் ஆகேஷிப்பதாக எழுதப்பட்டிருக்கிறதே, கீழ் வாக்யத்திலிருந்து தானே இந்த ஆகேஷம் தோன்ற வேண்டும். இப்படி ஆகேஷிக்கவேண்டும்படியான விஷயமே கீழ்வாக்யத்தில் சொல்லி முடிக்கப்பட்டிருக்கிறதென்பது கைகொள்கனியாகக் காண்கிறதே.

27. சாகுந்தல நாடகத்தின் முடிவில் மஹாகவி ஒரு வாக்விநோதம் காட்டியுள்ளார்; அதைச் சுருக்கமாக நினைப்பூட்டுகிறோம்; குழந்தையான துஷ்யந்தகுமாரனெதிரில் ஒருத்தி ஒரு பதுமைப் பறவையைக் கொண்காட்டி “ஸர்வதந! சகுந்த ஸாவண்யம் பச்ய” [குழந்தாய்? இந்த பக்ஷியின் அழகைப்பார்] என்று சொன்ன வளவிலே, ‘அப்படியா? என் தாயான சகுந்தலையா? எங்கே?’ என்றதாம் அக்குழந்தை. சகுந்தமென்று பக்ஷிக்குப் பெயராகையாலே ‘சகுந்தத்தினுடைய லாவண்யத்தைப் பார்’ என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. குழந்தையானது (சகுந்த) என்றும் (லாவண்யம்) என்றும் கொள்ளாமல் (சகுந்தல...) என்று தன் தாயின் பெயரை

ப்ரஸ்தாவித்ததாகக் கொண்டு சகுந்தலை எங்கே? என்று கேட்டதாக அமைப்பு உள்ளது. இங்கு 'சகுந்தலாவண்யம்' என்று சொல்லாமல் "விஹங்கம லாவண்யம்" என்றோ 'பக்ஷி லாவண்யம்' என்றோ சொல்லியிருந்தால் அப்போது குழந்தை 'என் தாய் எங்கே?' என்று கேட்பதற்கு ப்ரஸக்தி யுண்டோ? இது கவி தானாக வைத்த வொரு சமத்காரம். அப்படி ஏதேனும் இங்கு விசித்ரவாக்கின் அமைப்பு உள்ளதோ? ருஜுவான வாக்கேயுள்ளது. "ஸ்வத்ராபி பூர்ண ஏவ" என்று ஸாதித்த ஸ்வாமியின் திருவுள்ளத்தில் "அந்யத்ர வித்யமாநஸ்ய அந்யத்ர பூர்ணத்வம் கதம் பவேத்?" என்று சங்கிப்பதற்கு உறுப்பான அர்த்தமே உறைந்து கிடந்ததென்பது அசைக்க முடியாதபடி தேறிவிட்டது. அந்த பூர்ணத்வந்தான் வஸ்துதோறும் ஸ்வரூப ஸமாப்தி யென்பது. கடைசியாக இவ்விஷயத்தை முடிக்குமளவிலும் வேறொரு சப்தத்தையிட்டு முடிக்காமல் "யதாகமம் ஸர்வத்ர பூர்ண ஏவ பகவான்" என்று முதல் முதலிலெடுத்த பூர்ண சப்தத்தையே யிட்டு முடித்தார், இவ்விடத்தில் "க்ருத்ஸந்ப்ரஸக்திரித்யாதி பூர்வபக்ஷ ஸுத்ரர்த்தையும் "ச்ருதேஸ்து சப்தமுலத் வாத்" என்கிற ஸித்தாந்த ஸுத்ரர்த்தையும் எடுத்துக் காட்டி இதைத் தஞ்சமாகக் கொண்டன்றோ விவாத விஷயம் உபஸம்ஹரிக்கப்பட்டது. பிறர் சொல்லுகிறபடி ஸ்வாமிக்குத் திருவுள்ளமாயிருந்தால் இங்கு இந்த ஸுத்ரத்தை உதாஹரித்தது ஸர்வாத்மநா அப்ரஸக்தமாகுமே. லோக விஸஜாதியமான அப்புத சக்திவாய்ந்த பரம புருஷனிடத்திலே "இது எப்படி ஸம்பவிக்கும்? அது எப்படி ஸம்பவிக்கும்?" என்று வாயைத் திறவாதே என்றன்றோ ஸுத்ரகாரர் முடித்திட்டது. அது தானே இங்கு ஸ்வாமியின் முடிவுக்குக் கைகொடுத்தது. அகடிதகடநாசக்தன் பக்கலிலே கூடாததொன்றில்லையென்று கூறிவைத்தவர் தாமே ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில். இந்த சக்திக்குக் கண்ணழிவு கூற நேர்ந்ததென்றால், இந்தப் பொற்றலையடைக்க மூவுல கும் திரண்டாலும் செய்யலாவதில்லையே. கைதேர்ந்த ஆயிரம் மருத்துவர்கள் ஒன்று கூடித் திரண்டுருண்டு வந்தாலும் உயிரிழந்து போனவற்றுக்கு உயிர்ப்பிச்சை யளிக்க முடியுமா வென்பதையும் உணரகில்லாரந்தோ நவீனமேதாவிகள்.

28. "மலிநமபி ஹிமாம்சோர் லக்ஷ்ம லக்ஷ்மீம் நநோதி" என்ற மஹாகவி தானே "ஏகோ ஹி தோஷோ குணஸந்நிபாதே நிமஜ்ஜதி இந்தோ: கிரணேஷ்விவாக்:" என்றது என்னே? "லக்ஷ்மீம் நநோதிக்கும் நிமஜ்ஜதிக்கும் சேர்த்தியில்லையே யென்று கேட்டால் இதற்கு ஒரு படி மறுமாற்ற முரைத்து மெமுகலாம். இங்கு அப்படியில்லையே.

29. ச்ருதப்ரகாசிகாசார்யர் தெளிவித்த தெளிவை இனி நன்கு விளக்கு வோம். உபநிஷத்து "ய ஆத்மநி திஷ்டந்" என்ற வளவோடு நில்லாமல் ஆத்மந: அந்தர:" என்றும் ஓதிற்று. இது அவசியமோ! ஆத்மநி திஷ்டன் என்றவளவே போராதோ? என்று சங்கை தோன்றக்கூடியது. இதற்கு ஜிஜ்ஞாஸாதிகரண ச்ருதப்ரகாசிகையில் ஃவேத்யாமக்நிஸ் திஷ்டதி, திலே தைலம் திஷ்டதி என்ற இரண்டு வாக்கியங்களை யெடுத்துக் காட்டித் தெளிவு பெறுத்தியிருப்பது காண்க. 'எள்ளில் எண்ணெய் இருக்கிறது' என்றால் எண்ணெயானது எள்ளினுள்ளே யிருப் பது சொல்லிற்றாகுமே யல்லது வெளியிலுமிருப்பதாகச் சொல்லிற்றாகாது. 'திண்ணை யில் தீ இருக்கிறது' என்றால் தீ திண்ணையின்மேலிருப்பது சொல்லிற்றாகுமே யல்லது உள்ளிலுமிருப்பதாகச் சொல்லிற்றாகாது. ஆத்மநி பரமாத்மந: ஸ் தி தி யோ

வென்னில் உள்ளும் புறம்பு மொக்கவாயிற்று; திலத்தில் தைலமிருப்பது போலவும் வ்யாப்தி; வேதியில் அக்நியிருப்பது போலவும் வ்யாப்தி; இப்படிப்பட்ட விலக்ஷண வ்யாப்தியை விளங்கக் காட்டுவதற்கே ச்ருதி 'ஆந்நி நிஷ்டந், ஆத்மந: அந்தர:' என்று இரண்டு படியாகவும் ஓதிற்று—என்று ச்ருதப்ரகாசசையில் விவரணமுள்ளது. ஆக அணு வஸ்துவில் அந்தர் வ்யாப்தி விஷயம் நிஷ்கல்மஷமாய் முடிவு பெற்றது.

30. இனி பரிஸமாப்ய வர்த்தித்வத்தைப்பற்றி ச்ருதப்ரகாசிகாச்சார்ய ருடைய திருவுள்ளத்தை இங்குச் சுருங்க உபபாதிக்கிறோம். இதற்கு அவதாரிகை யாகச் சில வாதத்தைகள் அவசியமாகின்றன. நவீநர்களின் சுவடியில், ஜயந்த பட்டன்—பார்த்தஸாரதி மிச்சர்—சாலிகநாதன் என்கிற பெயர்களை மகுடமாக வைத்துச் சில சில வரிகள் வரையப்பட்டுள்ளன. இந்த பரிச்சரம் எதற்காகக் கொள்ளப்பட்ட தென்பதைச் சிறிது விவரிக்கிறோம். இது மிக முக்யமான விஷயம். "ஜாதி வ்யக்திதோறும் பரிஸமாப்ய வர்த்திக்குமாபோலே எல்லாவற்றிலும் தனித் தனியே குறைவற வியாபித்து நிற்கும்" என்றும், "ஜாதி வ்யக்திதோறும் பரிஸ மாப்ய வர்த்திக்கிறதென்றால் அசேதநத்துக்கு இது கூடுமென்றிருப்பர்கள்; பரம சேதநனாய் ஸர்வ சக்தியானவன் இங்ஙனே வர்த்திக்கிறானென்றால் இதில் விப்ரதி பத்தி பண்ணிப் போருவர்கள்" என்றும் ஈட்டில் அருளிச் செய்தவற்றை நாம் எடுத்துக்காட்ட நேர்ந்தபோது நவீநர்கள் "நாம் ஜாதியை ஒப்புக் கொள்ளாதவர் களாகையாலே ஜாதியை த்ருஷ்டாந்தீகரித்து இவ்வியைத்தைச் சொல்லுவதே தகுதியற்றது" என்றார்கள். அதன்மேல் நாம் "யதா ஜாதிவாதிநோ ஜாதிரேகைவ அமூர்த்தா கண்டமுண்டாதிஷு அத்யந்தவிலக்ஷணேஷு அநந்தேஷ்வபி பரிஸ மாப்யைவ வர்த்ததே, ந தத்ர இதரவஸ்து சோத்யமிதி" என்றுள்ள வேதாந்த தீப ஸூக்தியை யெடுத்துக் காட்டினோம். அதன்பிறகு திகைத்து நின்றவர்களிவர்கள். இந்த ஸ்ரீஸூக்தியானது இவர்களுடைய குசோத்யங்களை யெல்லாம் வேரறுக்குமது. இருக்கட்டும். இந்த ஸ்ரீஸூக்தியை நாமெடுத்துக்காட்டியான பிறகு தாங்களும் அதை உதாஹரிக்கத் தொடங்கினார்கள். "பகவத் ராமாநுஜன் தீபக்ரந்தத்தில் ஸ்பஷ்டமாக ஸாதித்தார்" என்று அசட்டுத்தனம் நன்கு விளங்க எழுதினார்கள். வர்ஷஸஹஸ்ரம் போராடினாலும் இந்த ஸ்ரீஸூக்தி இவர்களுக்கு காலகூடமே யென்பது அசைக்க முடியாதது.

31. சோத்யம் பண்ண வாயைத் திறவாதே என்று ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லியிருக்கச் செய்தேயும் "ஒரு வ்யக்தியினுள்ளே பரிஸமாப்ய வர்த்தித்தால் அந்யத்ர வ்யாப்தி எப்படி கூடும்." என்று இந்த ஆக்ஷேபமொன்று தானே இவர்களிடம் தாண்டவ மாடுகிறது. இந்த ஆக்ஷேபத்தைச் செய்யாமல் அர்த்த பரிஷ்காரத்தை எங்ஙனே செய்தாலும் அழகியதே யென்று நாமும் பல பல கால் அறைகின்றோம். தைவதுர் விபாகாத் இந்த ஆக்ஷேபத்தை மறைத்திட முடியவில்லை யிவர்களுக்கு. எதைச் சொல்லி உய்வோமென்று தடுமாறுகின்றார்கள். ஜாதியைப்பற்றிப் பிறர் என்ன சொல்லுகிறார்களென்று பார்க்கிறார்கள். எதைப்பார்த்தாலும் இவர்களுக்கு அநர்த்தமாகவேயுள்ளது. அதையும் தாங்களே வெளியிட்டுக் கொள்ளுகிறார்களே, இதுவும் ஒரு விதிபோலும். ஜயந்த பட்டன் என்ற தலைப்பின் கீழ் இவர்கள் எழுதி

யுள்ள விஷயம் இவர்களுக்கு என்ன உபகாரகமோ அறியோம், “ஜாதியைப் பரிஸமாப்யவர்த்தி யென்கிறே, ஒரு வ்யக்தியிலேயே முடிந்து நிற்பதையன்றே பரிஸமாப்யவர்த்தி யென்பது; மற்றும் பலபல வ்யக்திகளிலு மிருக்கிறவிதனை ஒரு வ்யக்தியில் பரிஸமாப்யவர்த்தியாக எப்படிச் சொல்லுகிறீர்?” என்று கேட்பவர் களுக்கு ஐயந்த பட்டாசார் என்ன மறு மொழி கூறுகின்றார்? அவர் சொல்லுவ திவ்வளவே; ‘என்னைக் கேட்டால் நானென்ன சொல்வது? பரிஸமாப்யவர்த்தி யென்று சொல்லித் தீரவேண்டியதாயிருக்கிறது; அது மற்ற வ்யக்திகளிலும் காணப் படுகிறதே யென்கிறாயோ? ஆமாம், காணப்படுகிறது. அதை இல்லை செய்ய யாரால் முடியும்? அதையும் இசையவேண்டியதே, இதையும் இசையவேண்டியதே’ என்று.

32. இவ்விதமாகவே - இதைவிட அதிகமாகவே பகவான் விஷயத்தில் பேச வேண்டியிருக்க, இந்த நவீநர்கள் என்ன பேசுகிறார்களென்பதை விவேகிகள் நோக்க வேண்டும். ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபம் ஒன்றில் பரிஸமாப்யவர்த்தித்தால் மற்றொன்றில் அது காணமுடியாதென்றே இன்னமுங்கூறுகிற இவர்களின் பிடிவாதம் ஊமனார் கண்ட கனவிலும் பழுதாயொழிந்ததென்று முடியவில்லையா? பகவானை ஸ்பர்சி யாத அவர்களின் பேச்சு ஒரு புறமிருக்க, ப்ரஹ்மவாதிகளில் தலைவரான ச்ருத ப்ராகாசிகாசார்யருடைய ஸ்ரீ ஸுக்தியன்றே நமக்குத் தலைமேலது.

33. வேதார்த்த ஸங்க்ரஹவிவரணத்தில் *ஏகஸ்மிந்நேவ வஸ்துநி ஸ்வ ரூபஸ்ய பூர்ண வ்ருத்திதயா அந்யத்ர வ்ருத்த்யயோக்யத்வசங்காவ்யுதாஸார்த்த: என்றுள்ள ஸ்ரீ ஸுக்தியானது இவர்கள் கூறும் அல்பமான ஆக்ஷேபத்தைப் பல யோஜனை தூரத்தளவில் கொண்டு தள்ளவில்லையா? “ஏகஸ்மிந்நேவ வஸ்துநி ஸ்வ ரூபஸ்ய பூர்ணவ்ருத்திதயா” என்ற வாக்யமானது ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபம் வஸ்துதோறும் பூர்ணவ்ருத்தி யென்று திடப்படுத்திற்று. அடுத்ததான *அந்யத்ர வ்ருத் - அயோக்யத்வசங்காவ்யுதாஸ:” என்றதானது பஹிர்வ்யாப்திக்கு விருத்தமாமென்று வாயெடுக் கவுமாகாதென்று கெட்டியான பூட்டு போட்டு விட்டது. இந்த மருமம் இவர்களது நெஞ்சிற்படாமலில்லை; பட்டும் பயனில்லையே. ‘சட்டி சுட்டது, கை விட்டது’ என்று விட்டுத் தொலைக்க விதியில்லையே. “இந்த ஸுக்திக்கு அது திருவுள்ளம். அந்த ஸுக்திக்கு இது திருவுள்ளம்” என்று தம் மனத்துக்கும் பொருள்படாத வகையில் மெழுகிக்கொண்டு போகிறார்கள். உபநிஷத் பாஷ்யகாரரான ரங்கராபா நுஜ ஸ்வாமியின் ஸ்ரீஸுக்தியை நாமெடுத்துக் காட்டினோம்; இவர்களைத் தெளி விக்க அதைவிட வேறொரு ஸ்ரீஸுக்தி வேணுமா? அதையும் இவர்கள் தங்களுக்கு அநுகூலமென்று காட்ட ‘அதைக் காண்க’ என்கிறார்கள்.

34. கலியாண முஹுர்த்தத்திற்கு நாளிட்டுத் தரும்படி ஒரு யதாஜாதன் ஒரு புரோஹிதரிடம் வேண்டிக் கொண்டான்; அவர் ஏதோவொரு பஞ்சாங்கத் தைத் தவறாகப் பார்த்து ‘பங்குனிம்’ 14௨ நல்ல நாள் என்று தெரிவித்தார். அந்த யதாஜாதன் அப்படியே குறிப்பிட்டு உற்றருறவினர்க்கு சுப பத்திரிகை அனுப்பி விட்டான். ஒருவர் கவனித்துப் பார்த்ததில் அந்நாள் க்ருத்திகையும் அமாவாஸ யையும் சனிக்கிழமையும் மரணயோகமுங் கூடியிருந்தது. உடனே ஓடிவந்து ‘இதென்ன, இப்படி விபரீதமான நாளை யார் உமக்கு இட்டுக் கொடுத்தது? என்று

கேட்க, அவன் உண்மையில் திதிவாரநக்ஷத்ர நன்மை தீமைகள் ஒன்றுமறியாதவனாகையாலே புரோஹிதரிடம் வந்து 'தாங்களிட்டுக் கொடுத்த நாள் நல்லதன்று' என்கிறார்களே யென்றான். உடனே புரோஹிதர் பஞ்சாங்கமெடுத்துப் பார்த்தவாறே முன்பு தாம் பார்த்தது வேறொரு வருஷத்தியதென்றும் அநவதானாத் தவறிப்போய் விட்டதென்றும் உண்மை தெரிந்துகொண்டார்; ஆனாலும் தமது அசட்டுத்தனத்தை ஒப்புக்கொள்ள மனமில்லாமல் ஒரு சூது செய்யத் தொடங்கினர்; "நல்ல நாளன்று என்று உன்னிடம் சொன்னவரை இங்கு அழைத்துவா; நான் எது கேட்டாலும் அவர் ஆமாம் ஆமாம் என்றே ஒப்புக்கொள்ளும்படி செய்துவிடுகிறேன் பார்" என்று சொல்லிப் போகவிட்டார். உடனே அவரை யழைத்துக்கொண்டு வந்தானவன். அவரை நோக்கிப் புரோஹிதர் கேட்கிறார்;—(வினா) பங்குனிமீ 14உ அமாவாஸ்யை தானே? (விடை) ஆமாம். (வினா) அன்று கிருத்திகை தானே? (விடை) ஆமாம்; (வினா) அன்று சனிக்கிழமைதானே? (விடை) ஆமாம், (வினா) அன்று மரணயோகந்தானே? (விடை) ஆமாம். (வினா) நான் கேட்டால் எதையும் ஆமாம் ஆமாம் என்கிறீர்; இவனிடம் போய் அல்ல அல்ல என்கிறீராமே, ஏன்? இதற்குமேல் அவர்க்கு ஒன்றும் பதில் சொல்லத் தோன்றவில்லை. நம்மால் இவர்க்கு பதில் சொல்லிப் பிழைக்க முடியாதென்று சிக்கெனவெண்ணி ஒன்றும் சொல்லாமல் போய்விட்டாரென்று ஸ்ரீமத்தேரமுந்தாராண்டவன் ஒரு கதை ஸாதிப்பது கேட்டதுண்டு. அதுதான் இங்கு ஞாபகத்திற்கு வருகிறது. "உங்களுக்குக் கால கூடமான பிரமாணங்காணுமிது" என்று நாம் எந்தப் பிரமாணங்களைக் காட்டுகிறோமோ அவற்றைப்பற்றி இவர்கள் ஆராய்ந்து விவரிக்கவேண்டியிருக்க அதைவிட்டு அதை தங்களுக்கு அனுகூலம் போலவே பாவனை காட்டி "அவற்றைக்காண்க" "அதைக் கவனிக்கவேண்டியது" "அதை உற்று நோக்கவேண்டியது" என்று எழுதிவிட்டால் என்னாகும்? விவரித்த கதையில் புரோஹிதருடைய ஸ்தானத்தையே இவர்கள் ஆச்சரியமாக அலங்கரிப்பவர்களென்பதை எளிதாகக் கண்டறியவல்ல விவேகிகள் ஆங்காங்கு இல்லாமற் போகவில்லை.

35. நவீநர்களின் ஸர்வசக்திச் சுவடியில் தர்க்கம் என மகுடமிட்டு எழுதின விஷயம் ஸர்வாத்மநா அஸாதுவென்பது ஈண்டு நிரூபிக்கப்படுகிறது. தர்க்கமாவது யுக்திவாதம். சாஸ்த்ரங்களில் தேறின அர்த்தங்களை யுக்திவாதங்களாலும் ஸ்தாபிப்பது என்றொரு முறையுண்டு. *ஆர்ஷம் தர்மோபதேசஞ் ச வேதசாஸ்த்ரா விரோதிநா, யஸ் தர்க்கேணுஸந்தத்தே ஸ தர்மம் வேத நேதர:* என்பது ப்ரஸித்தமாதலால் சாஸ்த்ரங்களோடு முரண்படாத யுக்திவாதங்களைக் கொண்டு சாஸ்த்ரார்த்தங்களை நிஷ்கர்ஷிப்பதென்பது நிரவத்யமானது. யுக்திவாதங்களால் சாஸ்த்ரார்த்தங்களைத் தலை கீழாக்குவதென்பது கிடையாது. ப்ரக்ருத விஷயத்தில் தர்க்கத்தை உபஷ்டம்பகமாகக் கொள்ள வேணுமானால் "பகவான் ப்ரதிவஸ்து பூர்ணன்" என்பதற்கு ஸாதகமான வழியில் கொண்டு அதை ஸ்தாபிக்கலாமே யல்லது வேறுசெய்யத்தகாது. பிறர் செய்வது என்னவென்றால், ப்ரதிவஸ்து பூர்ணத்வத்தை அபலாபம் செய்வதற்கு யுக்திவாதத்தை உபஷ்டம்பகமாகக் கொள்ளப் பார்க்கிறார்கள். இவர்களுடைய யுக்திவாதம் எதுவென்றால், "ஒரு வஸ்துவிலேயே பகவான் பூர்ணன் என்று கொண்டால் மற்றொரு வஸ்துவில் வியா

பிக்க ப்ரஸக்தியில்லையே” என்பதுதான். வேறு ஒரு சரக்கும் இவர்கள் கையில் கிடையாதென்பது சிலாலிகிதம். இந்த யுக்தி வாதத்தைக்கொண்டு பகவச்சக்தியை இல்லை செய்வதானால், இதுபோன்றனவும் இதைவிட மேம்பட்டனவுமான யுக்தி வாதங்களினால் எல்லா சாஸ்த்ரார்த்தங்களையும் எளிதாக நிரஸித்துவிடலாமே. பகவானொருவனுள்ளே என்று வைத்துக்கொண்டன்றோ நாம் இங்ஙனே வ்யாப்தியென்றும் வாத்ஸல்யமென்றும் தயையென்றும் ப்ரபத்தியென்றும் சில விஷயங்களைப் பற்றிக்கொண்டு போராடுகின்றோம். ‘மூலே குடார:’ என்று அந்த பகவானையே இல்லை செய்கிற யுக்திவாதிகள் இவ்வுலகில் மலிந்து கிடக்கிறார்களே; அவர்களது வாதங்களினால் பகவான் போய்விட்டானென்றோ நாம் நினைக்கிறோம். *யதுக்தயஸ் த்ரயீகண்டே யாந்தி மங்கள ஸுத்ரதாம்* என்னும்படி வேத மாதுக்குத் தாலி கட்டிவைத்த மஹாசார்யர் *இத்யாத்யநிஷ்டித குதர்க்கமதர்க்கயந்த: த்வத் வைபவம் ச்ருதிவிதோ விதுரப்ரதர்க்கயம்* என்று அருளிச்செய்துவைக்கையாலே நாம் குறைவின்றி வாழ்கின்றோம். இங்குக் கழிக்கப்பட்ட அநிஷ்டித குதர்க்க வாதிகள் ஸ்ரீ பாஷ்யாதிகளால் நிரஸ்தரானவர்கள் மாத்திரமல்ல, ஸ்ரீ வசநபூஷணாதிகளால் நிரஸ்தரானவர்களும் கூட அந்தவிருது சுமப்பவர்களே யென்று அறியத் தக்கது. நையாயிகர்கள் ஈச்வரனை அங்கீகரிப்பதில் நின்றார்களெனினும் அவர்கள் அநுமானத்தைக்கொண்டு ஈச்வரனை ஸாதிக்கிறபடியால் அந்த ஆநுமானிகேச்வரனும் பரம வைதிகர்களுக்கு ஹேயனாயினான். எந்தப்ரமாணங்கொண்டு ஸாதித்தாலென்ன? ஏதோவொருபடி ஈச்வரனை அங்கீகரித்தால் போதுமானதுதானேயென்று வைதிகர்கள் நினைப்பதில்லை. ஏன்? *தர்க்காப்ரதிஷ்டாநாத்* என்று ஸுத்ரகாரர் சொல்லிவைத்தாரே. இதில் இவ்வளவு போதும். ... (11.)

— 12. வாத்ஸல்யார்த்த விவரணம் —

36. எம்பெருமானுடைய திருக்குணங்களை விவரித்தருளாநின்ற நம் பூருவாசாரியர்கள் “வாத்ஸல்யமாவது தோஷங்களையும் போக்யமாகக் கொள்ளுகை” என்று காட்டியருளிார்கள். சரணாகதிகத்யத்திற்கு மிகவும் ஸம்க்ஷேபமாக பாஷ்ய மிட்டருளின ச்ருத ப்ரகாசிகாபட்டர் வாத்ஸல்யம் நாம் தோஷேஷு குணத்வ “புத்தி:” என்றருளிச் செய்தார். அவர் தாமே ஸ்ரீ பாஷ்ய ச்ருத ப்ரகாசிகையிலும் ஸம்பந்த விசேஷாந்விதேஷு ப்ரீதி: ஸ்நேஹ:; யஸ்ய விபாகா: அஸ்த்தாநபயசங்கித்வம், தோஷாநவபாலா:; தோஷே பி குணத்வபுத்திரித்யாதய: என்றருளிச் செய்துள்ளார். இந்த வாக்யத்தில் *தோஷே பி குணத்வபுத்தி: என்றிருந்து நோக்கத்தக்கது. *வாத்ஸல்யம் நாம் தோஷேஷ்வபி குணத்வபுத்தி: என்று ஸமந்வயாதிகரண ச்ருத ப்ரகாசிகையிலுமுள்ளது.

37. உலகில் ப்ரீதியின் நிலைமைகள் பலவிதமாயிருக்கும். அச்சம் சங்கிப்பதற்கு ஆஸ்பதமில்லாமலிருக்கச்செய்தேயும் என்ன ஆபத்து நேர்ந்துவிடுமோ வென்று வயிறுபிடிக்கும்படியாகப் பண்ணிவிடுவது ஒருவகையான ப்ரீதி நிலைமை, ஒருவனிடத்தில் குற்றங்கள் பலபல நிரம்பியிருக்கச்செய்தேயும் அவை புலப்படாத படியாவதும் ஒரு ப்ரீதி நிலைமை. அக்குற்றங்கள் புலப்படாதவளவேயன்றிக்கே அவற்றையே நற்றமாகக் கொள்ளும்படியாவதும் ஒரு ப்ரீதி நிலைமை. இவ்வர்த்

தத்தையே மேலெடுத்துக்காட்டிய ச்ருதப்ரகாசிகா ஸ்ரீஸூக்தியானது விளங்கக் காட்டுகின்றது.

38. தோஷங்களையும் போக்யமாகக் கொள்ளுவதென்னும் வார்த்தையைப் பிறர் ஹேயமாக நினைத்து ஹேளனம் செய்வதுமுண்டு. உலகத்திலும் ப்ரத்யக்ஷமான அநுபவத்திலுள்ள படிகளை அறியாமையிலைது. தோஷங்களை அருவருக்கவேண்டியிருக்க அவற்றை குணமாகக் கொண்டு போக்யமாகக் கொள்ளும் நிலைமை ப்ரேமத்தினுடைய மிகச் சிறந்த எல்லை நிலமான பருவமாகும். ஒருவனுக்கு ஒருவனிடத்தில் எல்லை கடந்த ப்ரீதி சென்றதென்றால் அவனது குற்றங்களை யெல்லாம் நற்றமாகக் கொள்வதற்கு மேற்பட வேறென்றுமாகாது. இது லோகஸித்தமான விஷயம். *யதா ஸத்ய: ப்ரஸுதாயா தேநோர் வத்ஸே* என்று ஒரு திருஷ்டாந்தமும் காட்டி யருளுகிறார் ச்ருதப்ரகாசிகாசார்யர். “எற்றே! தன் கன்றினுடம்பின் வழுவன்றே காதலிப்பது, அன்றதனை யீன்றுகந்த ஆ” என்பது ஞானஸாரத்தில் அருளாளப்பெருமாளெம்பெருமானார் அருளிச்செய்த பாசரம். அன்றின்ற கன்றின் பக்கல் தாய்ப் பசுவானது எவ்வகையான ப்ரேமம் கொண்டிருக்கின்றதென்பது அபரோகஷம். கன்றினுடம்பிலுள்ள வழக்களை யெல்லாம் பரம போக்யமாகக் கொண்டு நக்குகின்றது பசு. இப்படிப்பட்டவொரு ப்ரேமவிசேஷமே வாத்தஸ்ய சப்தார்த்தம்.

39. இவ்விஷயத்தில் பிறருடைய சங்கை யென்னவென்றால், தோஷத்தில் தோஷத்வமென்கிற தன்மை எப்போதும் தோற்றிக்கொண்டே யிருக்க, தோஷத்தைக்கண்டு குணமென்று க்ரஹிப்பது எம்பெருமானுடைய ஞான பூர்த்திக்குக் கொத்தையன்றே என்பதாம்.

40. இங்குத் தெளிவிக்கின்றோம். ஸஹஸ்ரநாமத்தில் *அவிஜ்ஞாதா ஸஹஸ்ராம்சு: * என்றுள்ளது ப்ரஸித்தமே. அவிஜ்ஞாதா என்பதற்கு அறியாதவன் என்று பொருள். ஸஹஸ்ராம்சு: என்பதற்கு ஸர்வதோமுகமான ஞானத்தையுடையவன் என்று பொருள். இவ்விரண்டு திருநாமங்களும் ஒன்றோடொன்று சேராதவை. ஸஹஸ்ராம்சுவாக இருப்பவன் அவிஜ்ஞாதாவாக இருக்கமுடியாது. அவிஜ்ஞாதாவாக இருப்பவன் ஸஹஸ்ராம்சுவாக இருக்க முடியாது. ஆனாலும் இரண்டு திருநாமங்களும் சேர்ந்திருக்கின்றன. அவிஜ்ஞாதா என்பதற்கு ‘அடியார்களின் தோஷங்களைக் காணாதவன்’ என்று பொருள் கூறப்படுகின்றது. இப் பொருளில் ஸர்வஜ்ஞத்வம் பங்கமடைந்துதானே தீரும். இதற்குப் பிறர் செய்யும் பரிஹாரம் ஏதென்று பார்க்கவேணும். உண்மையில் எம்பெருமானுக்கு ஸர்வஜ்ஞத்வம் குறையற்றிருக்கவும் ப்ரேமவசத்தினால் அடியார்களின் குற்றங்களைக் காணக் கண்ணிட்டிருப்பதென்பது பொருந்தும். அதுவொரு ப்ரேமபருவம். குற்றங்களை நற்றமாகக் கொள்ளுவதென்பது அதற்கு மேற்பட்ட ப்ரேமபருவம். இதைத்தான் ச்ருதப்ரகாசிகாசார்யர் நன்கு காட்டியருளியுள்ளார்.

41. நம் தோஷங்கள் எம்பெருமானுக்கு போக்ய மென்றால், போக்யவஸ்துக்களை ஸமர்ப்பிக்க நாம் மேன்மேலும் ஆசைப்படுவதுபோல தோஷங்களையும் மேன்மேலும் நாம் செய்ய ஆசைப்பட வேண்டி வந்துவிடாதோவென்பது

பிறருடைய முக்கியமான ஆக்ஷேபம். அவர்கள் கவனிக்கவேண்டும். எம்பெருமானை தோஷாதர்சி [அதாவது, தோஷங்களைக் காணாதவன்] என்று தெரிந்துகொண்டாலும், தோஷங்களைக் கூமிப்பவன் என்று தெரிந்துகொண்டாலுங்கூட கீழ்க்கூறிய ஆக்ஷேபம் இடம்பெற்றே நிற்குமன்றோ. நாம் என்ன குற்றம் செய்தாலும் எம்பெருமான் அதைப்பாரான் என்றும், பார்த்தாலும் பொறுத்துக்கொள்வான் என்றும் நாம் க்ரஹிக்கலாமென்று இசைகிறார்களன்றோ பூர்வபகவிகள். இங்ஙனே இசையும்தோது, நாம் குற்றங்களைக் கூசாமல் அஞ்சாமல் செய்யவேண்டிவாராதோ? இதை நன்றாக ஊன்றி நோக்கவேணும்.

“எம்பெருமான் எப்போதும் தண்டநரனுய் நிக்ரஹத்திலேயே ஊற்ற முற்றிருப்பனையல்லது அவன் பொறுமைக்கு முடையவனல்லன்”

என்று க்ரஹித்தால்லன்றி அவரவர்கள் பாப பீடுக்களாயிருக்க முடியாது. கூமிப்பவன் என்று அறிந்துவிட்டால் பாபஞ் செய்யத் தயங்கவேண்டியதில்லையன்றோ. ஆகவே எம்பெருமானை தோஷ போக்யனாகக் கொண்டால் எந்த ஆபத்து வருமென்று ஆக்ஷேபம் செய்யப்படுகின்றதோ அந்த ஆபத்து எம்பெருமானை தோஷாதர்சியென்றும் கூமாசீலனென்றும் கொள்ளும்வர்களின் பகஷத்திலும் அபரிஹார்யமென்று அறியக் கடவது.

42. வஸ்துத: ஒரு ஆபத்துக்கும் இடமில்லாமே உண்மை யுணர்த்துகிறோம். எம்பெருமானுக்குப் பலவகைப்பட்ட குணங்கள் உள்ளன. அவற்றுள் எந்த குணம் எந்த ஸமயத்தில் எந்த வ்யக்தியின்மீது எந்தவிதமாக ப்ரஸரிக்குமென்று நிலையிட வல்லார் ஆருமில்லை. அப்பெருமானது ‘கூமாகுணத்திற்கோ வாத்தஸல்ய குணத்திற்கோ நாமே யிலக்கு’ என்கிற நிச்சய வுணர்ச்சி நமக்குத் திடமாக இருக்குமாகில் தோஷங்களை நாம் கூசாது செய்ய நேருமென்கிற தூஷணம் இடம் பெறும். “கேவலம் ஸ்வேச்சயைவாஹம் ப்ரேக்ஷே கஞ்சித் கதாசந” என்றருளிச் செய்கிற எம்பெருமான் படியை யறிந்து வைத்து ஆஸ்திகனெருவன் புத்தி பூர்வகமாகக் குற்றஞ் செய்யத் துணியக் கூடுமோ? நெருப்பு தாஹகத்வ சக்தியுடையது என்று ஒருவன் சிந்தித்த மாத்திரத்திலே அவன் வீடு பற்றி யெரிந்ததாய்விடுமோ? சர்க்கரை மிகவும் தித்திக்குமென்று சொன்னவளவிலேயே நாக்கு தித்திக்குமோ? அதுபோல், வாத்தஸல்யமாவது தோஷ போக்யத்வமென்று குண ஸ்வரூபத்தைப் பேசுமளவால், நம் தோஷங்களெல்லாம் பகவானுக்கு போக்யமாய்விடுமென்றாவது, அவனுக்கு போக்யமான தோஷங்களை நாம் செய்துவிடலாமென்றாவது நினைக்க நேருமோ? ஒருகாலும் நேராது. அவன் திருவுள்ளம் எந்த வ்யக்தியினிடத்தில் எந்த கூணத்தில் எவ்விதமாகப் பெருகுமோ, அதை யார் அறியவல்லார்? யாரும் அறியகில்லார், அப்பெருமான் தானும் முன்னம் அறியகில்லான்.

43. அளவு கடந்த அன்புக்கு இலக்கானருடைய தோஷங்களை போக்யமாகக் கொள்ளு மியல்வு அவனிடமுள்ளதென்றும், அதுதான் வாத்தஸல்யமென்றும் நிஷ்கர்ஷிப்பது அநவத்யம். நம் தகப்பனார் நம்மிடத்தில் பரம ப்ரீதி வாய்ந்தவர். நாம் தெரிந்தும் தெரியாமலும் குற்றங்களைச் செய்து போருகிறோம். அக்குற்றங்களுக்காகப் பிதா தண்டிக்கிறாரென்பது கிடக்க, சில வேளைகளில் குற்றங்களை மன்னித்த

தாகச் சொல்லுகிறார். சில வேளைகளில் குற்றங்களைக் காணாதது போலவே போய் விடுகிறார். சில வேளைகளில் அக்குற்றங்களையும் நற்றமாகக் கொண்டு அணைத்து உச்சிமோந்து உசக்கிறார். அதனால் நாம் அச்சங்கெட்டு புத்தியூர்வமாகக் குற்றஞ் செய்யத் துணிவதில்லை. அதுபோலவே இங்குங் கொள்க.

44. இவ்விஷயத்தில் இவ்வள வெழுதுவதே போதுமானது. ஆயினும் இன்னமுஞ் சிறிது பன்னியுரைக்க விரும்புகிறோம், இது மிக முக்கியமான விஷய மென்பது பற்றி.

45. எண்ணில் பல் குணங்கட்குக் கொள்கலமான எம்பெருமானிடத்தில் வாத்தஸல்ய மென்கிற விது மிகச் சிறந்த குணம். நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழியில் *நிகரில்புகழ்* என்கிற சொல்லால் இக்குணத்தைக் குறிப்பிடுகிறாரென்று நம் ஆசாரியர்கள் வியாக்கியானஞ் செய்தருள்கிறார்கள். அங்ஙனம் நிகரற்றதாகப் ப்ரஸித்தமான இக்குணத்தை ஸாமான்ய குணமாக்கிவிடப் பார்க்கிறார்கள் பிறர். தோஷங்களைப் பாராமையே வாத்தஸல்யமென்கின்ற அவர்கள், ரஸமயமான பொருளை அறியப் பெறாததோடு ஸித்தாந்தப் பொருளைப் பழிக்கவும் இழிக்கவும் தலைப்பட்டார்கள். “தென்னாசார்யர்கள் கேசவனை தோஷ போக்யனாகக் கூறி நிந்திக்கிறார்கள்” என்றும், “நாம் குற்றஞ் செய்தால் எம்பெருமான் தண்டிப்பனே யென்று அஞ்சவேண்டி யிருக்க அவனை தோஷ போக்யனாகக் கூறி அவனுக்குக் க்ஷீராந்தம் ஸமர்ப்பிக்கும் ஸ்தானத்தில் தோஷங்களையே மிக மிகச் செய்து அவனை உகப்பிக்கப் பார்க்கிற தென்னாசார்யர்களுக்குப் பாபஞ் செய்வதிலேயே முழு நோக்கு” என்றும் இங்ஙனே பலவாறு பேசியு மேசியும் போருகின்றார் பிறர்.

46. ஸித்தாந்திகளில் சிலர் இதுவொரு சிறிய விஷயந்தானே; நிர்வாஹ பேதம் போலும்; இது எப்படியிருந்தாலென்ன? என்று இதில் உபேக்ஷையாயிருப்பா ருளர். வஸ்துதஸ்து, வாத்தஸல்யம், தயை என்கிற இரண்டு குணங்களில் பிறர் செய்யும் வாதவிவாதங்களை நிரஸித்து உண்மைப்பொருளை ஸ்தாபிப்பதொன்றே முக்கியமான ஸித்தாந்த ஸ்தாபன கைங்கரியமாகும் என்பதே பெரியார்களின் துணிவு. இதில் இவ்வளவு ஊற்றம் எதனாலென்னில்; கேண்மின்.

47. நிர்குண ப்ரஹ்மவாதிகளான குத்ருஷ்டிகளைக் கண்டித்து எம்பெருமானை அநந்தகல்யாணகுணகண மஹோததியாக ஸ்தாபிப்பதே எம்பெருமானார் தர்சனத்தின் மிகச்சீரிய நோக்கு. ஆனது பற்றியே ஆழ்வாரும் திருவாய்மொழி தொடங்கும்போதே *உயர்வறவுயர் நலமுடையவன்* என்றார். “நிர்க்குண ப்ரஹ்மவாதிகளின் மிடற்றைப் பிடித்தாப்போலே இப்படி அருளிச் செய்வதே” என்று கூரத்தாழ்வான் முதலானோர் உள் குழைந்துருகிறார்கள். பகவத் குணங்கள் உயர்வறவுயர்ந்திருக்கையாவது என்ன எனின்; அதை *அநவதிகாதிசய* என்கிற வடசொல்லால் ஆசார்ய ஸார்வபௌமர்கள் விவரித்தருளினார்கள். அதாவது நம் போன்ற மநுஷ்யர்களிற் காணுங்குணம் ஒரு அளவில் நிற்பதென்றும், எம்பெருமா னிடத்தில் அங்ஙனன்றிக்கே ஒவ்வொரு குணமும் எவ்வளவு ஒங்கியிருக்கலாமோ அவ்வளவும் ஒங்கியிருப்பதென்றும் சொன்னபடி.

48. வாத்ஸல்ய குணமும் தயாகுணமும் நம்போன்றவர்களிடத்திலுள்ள அளவுகூட எம்பெருமானிடத்தில் இல்லையென்று வாதிக்கின்றவர்கள், அப்பெருமானைக் கல்யாண குணக்கடலாக இசைந்து பயனென் கொல்?

49. ஸாமான்யமாக ம்நுஷ்யகுணங்களை முன்னம் எடுத்துக்கொண்டு பேசுவோம். உபநிஷத்தும் *ஸைஷாநந்தஸ்ய மீமாம்ஸா பவதி.....ஸ ஏகோ மாநுஷ ஆநந்த:* என்று ம்நுஷ்யாநந்தத்தை முதலிட்டுக்கொண்டே பரப்ரஹ்மாநந்தத்திற்குச் சென்றதாதலால் நாமும் ம்நுஷ்ய குணத்தை முதலிட்டுக்கொண்டு பகவத் குணத்திற்குச் செல்வோம்.

50. ம்நுஷ்ய குணத்தில் எது உயர்ந்தது என்று பார்த்தால், 1. குற்றங்களையும் நற்றமாக்கக் கொள்வதும், 2. பிறர் துயருறுவதைக்கண்டு ஐயோ வென்று தானும் துயருறுவதுமே உயர்ந்த குணமாக லோகாநுபவத்திலுள்ளது, நூல்களிலுமேழுதப்பட்டுள்ளது. இவ்விரண்டு குணங்களும் எம்பெருமான் பக்கலில் பொருந்த மாட்டாவென்று பிரபலமாக வாதிக்க எழுமவர்கள் அந்தோ! எம்பெருமானை குணசாலியென இசைந்தார்களாக வழி யில்லையே. *யதி பாஸ்கர யாதவப்ர காசௌ நிகமாந்தஸ்திதி நிர்ணயப்ரவீணௌ; அபரை: கிமிவாபராத்தமார்யை: அயதாபர்ஷண சாதுரீதுரீணை: * (2-93) என்று ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயத்தில் ஸ்வாமி ஸாதித்த ச்லோகமொன்றே அடிக்கடி நினைவுக்கு வாராநின்றது.

51. *யஸ்ய விபகா:.....தோஷேபி குணத்வபுத்திரித்யாதய:* என்று கீழே எடுத்துக் காட்டிய ச்ருதப்ரகாசிகா ஸூக்தி விளங்கும்போது ப்ரீதி பரீவாஹ ரூபமான தோஷ போக்யதாபுத்தி குணமன்றென்று சொல்லப்போகாது. குணமென்று தேறின விது ம்நுஷ்யர்களிடத்திற் காட்டில் எம்பெருமானிடத்தில் சதகுணதிகமாக விளங்குகின்றதென்று இசைந்து தீரவேண்டும். உலகத்தில் குணமென்று பேர் பெற்றவற்றுள் ஒன்று தப்பாமல் எம்பெருமானிடத்து இருந்தேயாகவேண்டுதலால் இது எம்பெருமானுக்கு ஸம்பவியாதென்று வாதிக்குமவர்கள் திறத்தில் *ஜகத்தஸ்ய காநநம்ருகை: ம்ருகத்ருஷ்ணிகேப்ஸே: காஸாரஸத்வநிஹதஸ்ய சுகோ விசேஷ: * என்கிற ஆழ்வான் ஸ்ரீஸூக்தியே அநுஸந்தேயமாக வடுக்கும்.

52. தோஷமென்பது இரண்டுவகை. செய்கைகளில் காணும் தவறுகள் ஒருவகையான தோஷம். *மாம்ஸாஸ்ருக்பூய விண்மூத்ர ஸ்நாயு மஜ்ஜாஸ்த்தி ஸங்குலமான அழுக்குடம்பில்* தீண்டாவழும்புஞ் செந்நீரும் சீயும் நரம்பும் செறிதசையும் வேண்டா நாற்றம்* என்னப்பட்டவை மற்றொருவகையான தோஷம். கடோபநிஷத்தில் [2-4-12] *அங்குஷ்டமாத்ர: புருஷோமத்தய ஆத்மநி திஷ்டதி: ஈசானோ பூதபவ்யஸ்ய ந ததோ விஜுகுப்ஸதே* என்றுள்ள ருக்கானது சரீர தோஷங்களும் எம்பெருமானுக்கு போக்யமாகின்றன வென்பதைக்காட்டி நின்றது. இவ்விடத்திற்கு பாஷ்யமுரையாநின்ற ரங்க ராமாநுஜஸ்வாமி "பூதபவ்யேச்வரத்வாதேவ வாத்ஸல்யாதிசயாத் தேஹகதாநபி தோஷாந் போக்யதயா பச்யதீதயர்த்த:" என்றுரைத்தார். ஸ்ரீ தேசிகன் வரதராஜபஞ்சாசத்திலே "ஒளதந்வதே மஹதி ஸத்மநி பாஸமாநே ச்லாக்க்யே ச திவ்யஸதநே தமஸ: பரஸ்மிந் அந்தர்க லேபரமிதம் ஸுஷிரம் ஸுஸூக்ஷ்மம் ஜாதம் கரீச! கதமாதரணஸ்பதம் தே:"

[பரமபதம் முதலிய சிறந்த ஸ்தானங்களை யெல்லாம் இகழ்ந்திட்டுப் பரமஹேயமான பாபியேனுடலை போக்யமாகக்கொண்டு வர்த்திக்கிறாயே] என்றார். இப்படிப்பட்ட தோஷ போக்யத்வமே வாத்ஸல்ய மென்று இந்த ச்லோகத்தின் வியாக்கியானத்திலும் பெரியார் வரைந்தார். இந்த தோஷ போக்யத்வத்தை *மங்கவொட்டுன்மாமாயை* என்கிற பாட்டிலே ஆழ்வாரும் விளங்கவுரைத்தருளினர். மிகமிக அருவருக்கத்தக்கதான தேஹ தோஷங்களே போக்யமாகிறதென்று உபநிஷதாதி ஸித்தமாய்போது, செய்கைத் தவறுகளான தோஷங்கள் ப்ரீதியின் கனத்தால் போக்யமாகின்றனவென்னும் விஷயத்தில் விப்ரதிபத்தி ஸர்வாத்மநா அப்ரஸக்தம்.

53. ஸஹஸ்ரநாமத்தில் வத்ஸலநாமத்திற்கு பாஷ்யமருளிச் செய்யாநின்ற பட்டர் பகவத்குண தர்ப்பணத்திலே *ஸ ஹி சிரம் பரிசீயமானேஷ்வபி சரணாக தேஷு கஸ்யாபி ஹேதோ: ஸத்ய: ப்ரஸுதேஷ்வீவ வத்ஸேஷு ஸஹுங்காரா: ஸபயஸ் ஸம்ஸநவஸ்தநவேதநா: கிங்கர்தவ்யதாசுலா தேநவ இவ ஸம்ப்ராம்யதி* என்றருளிச்செய்தார். அறிவுடையார் இப்படியெல்லாம் அநுபவித்துப் பேசும் பகவத் குணத்திற்குக் கண்ணழிவு சொல்லுமதிற் காட்டிலும் நிர்க்குண ப்ரஹ்ம வாதமே நன்றாகும்.

54. எம்பெருமானுக்கு தோஷா தர்சித்வம் [அதாவது அடியார்களின் குற்றங்களைக் காணுமை] என்னுங் குணம் இல்லையென்பது ஸித்தாந்திகளின் வாதமன்று. அதுவும் ப்ரீதியின் ஒரு பருவமாதலால் அதனை இல்லையெனவொரில்லை. அதுவும் ஒரு புடை. அதற்கு மேற்பட்டதான தோஷ போக்யதா ரூபமான ப்ரீதியை இல்லையெனவொரிகா தென்பதே தத்துவம்.

55. தோஷங்களை போக்யமாகக் கொள்வதென்றால் என்ன? என்னில், குணங்களைக் கண்டு எவ்விதமான சித்தவ்ருத்தி எம்பெருமானுக்கு விளையுமோ, அவ்விதமான சித்தவ்ருத்தியே தோஷங்களைக் கண்டும் விளையுமென்றபடி. இதைத் தான் ச்ருதப்ரகாசிகா ஸ்ரீ ஸூக்தி காட்டாநின்றது. குணங்களைக் கண்டு விளையும் ப்ரீதி தோஷங்களைக் கண்டு விளையுமோ? என்கிற ஆக்ஷேபமே பிறர்பால் தலையெடுத்திருக்கும். இதற்குரிய ஸமாதானங்களைக் கீழே விரிய வுரைத்திட்டோம். இன்னமும் இவ்விஷயத்தை மிக வெளியுமுறையில் விவரிக்கிறோம்.

56. கூரத்தாழ்வான் *யத் ப்ரஹ்மகல்பநியுநாதுபவேபி அநாயம் தத் கில்பிஷம் ஸ்ருஜதி ஜந்த்ரிஹ ஷ்ணுந்தே* என்றருளிச்செய்கிறார்; அனேகமாயிரம் ப்ரஹ்ம கல்பங்களில் அனுபவித்தாலும் தொலைய மாட்டாத தீவினைகளை நாம் அரைநொடிப் பொழுதில் அவலையாகச் செய்து போருகின்றோ மென்பது மேற்குறித்த ச்லோகத்தின் கருத்து. இப்படிப்பட்ட நம்மைக் காத்தருளக் கடமைப்பட்ட எம்பெருமான் பரம க்ருபாருவேயானாலும் லோகநிர்வாஹார்த்தமாக தண்டதரையுமிருப்பதால் தனது திருவடிவாரத்தில் தலைசாய்க்குமவர்கள் விஷயத்தில் குற்றங் காரணமாக நிக்ரஹிக்க நேர்கின்றது. அப்போது பிராட்டி மாத்ருத்வப்ரயுக்தமான வாத்ஸல்யாதிசயத்தினால் நம்மை அநுக்ரஹத்திற்கு இலக்காக்குவிக்கப் பவையை யுபாயங்களைக் கொண்டு எம்பெருமானைத் தன் சொல்வழியொழுமுவனாக்கக் கடமைப்

பட்டவள். அதனால் எம்பெருமானே நோக்கி 'நாதா! குற்றங்களை அளவுகடந்து செய்திட்டும் உமது திருவடிவார்த்தில் தலைசாயக்காமலே கிடக்குமவர்கள் விஷயத்தில் நீர் எவ்வளவும் நிக்ரஹத்தைக் காட்டவமையும்; அப்படி விழுக்காளாக வன்றிக்கே அபிமுகர்களாமவர்கள் எத்தனையேனும் தோஷபூயிஷ்டர்களாயிருந்தாலும் அவர்களை அருளுக்கு இலக்காக்கியே யாகவேணும்' என்று ஸதுபாயமாகக் கூறுவள்.

57. தன்னுடைய தண்டதரத்வமும் பழுதாகாமல் தயை முதலிய குணங்களும் பாழ்ப்படாமல் அதிகாரி பேதேந எல்லாம் நிறம் பெறும்படி நல்லபுபாயமாகப் பிராட்டி இங்ஙனம் கூறியதைக் கேட்குமெம்பெருமான் சில வ்யக்திவிசேஷங்கள் பக்கலிலே தனது அருள் முதலிய குணங்களைப் பெருகவிட்டு குணக்கடலென்கிற திருநாமமும் தலையெடுக்கப் பெறுகின்றான். [*புருஷகாரபலத்தாலே ஸ்வாதந்தர்யம் தலைசாய்ந்தால் தலையெடுக்கும் குணங்களைச் சொல்லுகிறது நாராயண பதம்"] என்கிற முழுக்ஷுப்படி ஸ்ரீஸூக்தியின் வியாக்கியானத்தில் இவ்விஷயம் வியக்தமாக வுணர்த்தக்கது. அங்ஙனே தலையெடுக்கும் குணங்களுள் வர்தஸல்யமென்பது ஒப்புயர்வற்றது. நெஞ்சை நீர்ப்பண்டமாக உருக்கவல்லது. இந்த குணத்தின் ஸ்வரூபம் இன்னபடிப் பட்டதென்று தெளியவுணர்த்தினாலுங்கூட இதில் சிலர் அநவரதம் ஆகேஷபங்களையே செய்து போருகிறார்கள். பூருவாசாரியர்களின் தெளிவான ஸ்ரீஸூக்திகளை அவர்கள் பாராதவர்களல்லர். பார்த்துவைத்தும், ஏதோ அபிநிவேசத்தினால் சில ஆகேஷபங்களைச் செய்துகொண்டே யிருக்கின்றனர். குணநுபவத்தில் ஊன்றினவர்களுக்கு அவ்வாகேஷபங்களில் காதுகொடுப்பதும் கண் செலுத்துவதும் அப்ராப்தமாதலால் அவற்றுக்கு மறுப்புரைக்க அவசியமில்லையாயினும், மதுபானம் செய்யவேண்டும் போதைக்கு மக்ஷிகாநிரஸநமும் அவர்ஜநீயமென்ற கணக்கிலே, ப்ரமாண சரங்களாலே அந்த ஆகேஷபகர்களை விலக்கிவிட்டு பகவத் குணம்ருதாஸ்வாதனத்தில் இறங்க வேண்டியிருக்கிறது.

58. வர்தஸல்யமாவது குற்றங்களையும் நற்றமாகக் கொள்ளுகை யென்று ச்ருதப்ரகாசிகா ஸ்ரீஸூக்தியிருப்பது கீழே பரக்க நிரூபிதம். இதனை அதிவாதமென்கிறார்கள் பிறர். இதை அப்படியேயிசைந்துகொண்டு சில சொல்லுகிறோம். நடாதூரம்மாள் பக்கலிலே கேட்ட அர்த்தங்களையே ஸ்ரீஸூதர்சநபட்டர் தமது க்ரந்தத்தில் ஏறியருளப் பண்ணினாரென்றும் ஆனதுபற்றியே ச்ருதப்ரகாசிகை யென்ற திருநாமம் சாற்றினாரென்று முள்ளது. இதனால் எம்பெருமானார் முதலான முன்னோர்கள் மொழிந்தருளின பொருளையே ஸ்ரீஸூதர்சநபட்டர் அருளிச்செய்து வைத்தாரென்று தேறிற்று. இனி அந்தப்பூருவாசாரியர்களும் அதிவாதமாகவே சொல்லிப் போந்தார்களென்று சொல்ல வேண்டியதாயிற்று. அப்படி வ்யக்தமாகவும் எழுதியிருக்கின்ற இந்த மஹான்களை ஒன்று கேட்கிறோம். பூருவாசாரியர்களெல்லாருமே ஒரு மிடறாக அதிவாதம் செய்கைக்கு என்ன காரணமென்று. இதற்கு நேரான விடையிறுக்க வேண்டுமீவர்கள் ஸ்தோத்ர பாஷ்யத்தில் ஸ்வாமி தேசிகன் "மஹாதாமபி கேஷாஞ்சிததிவாதா: ப்ருதக்விதா: தத்ததர்த்தப்ரசம்ஸாதி தத்பரத்வாதபாதிதா: என்று ஸாதித்திருப்பது ப்ரஸித்தம். அதனையடியொற்றியே விடையிறுத்தல் நன்று. அதிவாதம் செய்வதானது ப்ரசம்ஸைக்காகவே; அதாவது

பெருமைப்படுத்துவதற்காகவே என்று தேசிகன் திருவுள்ளம் பற்றுகிறார். அது பகவத் குணத்தில் சேருமானால் என்னகுறை? அதிவாதமென்று ஒதுக்கவேண்டிய அவசியமில்லையே. இப்படிப்பட்ட அதிவாதம் அவசியம் செய்யவேண்டியதன்றோ.

59. இதற்கு நவீநர்கள் ருஜுவான உத்தரமொன்று முரைக்ககில்லார்கள். எம்பெருமானுக்கொரு ப்ரசம்ஸை ஏற்படுவதானால் அதற்காக எவ்வளவு சொற்களைத் தொடுக்கவேணுமானாலும் கூசாமல் தாராளமாகத் தொடுக்கவேண்டியது தானே. இல்லாதவற்றை ஏறிட்டுச் சொல்லி ப்ரசம்ஸையை விளைப்பதென்பது எம்பெருமான் விஷயம் தவிர மற்ற விஷயங்களிலே யாகுமத்தனை. எம்பெருமான் விஷயத்திலோவென்னில், இல்லாததொன்றைச் சொல்லிப் பெருமைப்படுத்துவதென்பது பரமைகாந்தி வேதாந்திகள் இசையுமதன்று. இங்கு *அய்யந்ர அதற்குணைத்திர் பகவதிந்* இத்யாதியான பட்டர் ஸ்ரீஸூக்தி அநுஸந்தேயம். எம்பெருமான் விஷயத்தில் நாம் எவ்வளவோ மிகையாகச் சொல்லிவிட்டதாக நினைக்கும்படி அதிகமாகவே சில சொன்னோமானாலும் உண்மையில் அவனது குணக் கடலில் ஒரு சிறு திவலையளவே சொல்லிற்றாக ஆகுமத்தனையல்லது வேறில்லையே. *கோ மஜ்ஜநேரணுருலாஸயோர் விசேஷ:* என்ற கணக்கிலே நாமும், நம்மிற் காட்டிலும் மேம்பட்ட பிரமன் சிவனிந்திரன் முதலானரும் உயர்த்தியாக எத்தனை பேசினாலும் அப்பெருமானது குணஸாகரத்தில் அதுவொரு பிந்துமாத்ரமேயாமென்பதில் ஐயமுண்டோ? இப்படியிருக்க, ப்ரசம்ஸைக்காக அதிவாதம் செய்தபடி யென்று நவீநர் கூறுவதனால் அவர்களின் பகஷத்திற்கு என்ன அநுகூலமாயிற்றென்று பார்க்க வேணும். ப்ரசம்ஸையென்பது குணங்களின் பெருமையேயன்றோ. அதனால் அவத்ய லேசமும் விளையப்போகிறதில்லையே. அவத்யம் விளைவதானால் அதற்குறுப்பான அதிவாதத்தை ஆசார்யர்கள் செய்யமாட்டார்களன்றோ. ஏதேனுமொருபடியாலே பகவத்குணங்களைப் போஷித்துக்கொண்டே போதுபோக்குவதுதான் நம்போல் வார்க்கு நித்ய கர்மாநுஷ்டானமாக இருக்கவேண்டுமென்று ஆசாரியர்கள் நியமித்திருக்க, அவ்வநுஷ்டானம் தைவாதீனமாக ஏதோ சிறிது வாய்த்ததானால் பகவத்குணங்களில் ஈடுபடவேண்டிய வகுப்பினர் இதில் ஆகேஷ்பங்களைச் செய்து பொருமை காட்டத் தகுமா?

60. ச்ருதப்ரகாசிகா ஸ்ரீ ஸூக்தியை அதிவாத மென்னுமளவால் இவர்களின் மதத்திற்கு என்ன லாபமாயிற்றென்பதே இங்கு முக்கியமாக விமர்சிக்க வரியது. அதை நாமே நன்கு விமர்சித்து மருமமுணர்த்துகிறோம். *தத்ததர்த்த ப்ரசம்ஸாதி தத்பரத்வாத் அபாதிதா:* என்கிற தேசிக திவ்ய ஸூக்தியிலுள்ள ஹேதுவையும் ஸாத்யத்தையும் விவேகிகள் நன்றாக நோக்கவேணும். பத்தர்கள் அவசியம் செய்து தீரவேண்டியதும் மிகவும் உசிதமுமான குணப்ரசம்ஸைதானே அதிவாதத்தினால் விளைகின்றது. இப்படிப்பட்ட ப்ரசம்ஸைக்கு நாம் உகக்க வேண்டியிருக்க வெறுப்பது ஏனோ? இந்த ப்ரசம்ஸையில் உங்கட்கு மாச்சரியமுண்டானது எதனென்று கேட்கிறோம். இதற்கு விடையிறுத்தே தீரவேண்டும். 'இது அசாஸ்த்ரீயமான ப்ரசம்ஸை' என்று சொல்லுவதற்கோ இடமில்லை. அசாஸ்த்ரீயமாயிருந்தால் *அபாதிதா:* என்று ஸ்வாமி தேசிகன் ஸாதிக்கமாட்டாரன்றோ. இது சாஸ்த்ரீயமே யென்று தேறியுமிருக்கிறதே. இந்த ப்ரசம்ஸையின் பெருமை

உந்தமக்குத் தெரியவில்லையா? இது பக்தர்களை எவ்வளவோ உகப்பிக்குமது. பகவத் குணங்களிலேயே யீடுபட்டிருக்கும் மஹான்களின் உள்ளத்தை உருக்க வல்லது. ஸ்தோத்ர ப்ரியான எம்பெருமானுடைய திருவுள்ளத்தையும் மகிழ்விக்குமது. வாய் படைத்தவர்களின் வாக்குக்குப் பெருமை பயக்குமது. பகவத் குணப் பெருமையைப் பொறுதாருடைய செருக்கையடக்குமது. ஜன்மாந்தர ஸஹஸ்ர நற்றவமே வடிவெடுத்ததென்னத் தக்கது. கொடிய வினைகளுக்கு வித்தான ஸம்ஸாரத்தையே அடியறுக்குமது. நிகரற்ற ஆனந்தக் கடல்கள் பல திரண்ட படியோ! என்னத்தக்கது. இப்படிப்பட்ட மிகச்சிறந்த குண ப்ரசம்ஸையை விளைக்கவல்ல ஸ்ரீ ஸூக்திகளை அதிவாதமென்றால் இதனை ஸத்யாதிவாதமென்றன்றோ கொள்ளவேண்டும். இந்த அதிவாதோக்தியானது பிறருடைய [குத்ருஷ்டிகளினுடைய] மதத்தைப்பாறு பாருக்குமதன்றோ. 'தோஷேபி குணவத்' என்பதைச் சிறந்த சாஸ்த்ரார்த்தமென்று ஸ்தாபிக்கவல்ல தன்றோ இந்த அதிவாதவாதம்.

61. சில மதஸ்தர்கள் நிர்குண ப்ரஹ்மவாதிகளாக வுள்ளார்கள். அவர்களை மறுப்பதாகக் கூறுமிவர்கள் அவர்களது திரளிலேயே புகுந்தார்களாகப் பெறுவது தகுதியோ? பகவத் குணப் பெருமையில் ஒரு ஆக்ஷேபம் செய்வதென்பது குண துரக்தர்களுக்குச் சேருமதன்றே. ஹேயமான குணத்தை ஏறிட்டுரைத்தால் ஆக்ஷேபியாமல் வேறு என்ன செய்வது என்கிறவாதமும் இடமற்றதே; தோஷேஷு குணவபுத்தி: என்பதனால் குணதிசய ப்ரசம்ஸைதான் ஏற்படுகிறதென்று நன்கு இசைந்தான பின்பு ஹேய குணமென்று வாய்திறக்கவும் வழியில்லையே. எம்பெருமான் பக்தர்களது குற்றங்களைக் குற்றமாகவே கொள்ளுகிறானா? அல்லது நற்றமாகக் கொள்ளுகிறானா? அல்லது காணாமலேயிருந்து விடுகிறானா? என்று ஒருவர் வினவினால் இதற்குத் திண்ணமான விடையிறுக்க ஒருவர்க்குமியலாது; ஏனென்றால், அவனது திருவுள்ளத்தை யறிவாராருமில்லையே; அப்பெருமான் ஒருகால் தோஷங்களை தோஷமாகவே கொள்ளக்கூடும். ஒருகால் குணமாகவும் கருதக்கூடும். ஒருகால் அதைக் காணாமலேயிருக்கவுண்கூடும். ஒருகால் குணங்களையும் தோஷமாகக் காணக்கூடும். எந்த விதத்திலும் அவன் ஸ்வதந்திரன். நியோகபர்யநுயோக அநர்ஹன். ஆகவே அவனது திருவுள்ளமோ ப்ரவ்ருத்தியோ ஒருவருடைய புத்திக்கும் எட்டும் தன்று. இதுதான் ஸித்தாந்தமாகத் தேறி நிற்கும். ஆனால் இங்கு முக்கியமாகக் குறிக்கொள்ளவேண்டும்:—உலகத்தில் மிக உயர்ந்தவனாகச் சொல்லப்படுகிறவொரு மஹா புருஷனிடத்தில் எந்தெந்த நற்குணங்களிருக்குமோ அவையெல்லாம் நூறு யிரம் மடங்கு அதிகமாய் எம்பெருமானிடத்து உள்ளனவாகப் பேச வேணுமென்று பெரியோர்களின் கொள்கை: கட்கிலியான அவன் ராமக்ருஷ்ணாதி விபவாதாரங்களைச் செய்தருளினபோது அந்த நற்குணங்களை யெல்லாம் குஹஸூக்ரீவ விபீஷணாதி திறத்திலே போரப் பொலியக் காட்டியிருப்பதும் காணத்தக்கது. *நிஷாநாநாம் நேநா* இத்யாதி தயாசதக திவ்ய ஸூக்தி யொன்றே இங்கு அநுஸந்திக்கப்போதும். பகவான் அவதாரங்கள் செய்வது எதற்காக? என்கிற கேள்விக்குப் பலவாறு விடைகள் பகரலாமானாலும், தனது திருக்கல்யாண குணங்களைக் காட்டுவதற்காகவே திருவவதாரம் செய்கிறான்— என்பதொன்றே பரமார்த்தமான விடை. ஸ்ரீ ராமாயணத்தில் *கோந்வஸ்யீந் ஸாம்பரதம் லோகே குணவத்* என்கிற உபக்ரமமே இதனை வற்புறுத்தும்.

62. விபவாவதாரங்களில் ஸ்ரீராமக்ருஷ்ணாதிகள் காட்டியருளின ஒவ்வொரு திருக்குணமும் மெய்யன்பர்களின் உள்ளத்தையுருக்குமவை. அத்தகைய திருக்குணங்களை அநுபவிக்கைக்காகவே நாம் ஸ்ரீ ராமாயண ஸ்ரீ பாகவதாதிகளைப் பாராயணம் செய்து போருகிறோம். அத் திருக்குணங்களில் தோஷாரோபணம் செய்து அவற்றை இல்லைசெய்வது பக்தர்களுக்கு உரியதன்று. 'ஒப்புயர்வற்ற கல்யாண குணங்கள் எம்பெருமானிடத்துள்ளன' என்று வெறுமனே சொல்லிவிட்டால் போதுமோ? அந்தச் சொல்லுக்கு ஓர் அர்த்தமிருக்கவேண்டாவோ? இருக்கிறதென்னில் அதை உபபாதித்துக் காட்டவேணுமே! நம்போன்ற ஸாமான்ய புருஷர்களிடத்துக்காணும் குணங்களிலும் ஏகதேசத்தையுங்கூட எம்பெருமானிடத்தில் இசைகின்றிலீர்களே. உலகில் குற்றங்களையும் நற்றமாகக் கொள்ளுமவனை அன்பர்களில் தலைமைபெற்ற சிறந்த புருஷனாகக் கொண்டாடுகிறோம். குணங்களையும் குற்றமாகக் கொள்ளுமவர்கள் அதமர்களென்றும், குற்றத்தைக் குற்றமாகக் காண்பவர்கள் மத்யமர்களென்றும், குற்றங்களையும் நற்றமாகக் கொள்ளுமவர்கள் உத்தமர்களென்றும் உலகில் அனைவருமிசைந்து கூறுவதாம். ஆகவே உத்தம புருஷகுணமாகப் புகழ்பெற்றிருக்கின்ற தோஷ போக்யத்வத்தைப் புருஷோத்தமன் பக்கலிலே இல்லைசெய்வது எப்படிப் பொருந்தும்? இந்தக் கேள்வி இன்று புதிதாக நாம் கேட்பதன்று. முற்காலத்தில் பட்டர் கேட்ட கேள்வி இது.

63. குற்றத்தில் குற்ற மென்கிற தன்மையானது உள்ளது; அதனை உள்ள படி காணாமல் அதைக் குணமாகக் கண்டால் இது விபரீதவுணர்ச்சியையாதலால் எம்பெருமானை [தோஷேஷு குணத்வபுத்தி காரணமாக] ப்ராந்தனென்று சொல்ல நேருமே யென்று சோத்யம் செய்வார்க்கு இன்னமும் கூறுகிறோம். அளவுகடந்த அன்புக்கு உரியவர்களிடத்தில் ப்ரேமபடியாக மருண்டுபோவதுதான் எம்பெருமானுக்குச் சிறந்த குணம். உலகிலும் குற்றங்களை நற்றமாகக் கொள்வதென்பது எல்லார் திறத்திலும் குணமாகாது; விலக்ஷணப்ரீதி பாத்ரமானவர்களிடத்திலேயே அது குணமாகவுள்ளது. அப்படியே விலக்ஷண பக்த விசேஷ விஷயத்தில் *கேவலம் ஸ்வேச்சயவாஹம் ப்ரேக்ஷே கஞ்சித் கதாசந* என்கிற முறையில் இருகரையுமழியப்பெருகும் எம்பெருமானது அன்புவெள்ளமானது அப்பெருமானை ப்ராந்தியுள்ளவனாக ஆக்குமானால் அந்த ப்ராந்தியே யன்றோ பக்தர்களுக்குச் சேமநிதி? இந்த ப்ராந்தி எம்பெருமானிடத்து இருப்பதுபற்றியே யன்றோ ஆழ்வார்கள் களிப்பதும் கூத்தாடுவதும். மாலென்றும் பித்தனென்றும் பேயனென்று மிப்படி பல திருநாமங்களை அவனுக்கு ஆழ்வார்கள் சாற்றியுள்ளார்கள். தத்வதர்சிகளில் தலைவர்களான அவர்களது ஸ்ரீஸூக்திகளையே நிதியாகக் கொண்ட நம் ஆசிரியர்கள் அருளிய அரும் பெரும் பொருள்கள் பிறர்க்கு ருசிப்பது எங்ஙனே? ப்ராந்தியும் அதற்கு எதிரிடை யான ப்ரமையும் உபாதி பேதத்தாலே குணமாகவும் தோஷமாகவும் மாறுமென்று தெளியவேணும்.

64. கூரத்தாழ்வான் எம்பெருமானுக்கு இட்ட தனியனில் *யோ நித்ய மச்யுத பதாம்புஜ யுக்மருக்ம வ்யாமோஹத:* என்று வ்யாமோஹத்தை நிரூபகமாகக் கூறியுள்ளார். மணவாளமாமுனிகள் நம்மாழ்வார்க்கு *ஸ்ரீமாதவாங்கிரி

ஜலஜத்வய நித்யஸேவாப்ரேமாவிலாசயபராங்குச* என்று கலக்கத்தை நிரூபக மாகக் கூறியுள்ளார்; இந்த வ்யாமோஹமும் கலக்கமும் அப்பேராசிரியர்களுக்கு பூஷணமே யல்லது தூஷணமல்ல. “ப்ரமஸாமாந்யமும் தோஷம், ப்ரமஸாமாந்யமும் குணம்” என்று நிர்ணயிக்க யாருமதிகாரிகளல்லர். புண்யமென்றாலென்ன? பாபமென்றாலென்ன? இவற்றின் லக்ஷணம் கூறவேணுமென்று கேட்டால் இதற்கு ருஜுவான விடையிறுக்கக் கூரத்தாழ்வானொருவரே வல்லவர். *யத் த்வத்த்யம் நநிஷ புண்யமபுண்யமந்யத்* என்றவர் அவ்வாசிரியரே. அவனது திருவுள்ளத்திற்கு உகப் பானது புண்யம், வெறுப்பானது பாபம்—என்றிவ்வளவேயன்றே புண்யபாப லக்ஷணம். பக்ததோஷங்கள் அவன் திருவுள்ளத்தால் ப்ரியமாகத் தோன்றினால் அவற்றில் பாப சப்தவாச்யத்வம் தொலைந்து புண்யசப்த வாச்யத்வமன்றே வந்து விடும். ஆழ்வானும் பட்டரும் எம்பெருமானை ப்ராந்தனென்றே அறுதியிட்டுரைத் தனர். பக்தர்கள் கலங்கி நின்றால் அன்னவர்கள் திறத்திலே பகவானும் கலங்கி நிற்க ப்ராப்தமேயன்றே. அப்படி அவன் கலங்கிற்றிலனாகில் *ரணோ வஸ:* என்று உபநிஷத்து அவனை ரஸமாகவே ஓதினது பொய்யாகுமே. *சுவையன் திருவின் மணுளன் என்றபடி பிராட்டியோட்டைச் சேர்த்தியினால் ப்ரமரணிகளைப்பெற்ற பெருமான் ப்ராந்தியை யிட்டே நிரூபிக்க வுரியனென்றே ப்ராமாணிகர்கள் அறுதி யிட்டிருப்பது. “மஹர்ஷிகளின் ஓலக்கத்தில் ப்ரமையையிட்டே நிரூபிக்கவேண்டி யிருந்தவன் ஆய்ச்சிகள் திரளிலே ப்ராந்தியை யிட்டே நிரூபிக்கத்தக்கவனாயின” என்றது அர்த்தமில்லாத அதிசயோக்தியன்று; உண்மையுரை. “மாலாயப் பிறந்த நம்பியை மாலே செய்யும் மணுளனை” இத்யாதிகள் இங்கு அநுஸந்தேயம்.

65. எம்பெருமானை தோஷபோக்யனென்று சொல்லலாகாதென்றும் தோஷாதர்சியென்றே [குற்றங்களைக் காணாதவனென்றே] கூறவேணுமென்றும் சொல்லு மவர்களை ஒன்று கேட்கிறோம்; ஸர்வஜ்ஞனென்று பேர் பெற்றிருக்கிற எம்பெருமான் சிலருடைய குற்றங்களை யறியவில்லானென்னில்; இதுவொரு அஜ்ஞானமேயல்லவா? ஸர்வஜ்ஞனை அஜ்ஞனென்றால் அவத்யம் வாராதோ? *யந்நஸ்த்யேவ ததஜ்ஞதாமது குணம் ஸர்வஜ்ஞதாயா விது:* என்று ஆழ்வான் அருளிச் செய்துள்ளார். “அடியோடு இல்லாததை அறியாமலிருந்தால் ஸர்வஜ்ஞத்வத்திற்குக் கொத்தை வாராது. உள்ளதையும் அறியாமலிருந்தால் ஸர்வஜ்ஞத்வம் எப்படி ஸம்ரக்ஷிதமாகும்? ஹேயமான அந்த அஜ்ஞத்வம் எப்படி குணமாகும்? மேலும், தோஷங்களைக் காணாமையென்பது கூடிமா குணத்தின் காரியம். அதை வாத்தல்யத்தின் காரிய மாகக் கூறுவதும் தவறு. எம்பெருமானுக்கு கூடிமா குணமுண்டென்று இசைந்தா லும் ப்ரபலமான ஆபத்து அபரிஹார்யமே யாகும். எங்ஙனையென்னில்;

66. *வைஷ்ணவ நந்ருண்யே ந ஸாபேஷத்வாத்* என்கிற ப்ரஹ்ம ஸூத்ரம் முதலியவற்றால் எம்பெருமான் கர்மாநுரூபமாகப் பலன்களைக் கொடுத்தே தீருவ னென்றும் நிர்ணயிக்கப் பட்டிருக்க, அதற்கு முரணாக கூடிமா குணத்தைக் காட்ட அவனால் எப்படி முடியும்? என்று கேட்டால் இக்கேள்விக்கு வர்ஷ சதமானாலும் விடையிறுக்க முடியுமோ இவர்களுக்கு? ஏதேனுமொரு விடை கூறினார்களாகில் அது கூடிமா குணத்தின் பெருமையைக் குலைத்தே நிற்கும். அதிகாரி விசேஷ விஷயத் தில் சாஸ்த்ரங்களைக் கடந்து கூடிமிக்கக் கூடுமென்னில், நம் வழியே வந்து நின்றார்

களானார்கள். வாத்ஸல்ய விஷயத்தில் நாம் சொல்லுவது மிதுவே காணீர். ஸர்வஜநவிஷயமாக யாரும் சொல்லுகின்றிலர்.

67. அர்ச்சாவதாரப் பெருமான் திறத்தில் [மூலமூர்த்தியில்] பாதாதி கேசாந்தமான ஸௌந்தர்யலாவண்யங்களை ஆழ்வார்களுமாசாரியர்களும் அனுப வித்துப் பாசுரமிடுகிறார்கள். அர்ச்சா மூர்த்தியில் கூந்தலென்பது காணவே முடியாது. அப்படியிருக்க, கருங்குழல்கள் தடந்தோள் மேல் தொங்குவதாகவும் திரு நெற்றியில் அலைவதாகவும் அருளிச் செய்கிறார்களே! இது எப்படி பொருந்து மென்று ஒரு பாமரன் கேட்டுவிட்டால் இதுவும் அதிவாதமே யென்று தான் இவர்கள் சொல்லித் தீரவேணும். இதில் அநுபவராஸிக்யம் நவீநர்களுக்கு இப்பிறவியில் உண்டாகவிரகில்லை. இதற்காக வேறு பிறவியைக் கோரவேணுமிவர்கள். “அருளிச் செயல்களையே அருமருந்தாகக் கொள்வோமாக; ஸ்ரீசைசேசத்தனியனையே தஞ்சமா கக்கொள்வோமாக” என்று திருமலையடிவாரத்தில் நீழிகாலம் நின்று தவம் புரிதல் நன்று.

68. பெரியாழ்வார் திருமொழியில் *தன்னடியார் திறத்தகத்துத் தாமரை யாளாகிலும் சிதகுரைக்குமேல், என்னடியார் அது செய்யார் செய்தாரேல் நன்று செய்தாரென்பர்போலும்* என்கிற பாசுரம் (4-9-2) ப்ரஸித்தமானது. ஆழ்வார் இப்பாசுரத்தினால் வெளியிடத் திருவுள்ளம் பற்றிய பொருளை நவீநர்கள் தலை கீழாக்குகின்றனர். அதனை விவரிக்கிறோம். பிராட்டி தன் புருஷகார பலத்தினால் சில சேதனர்களை எம்பெருமான் அங்கீகரிக்கக் கண்டு இவ்வங்கீகாரம் நம்முடைய நிர்பந்தத்திற்காக மாத்திரமேயோ, அல்லது தன் திருவுள்ளமுகந்து திடமாகவே ஸ்வீகரித்தபடியோ என்று தெரிந்துகொள்வதற்காக அந்த பக்தர் விஷயத்தில் சித குரைப்பாள். [அதாவது, நாதா! நான் ஆலோசியாமல் இவர்கட்குப் புருஷகாரம் செய்துவிட்டேன். பிறகு நன்கு பரிசீலனை செய்ததில் இவர்கள் பெருங்குற்றவாள் ரென்று தெரியவந்ததால் இவர்களைக் கைவிட்டிடுதல் நன்று என்றுரைப்பாள்.] அப்போது எம்பெருமான் ‘லக்ஷ்மீ! இவர்கள் உன்னடியார்களா யிருந்த காலத்தில் ஒருகால் குற்றவாளர்களா யிருப்பினும் என்னடியார்களான பின்பு ஒருபோதும் குற்றவாளர்களாகார்கள்’ என்று கூறுவன். அதற்கு மேலும் பிராட்டி எம் பெருமான் திருவுள்ளவுறைப்பை இன்னமும் சோதிப்போமென்றெண்ணி அவர்கள் அபராதிகளே யென்று திடப்படுத்திக் கூறுவள். அப்போது எம்பெருமான் ‘என் னடியார் அது செய்யாரென்று நான் ஏற்கெனவே சொன்னேன்; செய்யவே செய் தார்களென்னில், அது நன்றையன்றித் தீதன்று’ என்று சொல்லி மறுபடியும் பிராட்டி வாய்திறக்க வொண்ணாதபடி செய்தருள்வன். [அது கேட்டுப் பிராட்டியி னுள்ளம் பூரிக்கும். இந்த வார்த்தையைக் கேட்பதற்காகவே நாம் சிதகுரைத் தோம். அது ஸபலமாயிற்று என்று கொண்டு மிகவுகப்பாள்.] ஆகவிப்படி ஆசிரித பக்ஷபாதத்தைக் காட்டி யருள்பவன் யாவனென்னில், ஸ்ரீ விபீஷணாழ்வான் திறத் துக் கடற்கரையில் பண்டு காட்டின பக்ஷபாதத்தை இன்னமும் காவிரிக்கரையிலே காட்டிக்கொண்டு சாய்ந்தருளும் நம் திருவரங்கனே. அவ்வரங்கனுக்கன்றி நாம் மற்றவர்க்கு ஆட்படத்தகுமோ? என்கிற விது *தன்னடியார் பாசுரத்தின் தலை சிறந்த தாற்பரியம். இவ்வழகிய தாற்பரியங்கொண்ட பாசுரத்தையும் இவர்கள்

தூஷிக்கத் தலைப்படுகின்றனர். ச்ருத ப்ரகாசிகையின் கதியே அங்ஙனாகும்போது இதில் வியப்பொன்றுமில்லையே. இப்பாசுரத்தில் இரண்டாமடியின் முடிவில் போலும் என்று இடைச்சொல்லொன்று உளதென்று அது கொண்டு இவர்கள் செய்யும் ஆகாசதாண்டவம் விசித்திரமானது.

69. விபீஷணாழ்வானிடத்துள்ள பக்ஷபாதம் இப்பாசுரத்தின் பின்னடிகளில் ப்ரஸ்தாவிக்கப் பட்டிராநின்றது. இதுவே யிங்கு ஸாரமான விஷயம். ஸ்ரீ சக்ர வர்த்தி திருமகனார்க்கு விபீஷணாழ்வான்திறத்து இருந்த அன்பு எத்தகைத்து என்பதை ஸ்ரீ தேசிக திவ்ய ஸூக்திகளைக் கொண்டே அறுதியிடவேணும். விபீஷணன் *நிவேதயதாம் க்ஷிப்ரம்* என்று அடைக்கலம் புகுந்தவன்று இரண்டு பக்ஷங்கள் தோன்றின; இவன் துஷ்டனாகையாலே அங்கீகரிக்கத்தகாதவனென்று ஸுக்ரீவ பக்ஷத்திற் பேச்சு; இவன் அதுஷ்டனாகையாலே அங்கீகரிக்கத் தக்கவனே யென்று திருவடி பக்ஷத்திற் பேச்சு. இது அனைவருமறிந்ததே. பெருமாள் ஸுக்ரீவ பக்ஷத்தைக் கண்டித்து மாருதி பக்ஷத்தை ஆதரித்ததாக எல்லாரும் க்ரஹித்திருப்பார்கள்.

70. அங்ஙனன்றிக்கே பெருமாள் ஸுக்ரீவ பக்ஷத்தோடொப்ப மாருதி பக்ஷத்தையும் கண்டித்து மூன்றாவதாக வொரு விலக்ஷண பக்ஷத்தைத் தாம் வெளியிட்டருளினதாக அபயப்ரதாநஸாரத்தில் ஸ்வாமி தேசிகன் அற்புதமாக அருளிச் செய்கிறார். அந்த மூன்றாவது பக்ஷம் எதுவாயிருக்குமென்று வித்வான்கள் தம்மத் உள்ளத்தில் சற்று ஆலோசித்துப் பார்க்கலாமே. மேதாவிகளில் தலைவரான தேசிகனுடைய மேதைக்கே நிலமானவது மற்றையோருடைய மதிக்கு எட்டுமோ? அவர் எடுத்துக்காட்டி யருளின திவ்யமான பொருளை ஆர்ஜவத்துடன் ஏற்று அனுபவிக்கப் பெற்றால் அது போதுமே. இவ்விசேஷார்த்தம் பிறர்க்கு துரவகாஹமாதலால் நாமே விசதீகரிப்போம். ஸுக்ரீவமாருதிகளின் இரண்டு பக்ஷங்களிலும் ஸாத்ய ஹேதுக்கள் உண்டே; ஸுக்ரீவபக்ஷத்தில் ஸாத்யாம்சத்தைக் கண்டித்தும் மாருதி பக்ஷத்தில் ஹேத்வம்சத்தைக் கண்டித்தும் போந்தார் பெருமாள். இவன் துஷ்டனாகையாலே ஸ்லீகரிக்கத்தகாதவன் [த்யாஜ்யன்] என்ற முந்தின பக்ஷத்தில் த்யாஜ்யத்வ ரூபமான ஸாத்யாம்சமொன்றையே கண்டித்தார்; துஷ்டத்வமென்னும் ஹேதுவைக் கண்டிக்கவில்லை. இவன் அதுஷ்டனாகையாலே ஸ்லீகார்யன் என்ற பிந்தின பக்ஷத்தில் அதுஷ்டத்வமாகிற ஹேதுவைக் கண்டித்து ஸ்லீகார்யத்வமாகிற ஸாத்யாம்சத்தை ஏற்றுக்கொண்டார். ஆகவே பெருமானுடைய மூன்றாவது பக்ஷமாகத் தேறினது யாதெனில், விபீஷணன் தோஷவானாகையினாலேயே ஸ்லீகரிக்கத் தக்கவன் என்பதாகத் தேறிற்று. இங்ஙனே நுட்பமாகக் கண்டுபிடித்தருளிச் செய்த தேசிகனது திவ்ய ஸூக்தியை அவரை யடிபணியுமவர்களாகச் சொல்லிப் போருமவர்களே அபலாபம் செய்யும் முகத்தால் தூஷித்து நிற்கிறார்கள். ஸ்வாமி இவ்வர்த்த விசேஷத்தை யருளிச் செய்தவிடமோ ரஹஸ்ய க்ரந்தம். சாஸத்ரார்த்த தத்துவங்களை வெளியிடுதற்கென்றே அவதரித்தது ரஹஸ்ய க்ரந்தம் என்பது ஞாபகமிருக்கவுரியது.

71. இனி மேலே காட்டின பெரியாழ்வார் திருமொழிப் பாசுரத்தை ஆழ்ந்து ஆராய்ந்து ஆழ்வாருடைய திருவுள்ளத்தை அறுதியிடவேணும். பெருமானுக்கும் பிராட்டிக்கும் ஒரு ஸம்வாதம் நிகழ்ந்ததாக அப்பாசுரத்தில் அமைக்கப்

பட்டுள்ளது. அது கவி முறையில் கல்பித மென்கின்றனர். உண்மையில் ஸம்பா விதமானதே அது. ஸர்வஜ்ஞர்களான ஆழ்வார்களே அதனையறியவல்லார். அனுகூலமையான பிராட்டி எப்படி சிதகுரைப்பளென்று பிறர் கேட்பித்துக் கொண்டே யிருப்பார்கள். ஸ்தூணநிகநநயாயத்தாலே இது ஸம்பாவிதமே யென்பதை நன்கு நிரூபித்திருக்கிறோம். எம்பெருமானது திருவுள்ளவுறுதியைப் பரீக்ஷி கைக்காகவே சிதகுரைக்கத் தோன்றிற்று. பிறகு எம்பெருமான் கூறின வுத்தரத்தி னால் பிராட்டிக்குண்டான ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தை யாரே யறிவார்? அப்படிப்பட்ட மகிழ்ச்சியைப் பெறுவதற்காகவே யன்றோ பிராட்டி முன்னம் ஸ்வஸவரூப விருத்த மான சிதகுரையிலே ஊன்றி நின்றது. இந்த ஸம்வாதம் நடந்ததில்லை யென்று கொண்டாலும் * ருஷீணம் புநராந்யநாம் வாசமர்த்தோநுநாவதி * என்ற கணக்கிலே இங் வருளிச்செயல் அவதரித்த பின்பாவது இது நடந்தே யிருக்கவேண்டுமாதலால் ஸர்வாத்மநா ஸத்யமானதேயிது என்று கொள்ள வடுக்கும்.

72. இந்த ஸம்வாதம் கல்பித மென்கிற பிறர் கொள்கையின்படியேதான் இருக்கட்டுமே. ஸம்வாத கல்பனைக்கு ஒரு பலன் இருந்தே தீரவேணுமாதலால் இங்கு என்ன பலன் தேறுகிறதென்பதை இவர்களே ஆராய்ந்து கூறுக. பிராட்டி சேதநாபராதத்தைத் திடப்படுத்திக் கூறியபின் எம்பெருமான் செய்த காரிய மென்ன? அந்த அடியார்களைக் கைவிட்டு விட்டானா? கைக்கொண்டானா? என்று கேட்கிறோம். கூறவேணும். கைவிட்டு விட்டானென்று கூற உங்கட்கும் வாய் எழாதாதலால் கைக்கொண்டானென்றே கூறவேண்டியதாகும். 'என்பர் போலும்' என்றிருப்பதனால் வஸ்து வருத்தியில் நன்றன்று என்று கூறினதாகத் தேறுகின்ற தென்கிற வாதமொன்று வலிதாக இருப்பதால், இந்த வாதத்தின்படி அந்த சேதநர்களின் தோஷ பூயிஷ்டத்வமே எம்பெருமானால் திடப்படுத்தப்பட்டதென்று தேறுகிறது.

73. அங்ஙனம் துஷ்டத்வத்தைத் திடப்படுத்திக்கொண்டே அவர்களை எம்பெருமான் ஸ்வீகரித்துக்கொண்டானென்று நீங்கள் சொல்லுகிறபடியால் இதனால் பலித்ததென்னவென்று பார்க்க. அங்கீகாரத்திற்குக் குற்றமே பச்சையா யிற்றென்று தேறுமே யல்லாது வேறொன்றும் தேறுது. மரத்தின் முடியிலிருந்து கொண்டு அடிமரத்தை வெட்டுவார்கணக்காயிற்று. தோஷம் அங்கீகாரத்திற்குப் பச்சையாகாதென்று ஸாதிக்கப் பட்டபாடெல்லாம் விபரீதபலமாய் முடிந்தது காணீர். இனி, தங்கள் பிடிவாதத்தைக் காத்துக்கொள்ளவேண்டி, எம்பெருமான் பிராட்டியின் சிதகுரையைக் கேட்டு அவ்வடியார்களை உதறித் தள்ளிவிட்டா னென்றே இவர்கள் சொல்லியாகவேண்டும். இங்ஙனம் அவர்களை யொதுக்கித் தள்ளும்படிக்குறுப்பாகவே பிராட்டி பாடுபட்டாளென்கிற இவ்வர்த்தம் மிகவழகி யதே! திவ்ய தம்பதிகளுக்கு இத்தகைய சிறந்த குணத்தைப் பெறுவிப்பதும் இங்ஙனே பெறுவிப்பதற்காகவே ஆழ்வார் ஒரு ஸம்வாதத்தைக் கல்பனை செய்து பாசரமமைத்தாரென்பதும் இவர்கட்கே உரிய அழகிய வார்த்தையாம். திவ்ய தம்பதிகளுக்கு ஒரு குணைத்கர்ஷத்தை நிலை நாட்டவேண்டி ஆழ்வார் செய்த செயலை இப்படி விபரீதமாக்க வல்லவர்கட்கே உபய வேதாந்த ப்ரவர்த்தகாசார் யத்வவிருது உத்கோஷிக்கத் தகும்!

74. வத்ஸல்: என்கிற பதமானது * வத்ஸாம்ஸாப்யாம் காமபலே * என்கிற பாணிநி ஸூத்ரத்தாலே தேறியது. காமமென்கிற அர்த்தத்தில் லச் ப்ரத்யயம் வருமென்பதை வத்ஸபதத்தின்மேல் விதித்த பாணிநி மஹர்ஷியின் உள்ளம் ஆராய்ந்துணரவுரியது. இத்துடன் பலார்த்த ப்ரத்யயத்தை அம்ஸ பதத்தின்மேல் விதித்திருப்பது ஸாபிப்ராயமல்லவா? [வலிமைக்கு இருப்பிடம் தோளாதலால்.] அப்படியே ப்ரேமத்திற்கு லக்ஷ்யம் வத்ஸமாதலால் அதையிட்டு ப்ரத்யய விதானம் பண்ணினது, வத்ஸத்தினிடத்தில் பசுவுக்குள்ள ப்ரேமம் போன்ற ப்ரேமத்தை யுடையவன் வத்ஸன் என்று காட்டினபடியல்லவா? பசுவுக்குக் கன்றினிடத்துள்ள அன்பு தோஷபோக்யத்வ ரூபமாகவன்றோ உலகில் நன்கு காண்கிறது. இதை ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யத்தில் பட்டரும், ஞானஸாரத்தில் அருளாளப் பெருமானெம் பெருமானாரும் நன்கு நிரூபித்தருளினரென்பது பண்டே நிரூபிதம். குணோத்கர்ஷங்களை எம்பெருமானிடத்தில் நிரூபிப்பதைவிட்டு குணதரித்ரர்களான க்ஷுத்ரர்களிடத்தில் விசேஷகுணங்களிருப்பதாக இவர்கள் பேசிக்கொண்டு நாள்கடலைக் கழிப்பது இவர்கட்கு நன்றே

75. திருமழிசைப்பிரான் “செய்த குற்றம் நற்றமாகவே கொள் ஞால நாதனே” என்று பிரார்த்திக்கிறார்; குற்றத்தை நற்றமாகக் கொள்ளுங் குணம் எம்பெருமானிடத்துள்ளதென்று உணர்ந்தன்றோ இங்ஙனம் பிரார்த்திக்கிறார். இவ்வாழ்வார் பேயாழ்வாருடைய சிஷ்யராதலால் இவரும் ஒரு பேயார் என்பர் போலுமிவர்கள். தேசிகன் தயாசதகத்தில் *மயிதிஷ்டதி துஷ்க்ருதாம் ப்ரதானே மிததோ ஷாநிதராந் விசிந்வதீத்வம்; அபராதசதைரபூர்ணசுகி: கமலாகாந்ததயே! கதம் பவித்ரீ* *ப்ரபலவ்ருஜிநப்ராப்குதப்ருதாம்* இத்யாதி ஸூஸூக்திகளாலே உணர்த்தியருளின அர்த்தவிசேஷங்களும் நவீநர்களுக்கு தூஷணியங்களாய்விட்டன. (12)

13. தயாகுணஸ்வரூப நிருபணம்

76. எம்பெருமானே தயாளுவென்று போற்றுகிறோம். தயையாவது என்ன? என்னில், பிறர் படும் துயரத்தைக்கண்டு தானும் துயருறுவது தயை என்று ஸதாசார்யர்களின் திருவுள்ளம். ஆநந்தமயானை எம்பெருமானுக்கும் துயருண்டென்று கொள்வது அவத்யமாகையாலே பிறர்படும் துயரத்தைத் தவிர்க்க நினைப்பது மாத்திரமே தயை என்னத்தகும் என்பர் பிறர். எம்பெருமானிடத்தில் பரதுக்க நிராகரணேச்சை [அதாவது பிறர்படும் துயரத்தைத் தவிர்க்க நினைக்கை] இல்லையென்று யாரும் சொல்லகில்லார். அதுவுள்ளதென்பது ஸம்ப்ரதிபந்தம். அதுவொரு ஸாமாந்ய குணமே யல்லது விசேஷ குணமன்று. பிறர்படும் துயரத்தைக் கண்டு ஐயோவென்று தானும் துயருறுகையே தயையென்றும் இதுவே மிகச்சிறந்த விசேஷகுண மென்றும், இதனை இல்லையெனவது நிர்க்குணப்ரஹ்மவாதத்தோடொக்கு மென்றும் ஆழ்வார்களும் எம்பெருமானார் முதலான ஆசார்யர்களும் திருவுள்ளம் பற்றுகிறார்கள்.

77. கீழ்ச்செய்த வாத்ஸல்யவிசாரம்போலே இந்த தயாவிசாரமும் மிக முக்கியமானது. பரதுக்க துக்கித்வ மென்பது மிகவுயர்ந்த குணமென்றும் இதுவே

எம்பெருமானுடைய குணங்களிலேயுருகும் மெய்யன்பர்களின் உள்குழைவுக்கு உறுப் பானதென்றும் உண்மையைத் தெளிய வுணரவேணும்.

78. பிறர்படும் துயரத்தைக் கண்டு ஐயோ வென்றிரங்குகை குணமா? தோஷமா? என்று முதலில் ஆராயவேண்டும். இதை தோஷமென்று யாரும் சொல்லார். *நண்ணுதார் முறுவலிப்ப நல்லுற்றார் கரைந்தேங்க* என்கிற திருவாய் மொழிப் பாசுரத்தை நோக்குங்கால், பரதுக்கங்களிலே முறுவலிப்பது ஹேயமென் றும், கரைந்து ஏங்குவது உற்றதென்றும் நன்கு தெரிகின்றது. கரைந்து ஏங்கு மவர்களேயே நல்லுற்றாரென்கிறது. துக்கத்தின் எல்லையிலே நிற்பதுதான் கரைந்து ஏங்குவது. இதை நல்லுற்றருடைய செயலாக அருளிச்செய்கின்ற ஆழ்வாருடைய திருவுள்ளம் இது குணமென்பதே யன்றோ? இது குணமன்று என்று சொல்வதற்கு ஒரு விதமான உபபத்தியும் இருக்க நியாயமில்லை. மனுஷ்யர்களுக்கு இது குணந் தானென்று தேறி விடுமானால் இக்குணம் எம்பெருமானிடத்தில் அதிசயிதமாக இருந்து தீரவேணுமென்பது புநருக்தம்.

79. ஒருவரிடத்தில் ஒரு குணமுள்ளதென்பதை நாம் எங்ஙனம் தெரிந்து கொள்ளுகிறோம்? குணவானுடைய நடத்தையைக் கண்டும், அந்த நடத்தையைக் கண்ட ஆப்தர்கள் சொல்லுமது கொண்டும் தெரிந்துகொள்ளுகிறோம். எம்பெரு மான் தனது தயாகுணத்தை எந்தெந்த நடத்தைகளினால் காட்டினானோ அந்த நடத்தைகளெல்லாம் ஸ்ரீராமாயண பாரத பாகவதாதிகளில் விசதம்.

80. எம்பெருமான் அவதாரங்கள் செய்தருளினது எதற்காக வென்றால் தன்னிடத்துள்ள சிறந்த திருக்குணங்களை வெளியிடுதற்காகவே யென்பது பரமார்த் தம். இதைத்தான் பட்டர் *குண பரீவாஹாத்மநாம் ஜந்மநாம்* என்கிற ஸ்ரீஸூக்தியால் நன்கு காட்டியருளினார். ராவண ஸம்ஹாரம் கம்ஸவதம் சிசுபால வதம் முதலிய பலவகைக் காரியங்களுக்காகவாயிற்று எம்பெருமான் இந்நிலவுலகத் தில் அவதரித்தது என்று ஸாமானியர்கள் நினைக்கும்படி யிருந்தாலும் உண்மை யதுவன்று. ஸங்கல்ப மாத்ரத்தாலே ஸகலத்தையும் நிர்வஹிக்கக்கூடிய சக்தி வாய்ந்த எம்பெருமான் புழுக்கள் போன்ற அரக்கர்களுடையவும் அசுரர்களுடைய வும் ஸம்ஹாரார்த்தமாக அவதரித்தானென்கை அப்பெருமானுக்குப் பழிப்பாகவும் தலைக்கட்டும். தனது திருக்குணங்களைக் காட்டுவதற்காக அவதரித்தானென்பதே பரமார்த்தம். இதைத்தான் ஆழ்வார் திருவாய்மொழியில் *மழுங்காத ஞானமே படையாக மலருலகில், தொழும்பாயார்க் களித்தால் உன் சுடர்ச்சோதி மறையாதே* என்ற பாசுரத்தினால் விளங்கக் காட்டியருளினார். இதன் திவ்யார்த்தந்தன்னையே கூரத்தாழ்வான் *யா கம்ஸமுக்கயந்ருபகீடநிபர்ஹணோத்தா ஸா நிர்ஜிதத்ரிஜகதஸ் தவ நைவ கீர்த்தி:* என்பது முதலான பல சுலோகங்களினால் விவரித்தருளினார். இவ்வளவையும் கபளீகரித்தது *குணபரீவாஹாத்மநாம் ஜந்மநாம்* என்கிற பட்டர் ஸ்ரீஸூக்தி.

81. இங்ஙனே எம்பெருமான் அவதரித்து எந்த குணங்களைக் காட்டியருளினா னென்று விமர்சிக்க வேண்டுவது அவசியம். இதனை நாம் இன்று புதிதாக விமர் சிக்க வேண்டாதபடி பண்டே ஸாக்ஷாத்மாக அநுபவித்த அயோத்யா வாஸிகள்

அக்குணங்களை விரிவாக வெளியிட்டுள்ளார்கள். அயோத்யாகாண்டத்தில் *பஹுவோ ந்ரூப கல்யாணகுண: புத்ரஸ்ய ஸந்தி தே* என்று பீடிகை யிட்டுக் கொண்டு எண்ணில் பல்குணங்களை அழகாக எடுத்துரைத்திருக்கக் காணுகின்றோம். அந்த ப்ரகரணத்தில் தான் *வ்யஸநேஷு மநுஷ்யாணாம் ப்ருசம் பவதி து:க்கித:* என்றுள்ளது. இதனால் பரதுக்க துக்கித்வமே நன்கு தெரிவிக்கப் படுகின்றது. இது குணவர்ணந ப்ரகரணத்தில் கூறப்பட்டிருப்பது கொண்டே இதனைக் கல்யாணகுண விசேஷமென்று கொள்ளக்குறையில்லை என்று நம் பூருவாசாரியர்கள் பணித்தார்கள்.

82. இவ்விஷயத்தை நன்கு ஆராய்ந்தே நிஷ்கர்ஷிப்போம். எம்பெருமான் அகில ஹேயப்ரத்யநீக கல்யாணைகதாநன் என்று வேதாந்தங்களிற் புகழப்படுகிறான். அவனிடத்தில் விரும்பத்தக்க சுபகுணங்கள் குடிக்கொண்டிருக்கின்றனவேயன்றி வெறுக்கத்தக்க ஹேயகுணம் ஒன்றுகூட இல்லையென்பது தாற்பரியம். சோக மென்பது ஹேயகுணமேயன்றிக் கல்யாணகுணமன்றே. ராமக்ருஷ்ணாதிவிபலாவ தாரங்களில் சோகங்கொண்டிருந்ததாக விளங்குகின்றதே; ஹேய குணமான சோகத்தைக்கொண்ட எம்பெருமானை அகில ஹேயப்ரத்யநீகனென்று எங்ஙனே போற்றலாம்? என்கிற ஆராய்ச்சியில் சில பெரியார் எழுதியுள்ள ஸமாதான மாவது—அவதாரங்களிற் காணும் சோக மோஹாதிகள் வெறும் அபிநயமாத்திரமே யாதலால் ஆபத்தி யொன்றுமில்லை யென்றும்.

1. அவதாரங்களிற் காணும் எல்லாவகையான சோகங்களும் அபிநய ரூபங்களையா? அவற்றில் ஏதேனும் பாகுபாடு உண்டா? என்று விமர்சிக்க வேணும். உலகில் சோகம் இரண்டு வகையாகக் காண்கிறது; 1. ஸ்வார்த்த சோகம். 2. பரார்த்த சோகம். தன்காலில் அடிபட்டு அதனால் ஒருவன் துடிக்கிறான். பிறர் துக்கப்படுவதைக்கண்டு ஒருவன் துடிக்கிறான். ஆக இவ்விருவரும் பொதுவாக சோகப்படுகிறவர்களே யானாலும், முதல்வனுடைய சோகம் ஸ்வார்த்த சோக மென்றும், இரண்டாமவனுடைய சோகம் பரார்த்தசோகமென்றும் வழங்கப் படுகின்றது. இவ்விருவகையான சோகமும் விபலாவதாரங்களில் பகவானிடத்துக் காண்கின்றது. பொதுவிலே எல்லாவிதசோகமும் அபிநய ரூபமென்றே சிலர் நினைக்கிறார்கள்; இது ஸமஞ்ஜஸமன்று.

2. ஸ்ரீ ராமாயணத்தில் ஒரு பிரகரணம் எடுத்துக்கொள்வோம். வாலி மாண்டபின்பு பெருமாள் திருவுள்ள முடைகுலைப்பட்ட படியைப் பேசுகின்ற வால்மீகி முனிவர் *ஸஞ்ஜாத பாஷ்ப: பரவீரஹந்தா ராமோ முஹூர்த்தம் விமநா பபூவ* என்கிறார். இப்படிப்பட்ட பிரமாணங்கள் மற்றும் பலவு முள்ளன வேணும், இஃதொன்றை விமர்சிப்போம்.

3. முன்னம் “ஸஞ்ஜாதாஷ்ப:” என்று வாலிக்காகப் பெருமாள் கண்ணீர் விட்டமுதார் என்றான் ரிஷி. அது மேலுக்கு அழுதபடியோ? அன்றி உள்ளிலும் வெதுப்புண்டோ என்ன, ‘விமநா பபூவ’ என்று உடனே சொல்லிற்று; மனமும் விகார மடைந்துவிட்டது என்று நன்கு காட்டப்பட்டிருக்கிறது. இது ஸ்வார்த்தமான சோகமன்று, பரார்த்தமான சோகம் என்பது நிர்விவாதம். இத்தகைய சோகமுகூட அபிநய ரூபமேயென்று கொள்வதானால் சாஸ்த்ரார்த்தங்கள் மிகவும்

வியாகுலப்பட்டுவிடும். ஏனென்றால், எம்பெருமானுக்கு ஸ்துதி ரூபமாகப் பல விசேஷணங்களையும் ஸம்போதனங்களையும் எம்பெருமானார் முதலான மஹாசார்யர்கள் இடுகிறார்கள். அவற்றை வியாக்கியாநிக்கும்போது ஸ்ரீமத் வேதாந்த தேசிகனுள்ளிட்ட ஆசிரியர்கள், *வ்யஸநேஷு மநுஷ்யாணாம் ப்ருசம் பவதி துக் கித:* ஸஞ்ஜாத பாஷ்ப: பரவீரஹந்தா ராமோ முஹூர்த்தம் விமநா பபூவ* என்றிது முதலான பிரமாணங்களை மேற்கோளாக எடுத்துக் காட்டியே ஒவ்வொரு திருக்குணங்களையும் மூதலிக்கக் காண நின்றோம்; அபிநய ரூபமான விஷயத்தை யெடுத்துக்காட்டி ஒரு சாஸ்த்ரார்த்தம் நிர்ணயிக்கலாகுமோ?

4. நாளைக்கும் நாடகக்காட்சிகளில் வேஷங்கட்டியாடுகின்ற பலருடைய துக்காபிநயங்களை நாம் கண்டு வருகின்றோம். அதைக்கொண்டு அந்த சைலுஷணை நாம் காருணிகனென்றவது தயானுவென்றவது சொல்லுவதில்லை, நினைப்பது மில்லை. நன்றாக அபிநயிக்கிறானென்று தலைதூக்கிக் கொண்டாடுகிறோமித்தனை. ராமக்ருஷ்ணாத்யவதாரங்களில் இப்படி அபிநயிக்கிற சோகங்களைக் குறித்தா *வ்யஸநேஷு மநுஷ்யாணாம் ப்ருசம் பவதி துக்கித:* என்று அயோத்யா வாஸிகள் கொண்டாடினார்கள்? *ஸஞ்ஜாத பாஷ்ப:* இத்யாதியாகச் சொன்னதும் மேலுக்கு அபிநயித்த படியைக் கொண்டா? எம்பெருமானுடைய குணங்களைக் கொண்டாடுவதற்கு உறுப்பாயிருக்கின்ற விஷயங்களை அபிநயரூபமென்று சொல்லி விடுவதானால் நமக்கு அநுபவ சாஸ்திரம் என்ன இருக்கிறதென்று ஆராயவேணும். ராமக்ருஷ்ணாத்யவதார திருக்குணங்களிலே நீர்ப்பண்டமாயிருக்கிறதையும் ஆழ்வா ராசாரியர்களின் கோஷ்டியில் அபிநயமென்கிற வார்த்தை தலைகாட்டப் பெறுது.

5. ஸஹஸ்ரநாமத்தில் *ஸத்ய மேதா:* என்பது ஒரு திருநாமம். ஸத்ய மான மேதையையுடையவன் என்று பொருள். *வல்லவவஸுதேவாதி ஸாஜாத் யாபிமாநிநீ மேதா ஸத்யா அஸ்ய, ந நடநமாத்ரம்* என்று பட்டர் பாஷ்யமிட் டருளியுள்ளார். இங்கே 'ந நடநமாத்ரம்' என்றதற்கு நடனமும் உண்டு என்று சிலர் பொருள் கூறுவது ஆச்சரியம். *ஸாரம் து ஸாரஸ்வதம் ஜாநீதே நிதிராமஸௌ குருகுலக்லிஷ்ட:* என்னும்படியுள்ளார் இப்படி பொருள் பணிக்கத்துணியார். அங்கு பாஷ்யத்தில் மேலே நிரூபித்திருப்பதற்குச் சிறிதும் ஏலாது. சப்தஸ்வாரஸ் யத்திற்கும் பொருந்தாதது. சாஸ்த்ரார்த்தமுமன்று. மூலத்துக்கும் சேராது. நடநமாத்ரமென்று சொல்லுமவர்களை வாய்மாளப்பண்ணுதற்காக 'ந நடநமாத் ரம்' என்ற சொல்வடிவம் அமைந்தது.

6. அன்றியும் இது பட்டருடைய ஸ்ரீஸூக்தியென்பதும் விசேஷித்து நெஞ் சிற் கொள்ளத்தக்கது. ஆவதென்? என்னில்; *மின்னிடை மடவார்கள்* என்கிற திருவாய்மொழியில் ஆறாம் பாட்டில் *கழகமேறேல் நம்பீ* என்றவிடத்து பட்ட ருடைய ஈரச்சொற்கள் ஈட்டில் ஸேவிக்கப்படுகின்றன. (எங்ஙனே யென்னில்);

7. "இவ்விடத்தே பட்டர் அருளிச் செய்வதொரு வார்த்தையுண்டு;— ஸமஸ்த கல்யாண குணத்தமகனாய் ஸர்வ நியந்தாவா யிருக்கிற ஸர்வேச்வரன் நாலிடைப்பெண்களிருந்த விடத்தே புக்கல்லது நிற்கமாட்டாத செல்லாமை விளைய, அவர்கள் நீ இங்குப் புகுராதேகொள் என்ன: விலங்கிட்டாப்போலே பேரவும்

திரியவும் மாட்டாதே தடுமாறி நின்றனென்கிற ஸௌசீல்யம் தங்களையும் இவர் களையுமொழிய ஆரறிந்து கொண்டாட வ்யாஸாதிகள் எழுதியிட்டு வைத்துப் போனார்களோ! என்றருளிச் செய்வார்.”

8. (இதற்கு மேல் நம்பிள்ளையின் ஸ்வீய ஸூத்ரி.) “ஸ்ர்வ நியந்தா வானவன் சிலர்க்கு நியமிக்கலாம்படி எளியனானான் என்றால் இது மெய்யென்று கைக்கொள்ளுவாரைக் கிடையாதிதே. சாஸ்த்ரங்களெல்லாம் ஈசேசிதவ்ய விபாகம் பண்ணி ஒருங்கவிடாநிற்க அத்தலை யித்தலையாகச் சொல்லுகிறதிதே இது” என்று.

9. பகவத் குணங்களில் அதிகங்கைகொள்வார் அநாதிகாலமாகவே உள்ள என்பதும், பட்டர் போல்வாரான சிலரே பகவத் குணங்களில் ஆழ்ந்து நையுமவர் கள் என்பதும் இவற்றால் நன்கு அறியக் கிடக்கின்றதன்றோ. ஆகவே ஸந்ய மேதா: என்கிற திருநாமத்திற்கு அஸத்ய மேதா: என்று கருத்துப்பட பாஷ்யமிட்டார் பட்டர்—என்பது செவியேற்கவும் தக்கதன்றே.

10. இன்னமும், ஸ்வார்த்த சோகம் பரார்த்த சோகம் என்று வகையிட்டு, பரார்த்த சோகம் குணமே யல்லது தோஷமென்று என்றும், அது எம்பெருமானுக்குச் சிறந்த பெருங்குணமென்றும் ஸ்பஷ்டமாக அருளிச் செய்தவர் பட்டரே யாவர். ஸஹஸ்ரநாமத்தில் விகர்த்தா என்னும் திருநாமத்தின் பாஷ்யம் காண்க. *விகர்த்தா-ஸ்வார்த்தஹர்ஷசோகாத்யபாவேபி பரார்த்ததத்ப்ரஸக்திரதோஷ:*. அந்ய தா பரது:க்கது: க்கித்வாதயோ குண: கதமஸ்ய ஸ்யு: ? என்பது பட்டர் ஸூத்ரி. விகர்த்தா என்கிற திருநாமத்திற்கு மநோவிகாரமடைகிறவர் என்றே பொருளருளிச் செய்து, எம்பெருமானுக்கு ஸ்வார்த்தமான ஹர்ஷ சோகம் முதலானவை உண்மை யில் இல்லையாயினும் பரார்த்தமான ஹர்ஷ சோகங்கள் உண்டாமது அவத்யமன்று: அப்படி ஒப்புக்கொள்ளாவிடில், எம்பெருமானுக்குப் பரது:க்கது:க்கித்வம் முத லானவை சொல்லப்படுகின்றனவே, அவை எப்படி குணமாக ஆகும்? என்கிறாரிதே இங்கு பட்டர்.

11. இதனால் ஸ்வார்த்த ஹர்ஷ சோகங்களிற் காட்டில் பரார்த்தஹர்ஷ சோகங்களுக்கு நெடுவாசியுள்ளதாக பட்டர் திருவுள்ளம்பற்றி யிருக்கின்றமை நன்கு விளங்குகின்றது. *பரார்த்ததத்ப்ரஸக்தி:அதோஷ:*. என்கிற ஸூத்ரி இங்கு அமைந்திருக்குமாற்றை நன்கு ஆராய்ந்து பார்க்குமளவில் ‘எம்பெருமானுக்கும் விகாரமுண்டென்று சொன்னால் நிர்விகாரத்வ [அகிலஹேயப்ரத்யநீகத்வ] ச்ருதிக்கு தோஷம் வருமென்று சிலர் ஆபத்தி பண்ணினதாகவும் அந்த ஆபத்திக்கு இடமில்லை யென்று ஸ்வாமி (பட்டர்) பரிஹாரம் ஸாதிப்பதாகவும் ஸ்பஷ்டமாக விளங்கு கின்றது. பரது:க்கது:க்கித்வ மென்பது எம்பெருமானுக்குச் சிறந்த குணமென் றும் அடுத்த வாக்கியத்தினால் நன்கு விளக்கியுள்ளார். பொய்யான துக்கத்தைக் கொண்டு இவ்வளவு பாஷ்யமிட்டருளினாரென்றால் இது பொருந்துமோ? “யானே யும் பொய், நான் அஞ்சியோடினதும் பொய்” என்று ஓர் அத்வைதி சொன்னா ரென்று கதை சொல்லுகிற கணக்கிலே இதிஹாஸ புராணங்களெல்லாவற்றையுமே பொய்யாக்கவேண்டிவருமே.

ஸ்ரீலோகாசார்ய ஸித்தாந்தஸாரத்தில் தயாகுணஸ்வரூப நிருபணம் முற்றிற்று.

(தொடரும்)

ஸ்ரீ லோகாசார்ய ஸித்தாந்த ஸாரம்

(முன்தொடர்ச்சி)

14. பிராட்டியைப்பற்றின விளக்கங்கள்

12. பிராட்டி திறத்தில் மூன்று வகையான விவாதங்கள் விளைந்திருக்கின்றன. (1) பிராட்டியும் எம்பெருமானைப்போலே உபாய பூதை; (அதாவது) முக்தியளிப்பதில் எம்பெருமானுக்குப்போலே பிராட்டிக்கும் ஸ்வதந்த்ராதிகாரமுண்டு. (2) பிராட்டிக்கு விபுத்வமுண்டு. (அதாவது) எம்பெருமான் ஸ்வரூபம் எப்படி விபுவோ அப்படியே பிராட்டியின் ஸ்வரூபமும் விபு. (3) பிராட்டிக்கும் ஜகத்காரணத்வமுண்டு—என்பதான மூன்று அம்சங்களை நவீநர் கூறுகின்றார்கள். நம் பூர்வாசார்யஸித்தாந்தத்தில் (1) பிராட்டிக்குப் புருஷகாரத்வ மாத்திரமேயுள்ளது. உபாயத்வமில்லையென்றும்; (2) ஜீவநிர்விசேஷமாக அணுத்வமே யுள்ளது, விபுத்வமில்லையென்றும்; (3) ஜகத்ஸ்ருஷ்டியில் பிராட்டி ஸாக்ஷிபூதையே யல்லது ஸாக்ஷாத் ஜகத்காரணத்வம் இவனுக்கு இல்லையென்றும் அருளிச்செய்யப்படுகிறது, கீழே விவரித்தபடி பிறர் கூறுகின்ற மூன்று அம்சங்களும் பிராட்டியின் பெருமையைப் பேசுவனவாதலால் அப்படிப்பட்ட பெருமைகள் அவனுக்கு இல்லையென்று கூற நாம் முன்வரவேண்டிய அவசியமில்லை. *பண்டை நாளாலே நின்றிருவருளும் பங்கயத்தாள் திருவருளுங் கொண்டு* என்று ஆழ்வாரருளிச்செய்தபடியே பகவத்கடாக்ஷ லக்ஷ்மீகடாக்ஷங்களைச் சேமநிதியாகக்கொண்டு *தைவதம் தம்பதி ந:* என்று தேசிகனருளிச் செய்தபடியே திவ்ய தம்பதிகளிருவரையும் தைவமாகக் கொண்டிருக்கிற நாம் 'பிராட்டிக்கு உபாயத்வமில்லை, விபுத்வமில்லை, காரணத்வமில்லை' என்று சொல்லப் புறப்படுவது எதற்கு? வஸ்துத: அவை இல்லாமலிருந்தாலும் உண்டென்று பிறர் சொன்னால் வைபவவாதமே பண்ணிப்போரவேண்டிய பக்தர்களுக்கு அதைக்கண்டித்து ஆகவேண்டியது ஒன்றுமில்லையே. அப்படியே சொல்லிக்கொள்கவென்று இருந்தால் ஹாநி யொன்றுமில்லையென்று சிலர்க்குத் தோன்றக்கூடும். சாஸ்த்ரார்த்த நிஷ்கர்ஷம் என்கிற துறையில் உள்ளபடி தத்துவத்தை விளக்கவேண்டுவது விவேகிகளின் கடமை.

13. பட்டர் ஸ்ரீகுணரத்ந கோசத்திலே *சரியம் த்வத்தோபி உச்சைர் வயமிஹ பணை:* என்று பெருமானைக்காட்டிலும் பிராட்டியை உயர்த்திக் கூறப் போவதாக ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணியே தோத்திரம் செய்ய இழிந்தார். அப்படியே *தவ ஸ்பர்சாதீசம் ஸ்ப்ருசதி கமலே மங்களபதம்* இத்யாதி ச்லோகங்களால் உயர்த்தியே கூறினார். அவற்றால் சாஸ்த்ரார்த்த கேஷாபமொன்றுமில்லை.

14. தேசிகன் கோதாஸ்துதியில் அற்புதமாகவொரு ச்லோகமருளிச் செய்கிறார். *ரங்கேச்வரஸ்ய தவச* இத்யாதி (21-ச்லோ.) இதில், *வாசாலயந்தி வஸுதே ரஸிகாஸ் த்ரீலோகீம் ந்யூநாதிகத்வஸமதா விஷயைர் விவாதை:* என்ற உத்தரார்த்தத்திலுறையும் தாற்பரியம் இன்சுவைமிக்கது. ஆண்டாளுக்கும் ரங்கமன்னார்க்கும் மாலை மாற்றல் நடைபெறும்போது ரஸிகர்கள் குழாம்கூடி மூவகையான வாதங்

களைச் செய்து கோஷிக்கின்றார்களாம். பெருமானைத் தாழ்த்தி ஆண்டானை உயர்த்திப் பேசுவாரும், ஆண்டானைத் தாழ்த்திப் பெருமானை உயர்த்திப் பேசுவாரும், இருவரும் ஏற்றத்தாழ்வு இன்றியே ஸமமாகவே விளங்குகின்றனரென்று பேசுவாருமாய் இங்ஙனே பேச்சுக்கள் அதிகரித்துப் பேரொலியுண்டாயிற்றென்கிறார். எம் பெருமானுக்கு சேஷித்வமும் பிராட்டிக்கு சேஷித்வமும், அப்படியே எம்பெருமானுக்கு ஸகலஜகத்பதித்வப்ரயுக்தமான ஏற்றமும் பிராட்டிக்குப் பத்நீத்வப்ரயுக்தமான தாழ்வும் அபலபிக்கவொண்ணாதவை. ஆகவிப்படி சாஸ்த்ரீயமான ஏற்றத்தாழ்வு இருக்கச் செய்தேயும், ஒரு அபிமான விசேஷத்தினால் “ஜ்ஞாநீது ஆந்மைவ மே மதம்” என்று எம்பெருமானும் சொல்லிவைத்த கணக்கிலே பிராட்டியை உயர்த்தியும் எம்பெருமானைத் தாழ்த்தியும், இருவரையும் ஸமதுலையிலே வைத்தும் ரஸிகர்கள் பேசுவதாக தேசிகன் ஸாதிக்கிறார்.

15. நம் ஆசாரியர்கள் பிராட்டியினிடம் பகை கொண்டவர்களல்லர். அவளுடைய வைபவத்தைக் குறைத்துப்பேச நினைத்தாரொருவருமில்லர். அதீந்த்ரியமான விஷயங்களில் சாஸ்த்ரஸித்தமான அர்த்தங்களைப் பேணக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். மோக்ஷப்ரதத்வமோ விபுத்வமோ ஜகத்காரணத்வமோ இவை லக்ஷ்மீவிசிஷ்டாணம் எம்பெருமானுக்கேயல்லது லக்ஷ்மிக்குத் தனியாக இல்லையென்பதே சாஸ்த்ர ஸம்ப்ரதிபந்தமான ஸத்ஸம்ப்ரதாயம். தேசிகன் திருவுள்ளமும் பெரும்பாலுமிதுவேயாகும். அவர் சதுச்சல்லோகீபாஷ்யத்தில் பல பக்ஷங்களை உபக்ஷேபித்துக்கொண்டு போந்து *பஞ்சஸ்வேதேஷு பக்ஷேஷு கச்சிதேக: ப்ரமாணவாந்* என்று நிர்ப்பரமின்றிக்கே தலைக்கட்டினார். அதாவது, “இந்த ஐந்து பக்ஷங்களுள் ஏதாவது ஒரு பக்ஷமே ப்ராமாணிகம்” என்றார். அவ்வளவோடு நில்லாமல் உத்தரார்த்தம் பணித்தபடி காண்மின்—*ஸபத்நீகஸ்ய ஸாம்ராஜ்யம் ஸர்வதா ஸுப்ரதிஷ்டிதம்* என்றார். அதாவது, எம்பெருமானுக்குச் சொல்லப்படும் உயர்த்திகளெல்லாம் தனிமைப்பட அவனுக்கல்ல, பிராட்டியோடு கூடியிருந்துள்ளவனுக்கே என்றபடி. ஆகவே மோக்ஷப்ரதத்வாதிகளைப் பிராட்டிக்குத் தனியாக ஸாதிப்பதில் தேசிகனுக்கும் திருவுள்ளமில்லையென்பது விளங்கிற்று.

16. இதற்கு மற்றொரு சான்றும் நன்கு காட்டுகிறோம். காண்மின். யாதவாப்யுதயத்தில் பன்னிரண்டாவது ஸர்க்கம் ருக்மிணிப் பிராட்டி விஷயமென்பது ப்ரஸித்தம். அதில் முதலிரண்டு ச்லோகங்களில் ஸாக்ஷாத் ஸ்ரீ மஹா லக்ஷ்மியே ருக்மிணியாக அவதரித்தமை சொல்லிற்று. மேல் மூன்றாவது ச்லோகம் *சிகண்டகம் நிஷ்ப்ரதிமம் ச்ருதீநாம் ச்ருங்காரலீலோபமவிச்வக்ருத்யம், அதீயதே தந்மிது நம் ஸ்வபாவாத் அந்யோந்ய ஜீவாதாமநந்யபோக்யம்* என்றுள்ளது. அதற்கு மேல் உள்ள ச்லோகங்களெல்லாம் ருக்மிணிப் பிராட்டியை மாத்திரம் பற்றியவை. முதலிரண்டு ச்லோகங்களும் அப்படியே. இடையில் மூன்றாவது ச்லோகமொன்று மாத்திரம் மீதுடம் என்ற நிர்ந்தேசமுடையது. இந்த ச்லோகத்தில் *ச்ருங்காரலீலோபமவிச்வக்ருத்யம்* என்கிற இரண்டாவது பாதத்திற்கு *ச்ருங்காரலீலாவத் அநாயாஸ ஸாத்யவிநோதருப ஜகத்ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாராதி க்ருத்யம்* என்று வியாக்கியானம்.

இந்த க்ருத்யத்தைப் பிராட்டியினிடத்தில் தனியே பேசக்கூசியன்றோ தேசிகன் நிதூந மென்றிட்டு இடையில் விலக்ஷணமான ச்லோகமொன்றை இயற்றினார்.

17. ஸ்ரீஸ்துதியிலும் *யத் ஸங்கல்பாத் பவதி கமலே யத்ர தேஹிந்யமீஷாம் ஜந்ம ஸ்தேமப்ரலயரசநா ஜங்கமாஜங்கமாநாம், தத் கல்யாணம் கிம்பி யமிநாமேக லக்ஷ்யம் ஸமாதௌ பூர்ணம் தேஜ: ஸ்புரதி பவதீபாதலாக்ஷாரஸாங்கம்* என்றார். இந்த ச்லோகமொன்றே லக்ஷமீதத்வத்தை நிர்த்தாரணம் செய்யப் போதுமன்றோ. இங்கு லக்ஷமியைத் துதிக்க விழிந்த தேசிகன் லக்ஷமியினிடத்திலுள்ள தர்மத்தையே யன்றோ கூறித் துதிக்கவேணும். இங்கு எங்ஙனம் துதித்திருக்கிறாரென்று பார்க்க வேணும். லக்ஷமியினிடத்தில் தனிப்பட்ட இல்லாத தர்மத்தை அவளிடத்துள்ள தாகக் கூற எங்ஙனம் துணிவர்? *ஜங்கமாஜங்கமாநாம் ஜந்ம ஸ்தேமப்ரலய ரசநாம் இந்திரே த்வம் கரோஷி* “ஸ்ரீ மஹாலக்ஷமியே! நீரே ஜங்கம ஸ்தாவரங்களி னுடைய ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களைச் செய்கிறீர்” என்று வைத்து ச்லோக மியற்றலாமே; அப்படியியற்றவில்லை காணீர். அந்த ஜந்மஸ்தேமப்ரலய ரசநை யானது பரமபுருஷனுக்கே யுள்ளதென்றும் ததநுக்ராஹகத்வமேவ இவளிடத்துள்ள தென்றும் ஆழ்வான் பட்டர் முதலானோர் *ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீர்திசதாதசேஷஜகதாம் ஸர்கோப ஸர்கஸ்த்திதி: ஸ்வர்க்கம் துர்கதிமாபவர்கிகபதம் ஸர்வம் ச குர்வந ஹரி:, யஸ்யா வீக்ஷ்ய முகம் ததிங்கிதபராதீநோ விதத்தேகிலம்* *யத்ப்ரபங்கா:ப்ரமாணம் ஸ்த்திரசரரசநாதாரதம்யே முராரே:*

18. ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் *விநத விவிதபூதவ்ராத ரக்ஷைகதீக்ஷே* என்றவிடத்து ச்ருதப்ரகாசிகையில் *ஜகத்காரணத்வ மோக்ஷப்ரதத்வே ஹி ராஜ்ஞ: ச்சத்ர சாமர வத் ப்ரஹ்மண: அஸாதாரணசிஹ்நம்* என்றருளிச் செய்யப்பட்டது. அந்த ஸ்ரீ ஸூக்தியை யநுஸரித்தே தேசிகனும் ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில் பரிபூர்ணப்ரஹ்மாநு பவாதிகாரத்தில் — “ஈச்வரனுக்கு சத்ரசாமராதிகளைப்போலே லக்ஷணமாகச் சொன்ன ஜகத்காரணத்வ மோக்ஷப்ரதத்வ லக்ஷமீஸஹாயத்வாதிகள் ப்ரதிநியதங் கள்” என்றார். இந்த மஹா வாக்யத்தில் ஜகத் காரணத்வத்தை முதலிலே வைத்து லக்ஷமீஸஹாயத்வத்தை முடிவிலே வைத்திருப்பது குறிக்கொள்ளத்தக்கது. லக்ஷமீ ஸஹாயத்வமானது எப்படி லக்ஷமியினிடத்தில் ஸம்பவியாதோ அப்படியே ஜகத் காரணத்வமும் அவளிடத்தில் ஸம்பவியாது, பரப்ரஹ்மத்திற்கே ஸம்பவிக்கும்— என்று விளக்கினபடி.

19. ந்யாயஸித்தாஞ்ஜநத்திலும் ஜீவபரிச்சேதத்தில் *ஸ்ருஷ்ட்யாதிஜகத் வ்யாபாரமோக்ஷப்ரதத்வ முமுக்ஷுபாஸ்யத்வ ஸர்வசேஷித்வாதிரூப பகவத் ஸாதாரணதர்ம.....* இத்யாதிவாக்யத்தால் இவ்வர்த்தந்தன்னையே பிரதிபாதித் தார். முநிவாஹந போகத்திலும் முதற்பாட்டின் வியாக்கியானத்தில் [ஆதி] ஸர்வஜகதேக காரணபூதன்.....இக்காரணத்வமும் மோக்ஷப்ரதத்வமும் சத்ர சாமரங்கள் போலே ஸர்வலோக சரண்யனுக்கே விசேஷ சிஹ்நங்கள்” என்று

பணித்தார். இத்தகைய ப்ரமாணகதிகள் பலபலவுள்ளன. இனி நாம் இவ்விஷயங்களை ஒவ்வொன்றாக எடுத்துக்கொண்டு ஸித்தாந்தத்திலுள்ள உபபத்திகளை முதலிப்போம்.

20. முதலில் பிராட்டியின் உபாயத்வத்தைப்பற்றிப் பேசுவோம். மந்த்ர ரத்ந மென்று புகழ்பெற்ற த்வயமென்னும் ரஹஸ்யமானது பூர்வகண்ட மென்றும் உத்தரகண்டமென்றும் இரண்டு கூறுகளாகவுள்ளது. இவ்விரண்டு கூறுகளிலும் ஸ்ரீமத் பதம் இருந்துகொண்டு நாராயணனுக்கு லக்ஷ்மீஸம்பந்தத்தைக் காட்டி யிருக்கின்றது. பூர்வ கண்டத்தில் பிராட்டியை முன்னிட்டு [அதாவது பிராட்டியை புருஷகாரமாகக் கொண்டு] எம்பெருமான் திருவடிகளை உபாயமாகப் பற்றுகிற தென்றும், உத்தரகண்டத்தில் பிராட்டியும் பெருமானுமான சேர்த்தியிலே அடிமைசெய்ய அர்த்திக்கிறதென்றும் ஸமகண்டமாக ஸகலாசார்யர்களும் நிர்வஹித்தருளியுள்ளார்கள்.

21. மோக்ஷமளிக்கு மாற்றல் [அதாவது மோக்ஷப்ரதத்வமாகிற உபாயத்வம்] பிராட்டிக்கும் உண்டென்று பிறர் சொல்லுவதாக ஒரு ப்ரஸ்தாவம் உள்ள தானது மிகவும் அஸ்தாநே. ஏனெனில், பிராட்டிக்குப் புருஷகாரத்வத்தை யிசைந்துவிட்டால் அவளுக்கு உபாயத்வமுமுண்டென்று வாய் திறக்க வழியேது? இருளும் ஒளியும் ஓரிடத்தில் ஒன்று சேர்ந்திருக்கமாட்டாதது போலவே புருஷகாரத்வமும் உபாயத்வமும் ஒரு வ்யக்தியில் ஒன்று சேர்ந்திருக்க முடியாதே.

22. எம்பெருமானைப் போலே பிராட்டியும் முக்தி ஸாம்ராஜ்யத்தை அருள வல்லவளாகில் இவள் புருஷகாரக்ருத்யத்திலே கை வைத்துத் துவளவேண்டிய அவசியமே யிருக்க மாட்டாதே. ஒரு பொருளை ஸ்வயமேவ அளிக்க சக்திவாய்ந்த வ்யக்தி அப்பொருளைக் கொடுப்பிக்க மற்றொருவரிடத்தில் ப்ரயாஸப்பட ப்ரஸக்தி யுண்டோ? இது ஸர்வாத்மநா அஸம்பாவிதமென்று உணருவதில் என்ன ச்ரமம்?

23. உலகத்திலும் பார்க்கலாம். ஒரு பொருளைக் கொடுப்பிக்கிறவராக ஒருவர் ஏற்பட்டால் அவர்தாமே அந்தப் பொருளை ஸ்வயம் கொடுக்கவல்லவராகவும் இருக்கமுடியாது. சிபார்சு செய்கிறவர் என்று ஒருவரை நாம் ஒப்புக்கொண்டால், அவருக்கு சிபார்சு செய்கிற தொழில் ஒன்றுதான் பொருந்தும். எந்த வஸ்துவுக்காகச் சிபார்சு செய்கிறாரோ அந்த வஸ்துவை அவரே கொடுக்கவும் வல்லவர் என்று சொல்லுவதானது அர்த்தமில்லாத வார்த்தையேயாகும். அந்த வஸ்துவைத் தாமே கொடுக்க வல்லவரானால் அவர் இன்னொருவரிடத்தில் சென்று சிபார்சு செய்கிற வருத்தத்தை ஏற்றுக்கொள்ளவேமாட்டார், சிபார்சு செய்வதென்பது ப்ரயாயமாய் யாசகத் தொழிலேயாகும். தாமே கொடுக்க ப்ராப்தியில்லாதவரே பிறரிடம் சென்று 'இதை நீ கொடுக்கவேணும்' என்று இரக்கக்கூடும்.

24. 'பிராட்டிக்குப் புருஷகாரத்வமில்லை, உபாயத்வம் மாத்திரமேயுள்ளது' என்று சொல்லுவதானால் அது ஒருவாறு பொருந்தும். புருஷகாரத்வத்தை அவளுக்கு இசைந்து கொடு நின்ற பின்புகூடவே உபாயத்வமும் உண்டென்று வாய் திறக்கவுண்டோ வழி?

25. நம்மைப் போன்ற ஆர்த்தர்கள் திறத்தில் எம்பெருமானைக் காட்டிலும் பிராட்டிக்கே காருண்யம் கனத்ததென்பது விவாதமற்ற விஷயம். இத்தகைய காருண்யமுள்ள பிராட்டி தனக்கே முக்தியளிக்க வல்லமையுமிருக்குமாகில் அந்த முக்தியைத் தானே அளித்திடாமல் நிரங்குச ஸ்வதந்த்ரண பகவானிடத்தில் புருஷகாரஞ்செய்து மன்றொடுவது ஏதுக்காகவென்று சிந்திக்கவேண்டுமே விவேகிகள்.

26. எம்பெருமான் ஒருநாளும் புருஷகாரக்ருத்யத்தில் கை வைப்பதில்லையென்றும் இத்தொழிலை எப்போதும் பிராட்டியே நடத்திவருகிறாளென்றும் ப்ரஸித்தமாகவுள்ளது. இதனை ஊன்றி நோக்கினாலும், புருஷகாரத்வமே பிராட்டிக்குள்ளதென்னும் தத்துவம் நன்கு உணரப்பட்டதாகும். புருஷகாரத்வமாவது தாபயித்ருத்வம்—கொடுப்பித்தல். உபாயத்வமாவது தாத்த்ருத்வம்—தானே கொடுத்தல். இவ்விரண்டும் ஏகவஸ்துவிஷயகமாய் ஏகவ்யக்தியில் இருக்கமுடியாதென்பதைத் திடமாக நெஞ்சிற் கொள்ளவேணும்.

27. ஸ்ரீவசநபூஷணத்தில் “புருஷகாரக்ருத்யத்தையும் உபாயக்ருத்யத்தையும் தானே ஏறிட்டுக் கொள்ளுகையாலே” என்றொரு ஸ்ரீ ஸூக்தி காண்கிறதே, அது என்ன? என்று ஒரு சங்கை தோன்றவுங் கூடும். கேண்மின்; எம்பெருமான் பிராட்டியின் புருஷகாரத்தை யெதிர்பாராமல் தானே காரியஞ்செய்தானென்பதை யன்றோ அந்த ஸ்ரீ ஸூக்தி சொல்லுகின்றது. எம்பெருமான் பிறரொருவரிடத்துச் சென்று புருஷகாரஞ் செய்ததாக இங்கு விவக்ஷிதமே யல்ல. மணவாளமாமுனிகளின் வியாக்கியானம் ஸேவித்தும் தெளியலாம். ஆகவே புருஷகாரத்வமும் உபாயத்வமும் ஏகவ்யக்தியிலே கூடமாட்டாதென்பது கல்வெட்டு.

28. த்வாதசியன்று ஸூர்யக்ரஹணம் நேர்ந்தால் பாரணைக்கு ப்ராதாந்யமா? உபராக ப்ரயுக்தமான உபவாஸத்திற்கு ப்ராதாந்யமா? என்று ஒருவர் தர்மஸந்தேஹம் கேட்க, த்வாதசியாகையாலே பாரணைக்குத்தான் ப்ராபல்யம் என்று ஸஞ்சிகை யெழுதுவாருளர். த்வாதசியன்று க்ரஹணம் நேருவதெப்படியென்கிற விசாரத்தில் அந்தோ புத்தி செல்லுவதில்லை. அதுபோலவே இவ்விஷயத்திலும், நியமேந வ்யதிகரண தர்மங்களான புருஷகாரத்வ உபாயத்வங்களுக்கு ஸாமாநாதிகரண்யம் எங்ஙனே கூடும்? என்று இந்த மிகச் சிறு விஷயத்தை ஆராய்கில்லாது வாத விவாதங்களை வளர்த்துகின்றார்களென்றால் இதனிலும் மிக்க வியப்பு வையகத்திலுண்டோ?

29. சதுச்ச்லோகியில் மூன்றாவது ச்லோகத்தின் பாஷ்யத்தில் தேசிகள் இவ்வளவு விஷயங்களையும் திருவுள்ளத்தில் அமைத்துக் கொண்டு அழகாக அருளிச்செய்கிறார் காண்மின்:—*மோக்ஷப்ரதே பகவதி முமுக்ஷுணாம் கடகதயா ஏஷா திஷ்டதி ஸர்வஸம்மதம்* என்பது அவ்விடத்து ஸ்ரீ ஸூக்தி. ‘எம்பெருமான் தான் மோக்ஷமளிப்பவன்; அதனைப் பெறுவிப்பவளாக மாத்திரம் பிராட்டி இராநின்றாள்’ என்பது இந்த ஸ்ரீ ஸூக்தியின் கருத்து. அதற்குமேலுள்ள ஸ்ரீ ஸூக்திகளும் பிராட்டிக்கு உபாயத்வமில்லை யென்பதையே நிலைநாட்டுவன.

30. உலகத்தில், கொடுப்பிக்கின்ற மஹான்களையே ஸாக்ஷாத் கொடுப்பவர்களாகவும் புகழ்ந்து கூறுகிற முறை உண்டாதலால் அவ்வண்ணமாகவே பிராட்டி விஷயத்திலு மாகலாமே யென்னில், இது மிகவும் ஸமஞ்ஜஸமான வாதம். *சீரியம் லோகே தேவஜுஷ்டாமுதாராம்*, *ஐச்வர்யமக்ஷரகத்ம் பரமம் பதம் வா கஸ்மை சிதஞ்ஜலிபரம் வஹதே விதீர்ய* இத்யாதிப்ரமாணங்களைப் பின்சென்று அழகாகச் சொல்லக்கூடிய வார்த்தை இதுவே. இந்த நிர்வாஹமே தேசிக ஸூக்திகளோடு நன்கு பொருந்தும்.

31. தேசிகன் ரஹஸ்ய ரத்நாவளியிலே “ஸ்ரீ மா னா ன நாராயண னொருவனுமே ஸர்வஜீவர்களுக்கும் தஞ்சம்.....ஸர்வ ஸ்வாமிநியாய் ஸர்வேச்வரனுக்கு சேஷமாய் ஸஹதர்மசாரிணியான பெரிய பிராட்டியார் இத்தலையில் வாத்தல்யாதிசயத்தாலும் அத்தலையில் வால்லப்பாதிசயத்தாலும் புருஷகாரமாய்க் கொண்டு இஜ்ஜீவர்களுக்குத் தஞ்சமாகிறாள்.” என்றார்.

32. ந்யாயஸித்தாஞ்ஜநத்தில், *இயம் கேவலக்ஷ்மீசோபாயத்வப்ரத்யயாத்மிகா* என்றது ப்ரஸித்தம். லக்ஷ்மீநாதனை உபாயமாகக் கொள்வதுதான் ப்ரபத்தியின் வேஷமென்று இதில் நன்கு காட்டப்பட்டது. லக்ஷ்மீததீசோபாயத்வாத்யவஸாயாத்மிகா த்வியம்* என்று எளிதாகச் சொல்லாமாயிருக்க அங்ஙனம் சொல்லாது விட்டது ஆராயத்தக்கது. இப்படிப்பட்ட ஸூக்திகள் பல்லாயிரம் கிடைக்கும். ஸநாசாய் ஸூக்தி ரக்ஷா முதலிய நூல்களிலே மிகவிரிவாக உரைத்துள்ளோம்.

33. மோக்ஷமென்னும் பொருளானது பிராட்டியும் பெருமானுமாகிய இருவர்க்கும் உரித்தான ஸொத்தாதலால் பிராட்டி தானொருத்திதானே அதனை அடியார்க்கு அளிக்கக் கூடாதாகையால் ஸ்வதந்த்ரமாகக் கொடுத்தருள விரும்பாத வளாய் புருஷகார க்ருத்யத்திலே கைவைக்கிறுள்ளென்றும் ஆகவே இதனால் அவ னுடைய உபாயத்வத்திற்குக் கொத்தையில்லை யென்றும் நவீநர் சொல்லுகிற வாத மொன்றுண்டு. இதைப்பற்றித் தெளிவாகத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டியதை உணர்த்துகிறோமிங்கு. முக்திச்செல்வம் திவ்யதம்பதிகளிருவர்க்கும் ஸொந்தமானது என்றே யிருக்கட்டும். எம்பெருமான் தனக்கேயுரித்தான பொருளைப் பிராட்டிக்கும் உரித்தாக்கி வைக்கிறு னென்பது உண்மை. தனக்கே ஸொந்தமான பொருளில் தன் மஹிஷிக்கும் உரிமையை ஏற்படுத்திவைப்பது உலகத்திலும் கண்ட விஷயமாதலால் இதுகொண்டு விவேகிகள் மயங்க வொண்ணாது.

34. *ந தஸ்யேசே கச்சன *பதிம் விச்வஸ்யாத்மேச்வரம்* இத்யாதி ச்ருதி ஸித்தமான நிருபாதிகஸர்வஸ்வாமித்வத்தையுடைய எம்பெருமான் தனது உடைமையைப் பிராட்டிக்கு உரிமைப் படுத்துவதுபோலவே ஆழ்வாராசாரியர்களுக்கும் உரிமைப்படுத்தி வைக்கிறு னென்பது நிர்விவாதம். இல்லையேல் *பொன்னுலகாளீரோ புவனி முழுதாளீரோ* என்னமாட்டாராழ்வார். *தத்தே ரங்கீ நிஜம்பி பதம் தேசிகாதேசகாங்க்ஷீ* என்கிறார் ந்யாஸதிலகத்தில் தேசிகன். திருநாடு தன்னுடைய ஸொத்தாகவே யிருந்தாலும் அதனைத் தன்னடியார்களிட்ட

வழக்காகவும் ஆக்கிவைத்திருக்கிறு எனம்பெருமான்— என்னுமிடம் இந்த ச்லோகத் தினால் ஸூவ்யக்தம். நிஜம் பதம் என்றதனால், உண்மையில் பரமபதம் எம்பெருமா னுடைய ஸொத்தென்பது காட்டிற்றாயிற்று. தன்னதான அந்த ஸொத்தை அடியார்களுக்குக் கொடுக்கும்போது ஆசாரியர்களின் கட்டளையை எதிர்பார்த்தே கொடுக்கிறுனென்பதை [தேரிகாதேசகாங்க்ஷீ ஸந் தத்தே] என்றதனால் சொல்லுகை யாலே அந்த ஸொத்தைத் தானே ஆசாரியர்களிட்ட வழக்காக ஆக்கிவைத்திருக் கின்றுனென்பதும் பெறலாயிற்று. பிராட்டியின் நியமனங்கொண்டும் ஆசாரியர் களின் நியமனங்கொண்டும் எம்பெருமான் முக்தியளிக்கின்று னென்பது ஸர்வா சார்ய ஸம்ப்ரதிபந்நம். ஆகவே பிராட்டிக்குச் சொல்லுகிற உபாயத்வம் ஆசாரி யர்கட்கும் சொல்லப்பட வேண்டியதேயாகும். மோக்ஷப்ரதாநத்திற்குரிய பகவத் க்ருபையை உத்தேஜநம் செய்யும் விஷயத்தில் ஆசார்யரோடு பிராட்டியோடு வாசி யில்லை. ஆசாரியர்களுக்கும் உபாயத்வம் ஸம்மதமே யென்னில், எம்பெருமானும் உபாயம், ஆசார்யனும் உபாயம், பிராட்டியும் உபாயம் என்றதாகத் தேறிநிற்கும். இதை ஓளசித்யாநுஸாரமாகப் பரிஷ்கரிக்க வேண்டில், எம்பெருமானுருவனே உபாயம்; பிராட்டியும் ஆசார்யனும் புருஷகாரபூதர்கள் என்கிற பரிஷ்காரமே தஞ்சமாகும்.

34. உபாயத்வமாவது *மோக்ஷார்த்தபரஸ்வீகர்த்துத்வம்* என்பதாகச் சிலர் எழுதுகிறார்கள். அங்ஙனமே இசைவோம். முமுகூவான சேதநன் ஏறிடுகிற பரம் ஆசார்யனிடத்திலுமுண்டு, பிராட்டியிடத்திலு முண்டு, எம்பெருமானிடத்திலு முண்டு. ஆனால் இவை துல்ய ரூபங்களல்ல, வெவ்வேறு வகைப்பட்டவையென்பது விவரிக்க வேண்டுமோ? பரஸ்வரூபம் மிதோவிபிந்நமேயாகும். பரஸ்வரூபம் பேதிக்கும்போது தத்ஸ்வீகர்த்துத்வரூபமான உபாயத்வமும் பேதித்தே தீரும். சரணாகதித்ய பாஷ்யத்தில் தேசிகன் பணித்த சில ஸூக்திகள் காண்மின்;—

க்ருத்ஸ்நமிதம் கத்யம் த்வயவிவரணமிதி ஸாதீயாந் ஸம்ப்ரதாய:. இஹ ச பகவத்ப்ரபதநே ஸமுத்யதஸ்ய ஸம்யக்ஜ்ஞாந ஸம்பாதந புருஷகார புரஸ்காராதி கம் பூர்வக்ருத்யம். ஸாங்கஸ்வரக்ஷாபர ஸமர்ப்பணம் தத்காலக்ருத்யம். ஸ்வ நிஷ்டாநுஸந்தாநபூர்வகம் ஸ்வாதிகாரோசித கைங்கர்யாதிகமுத்தர க்ருத்யம். சரண்யஸ்ய து பூர்வக்ருத்யம் புருஷகாரப்ரரோசநாதிகம். தத்கால க்ருத்யம் ஸமர்ப்பித ஸர்வபரஸ்வீரணம். உத்தரக்ருத்யம் து.....முக்திப்ரதாந பர்யந்தம் என்றுள்ள அவ்விடத்து ஸ்ரீ ஸூக்திகளை உட்புகுந்து பரிசீலித்தால் உண்மை தெரியவரும்.

35. *மோக்ஷப்ரதாநௌபயிக ஸங்கல்பாச்ரயத்வம் உபாயத்வம், பகவத் கருணாவிஷயீகார காரகத்வம் புருஷகாரத்வம்* என்கிற பரிஷ்காரம் நிரவத்யம். அதாவது—மோக்ஷமளிக்கக் கடவேனென்று ஸங்கல்பித்துக் கொள்ளுகை உபாயத் வம். எம்பெருமானுடைய அருளுக்கு இலக்காகச் செய்கை புருஷகாரத்வம் என்க. ஆகவே ஆசார்யரிடத்திலும் பிராட்டியிடத்திலும் புருஷகாரத்வமும் எம்பெருமா னிடத்தில் உபாயத்வமும் வ்யவஸ்திதம்.

36. எம்பெருமானுக்கு மோகூப்ரதத்வமில்லை, அது ஆசார்யனுக்கே உள்ள தென்றும் எம்பெருமானுடைய மோகூப்ரதத்வத்திற்காட்டிலும் ஆசார்யனுடைய மோகூப்ரதத்வமே சீரியதென்றும் அருளிச்செய்கிற புடைகளும் க்ரந்தங்களிலுண்டு, இராமானுச நூற்றந்தாதி முதலியவற்றில் இது பரக்கக் காணலாம். நூற்றந்தாதி யில் *ஞானங்கனிந்த நலங்கொண்டு* என்கிற பாசுரத்தில் “இராமானுசன் தன்னை யெய்தினர்க்கு அத்தானங் கொடுப்பது தன்தகவென்னும் சரண் கொடுத்தே” என்ப தனால், ஆசார்ய ஸார்வபௌமரான எம்பெருமானார் தாமே முக்தி யளிப்பதாகவும் அதுதான் மிகச் சீரியதென்றும் ஸுவ்யக்தமாக அருளிச்செய்யப்பட்டுள்ளது. இத னால், எம்பெருமானைத் தவிர்த்து எம்பெருமானார் தனியே ஒரு மோகூக்கடை வைத்திருக்கிறதாக அர்த்த மாகுமோ? எம்பெருமானார் வழியாகப் பெறும் மோகூமே சீரியது என்பதொன்றையன்றோ இங்கு விவகிதம். இதுபோலவே பிராட்டி வழியாகப் பெறும் மோகூத்தின் சீர்மையைக் காட்டும் பிரமாணங்களினால் கலங்குவது தகாது.

37. நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழிதோறும் நிகமனப் பாசுரத்தில் ஒவ் வொரு பலன் அருளிச் செய்து வருகிறார். அவ்வடைவில் ஒரு திருவாய்மொழிக்குப் பலனருளிச் செய்யும்போது *ஆயிரத்துளிப்பத்தால், வேரிமாறாத பூமேலிருப்பாள் வினைதீர்க்குமே* என்றார். ‘இப்பத்தை ஓதினால் பிராட்டி வினைதீர்க்கும்படியாக நேரும்’ என்றபடி. நாம் எம்பெருமானுடைய அருளுக்கு இலக்காக வொண்ணாதபடி இடையூறியிருந்த தீவினைகளைப் பிராட்டி போக்கியருளுவள் என்பதுதான் இதன் கருத்து. இதைப் பன்னீராயிரப்படி உரைகாரர் எடுத்துக் காட்டுகிறார். பெரிய வாச்சான் பின்னையும் வடக்குத் திருவிதிப் பின்னையும் இங்கு இன்சுவையே வடி வெடுத்ததாம்படி அதிகமாகவும் வியாக்கியான மருளியுள்ளார்கள்:—

“ஸர்வேச்வரன் பலன் கொடுக்கிற தசையிலே அவனை விலக்கி நானேயிதுக் குப் பலன் கொடுக்கவேணும் என்று தனக்கு பரமாக ஏறிட்டுக் கொண்டு பெரிய பிராட்டியார் பலன் கொடுக்கும்” என்று அவ்வாசிரியர்களின் திவ்யஸூக்தி. அங்கு முன்னேயும் பின்னேயுமுள்ள ஸ்ரீ ஸூக்திகளையும் சேர நோக்கி ரஸிக்கவேண்டும். அதுக்கு சக்தியின்றிக்கே இந்தப் பாசுரத்துணுக்கையை எடுத்துக் காட்டி ‘இதனால் பிராட்டிக்கு உபாயத்வம் தெரிகின்றது காணீர்’ என்பார்க்கு நாம் என் சொல்லு வது? *வேரி மாறாத பூமேலிருப்பாள் வினை தீர்க்குமே* என்றருளிச்செய்த ஆழ்வார்தாமே *ஆயிரத்துளிப்பத்தும் அருவினை நீறு செய்யுமே* *இவை பத்தும் கெடலில் வீடு செய்யும் கிளர்வார்க்கே* *இப்பத்தும் வானின் மீதேற்றியருள் செய்து* *இப்பத்தும் மேலை வைகுந்தத்திருத்தும்* என்றிப்படி பல பாசுரங்களி னால் ஒரு பத்துப் பாசுரந்தானே ஸாக்ஷாத் தாக மோகூத்தையளித்திடு மென்றும் அருளியுள்ளார். இங்ஙனே, பாசுரங்களே ஸ்வயம் மோகூ ஸாதனமாகின்றன வென்றால் இதற்கு அர்த்தமென்ன? எம்பெருமானது திருவுள்ளத்தில் சீற்றத்தை யாற்றிப் ப்ரஸாதத்தையுண்டு பண்ணும் முகத்தால் இவை ஸாதனங்களாகின்றன என்று தானே அர்த்தமாகும். இவ்வண்ணமாகவே பிராட்டியும் செய்து போருகிறு ளென்பதேயன்றோ பரமார்த்தம்.

38. சரணாகதிகத்யத்தில் *சரியம் தேவீம்* என்றவிடத்து பாஷ்யத்திலே ஸ்ரீ சப்தார்த்த நிருக்திகளை நிரூபித்தபின் *ஸ்ரீபதநிருக்திபி: ஸம்ச்சரிததோஷநிராகரணம், ப்ராப்யருசி ப்ராபகாத்யவஸாயாதிப்ரதாநம், உபாயஸ்வரூப நிர்வர்த்தகத்வம், பதிப்ரஸாத ஜநகத்வம் ச ஸித்தம்* என்றார் தேசிகன். வேரிமாறாத பூமே லிருப்பாள் வினைதீர்க்கும்படிகள் இவையன்றோ.

39. *லக்ஷ்மீ: புருஷகாரத்வே நிர்ந்திஷ்டா பரமர்ஷிபி: மமாபிசமதம் ஹ்யேதந்நாந்யதா லக்ஷணம் பவேத்* என்பது முதலான பகவச்சாஸ்த்ரவசனங்களின் படியே ஸர்வஸம்ப்ரதிபந்நமாகப் பிராட்டிக்குப் புருஷகாரத்வம் உள்ளபோதே அத்தோடு உபாயத்வமும் உடன் சேர்ந்திருக்க முடியாதென்கிற பரமார்த்தமொன்றே இவ்விஷயத்தில் முக்கியமானது. மற்ற வாதங்களெல்லாம் வீண் க்ரந்த விஸ்தாமே யென்னலாம்.

40. சதுச்ச்லோகியில் மூன்றாவது ச்லோகத்தின் பாஷ்யத்தில் தேசிகன் பேசியிருப்பதொரு காரிகையொன்றே தத்வார்த்த முணர்த்தவற்று; அதாவது *அஸ்திகர்மார்ஹபலதே பத்யெள க்ருத்யத்வயம் ச்ரிய:*, நிக்ரஹாத் வாரணம் காலே ஸந்துக்ஷணமநுக்ரஹே* என்பது. இதன் பொருளாவது. பலன் அளிப்பவன் எம்பெருமானே; பிராட்டி செய்தருளும் கார்யம் ஏதென்னில், அப்பெருமான் நிக்ரஹோந்முகனாயிருக்குங் காலத்தில் நிக்ரஹேச்சையைத் தவிர்க்கப் பார்ப்பதும், அநுக்ரஹோந்முகனாயிருக்கிற காலத்தில் அவ்வநுக்ரஹத்தை இன்னும் பெருகச் செய்யப் பார்ப்பதும் ஆகிய இவையே பிராட்டி செய்யும் செயல் என்பதாம். சாஸ்த்ரார்த்த மருமத்தை இங்ஙனே நிஷ்கர்ஷித்துப் பேசியிருக்க, பிராட்டிக்கும் உபாயத்வமுண்டென்கிற வாதம் எங்ஙனே பொருந்தும்? எம்பெருமானுக்கு உபாயத்வமும் பிராட்டிக்குப் புருஷகாரத்வமுமே வ்யவஸ்திதமென்று நிஷ்கர்ஷிப்பதே நிஷ்கண்டகமான ஸத்ஸம்ப்ரதாயமென்று தேறிற்று.

41. ஜகஜ் ஜந்மாதிகாரணத்வமானது பரப்ரஹ்மத்திற்கே அஸாதாரண லக்ஷணமென்று ப்ரஹ்மஸூத்ரத்தில் ஸித்தாந்தஞ்செய்யப்பட்டுள்ளது. அதையநுஸரித்த ஆசார்ய திவ்ய ஸூக்திகள் கீழே பல காட்டப்பட்டன. இன்னமுஞ்சில ப்ரமாணங்களை உபபாதிப்போமிங்கு.

42. எம்பெருமானுக்குப் போலவே பிராட்டிக்கும் ஜகத்காரணத்வமுண்டென்கிற கொள்கை இதர ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்களுக்கும் இல்லையென்பது ஸ்பஷ்டமாகத் தெரிகிறது. எங்ஙனெயென்னில்; ந்யாய ஸித்தாஞ்ஜநத்தில் ஈச்வரபரிச்சேதத்தில்—*ஜ்நாநாநந்தாத்யத்யந்த ஸாம்யாத் ஜகஜ் ஜநகத்வசேஷித்வ சரண்யத்வ ப்ராப்யத்வாதி ஸாம்யாச் ச ஸாம்யகிராம் நிர்வாஹோ வ்யக்த:*. என்றுள்ளவிடத்தில் வியாக்யானமான ரத்ந பேடிகையில் திருப்புட்குழி பெரியார் பணித்துள்ள தாவது—*ஜ்ஞாநாநந்தாத்யத்யந்த ஸாம்யாதித்யத்ரேவ இஹ அத்யந்த சப்தாப்ரயோகோ ஜகத் காரணத்வாதிஷு கிஞ்சித்வைஷ்மய ஸத்பாவாபிப்ராய:*. தேவீநிஷ்டம் ஜகத்காரணத்வம் ஹி ஸ்வரூபயோக்யதாமாத்ரரூபம், ந து பலோபஹிதவ்யா பாராத்மகம்; தேவ்யா தண்டதரத்வ விரஹாத்* என்று. இவ்விடத்தில் நாம்

ஞாபகப்படுத்தவேண்டியதொன்றுண்டு; அதாவது ஸ்தோத்ரபாஷ்யத்தில் (ச்லோ 20) *முக்தாநாம் ஜகத்வ்யாபாரே சக்திரஸ்தி; தத்ப்ராப்திர் நாஸ்திதி பக்ஷோபி ந விசாரார்ஹ:* என்கிற தேசிகதிவ்யஸூக்தியே. அது நிற்க.

43. இங்கு நாம் நன்கு விமர்சிப்போம். பிராட்டிக்கும் ஜகத்காரணத்வ முண்டென்பவர்களைக் கேட்போம்: பிராட்டியை நிமித்த காரணமென்கிறீர்களா? உபாதாநகாரண மென்கிறீர்களா? ஸஹகாரிகாரண மென்கிறீர்களா? மூவகைக் காரணமுமென்கிறீர்களா? என்று. *ஸதேவ ஸோமயேதமக்ர ஆஸீத் ஏகமேவாத் விதீயம்.....ததைக்ஷுத பஹு ஸ்யாம் ப்ரஜாயேயேதி தத்தேஜோஸ்ருஜத்* இத் யாதிச் ச்ருதி வாக்யத்தில் “ஸதேவ இதம் அக்ரே ஏகமேவ ஆஸீத்” என்று உபாதாநத்வத்தைச் சொல்லி ‘அத்விதீயம்’ என்று வேறொரு அதிஷ்டாதா இல்லாமையைச் சொல்லியிருக்கையாலே ஸச்சப்த வாச்யமான ப்ரஹ்மத்திற்கே நிமித்தத்வமும் உபாதாநத்வமும் நிர்ந்தாரணம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. ஆகவே நிமித்தகாரணத்வத்திலும் உபாதாநகாரணத்வத்திலும் பிராட்டிக்கு அந்வயமில்லை யென்று தேறியதாயிற்று.

44. காரணபூதனை ஸர்வேச்வரனிடத்தில் நிரூபக பூதையான லக்ஷ்மியின் ஸந்நிதாநமும் அவர்ஜநீயமாயிருக்கையாலே அவளுக்கும் காரணத்வத்தில் அந்வயம் வந்துதீருமன்றோ! என்கிற வாதமும் ஏலாது. அவளுக்கு அவர்ஜநீயதயா ஸந்நிதாநமே யல்லது காரணதயா ஸந்நிதானமில்லை யென்று ஸ்வீகரித்தபடியாகும். அச்யுதசதகத்தில் *புரிஸபஹாணஸரீரோ* இத்தயாதி ச்லோகத்தினால் ஈச்வரனுக்கே உபாதாநத்வ நிமித்தத்வங்கள் நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

45. இனி, பிராட்டிக்கு ஸஹகாரிகாரணத்வ வாதமும் பொருந்தாது. பகவான் ஸங்கல்பமாத்ரத்தையே ஸஹகாரியாகக் கொண்டவனென்பது ப்ரமாண ஸித்தம். கீழே காட்டிய அச்யுத சதக ச்லோகத்தில் *நிஜ ஸங்கல்பஸநாத:* என்ற தனாலும் இது ஸித்தம். ஸ்ரீ பட்டரும் *ஸஹகார்யபேக்ஷமபி ஹாதுமிஹ ததநபேக்ஷ கர்த்ருதா ரங்கதந! ஜயதி தேஜ இதி ப்ரணதார்த்திஜித் ப்ரதிபடாபிபாவுகம்* என்கிற ச்லோகத்தினால் இதை விளக்கியருளினார். அந்த பட்டர் தாமே லக்ஷ்மீ கல்யாணத்தில் *ஜகந்நிதாநமத்வந்த்வம் த்வந்த்வம்* என்று ஸாதித்திருப்பதும் ஸுஸமஞ்ஜஸம். ஜகந்நிதாநத்வத்தை ஸ்ரீ மஹா லக்ஷ்மிக்குத் தனிப்பட அருளிச் செய்யாமல் திவ்ய தம்பதிகளிடத்தில் அந்வயிப்பதாகவே யருளிச் செய்திருக்கையாலே.

46. அந்த பட்டர் தாமே, *ப்ரலயஸமயஸூப்தம் ஸ்வம் சரீராகதேசம் வரத சித்சிதாக்க்யம் ஸ்வேச்சயா விஸ்த்ருணாத:, கசிதமிவகலாபம் சித்ரமாதத்ய தூந்வந் அநுசிகினி சிகிவ க்ரீடஸி ஸ்ரீஸமக்ஷம்* என்றருளிச் செய்திருப்பதை நோக்கினால் கலக்கம் சமிக்கும். இந்த ச்லோகத்தில், ஆண் மயிலின் ஸ்தானத்தில் எம் பெருமானையும் பெண் மயிலின் ஸ்தானத்தில் பிராட்டியையும் வைத்து, பெண் மயிலின் முகப்பே ஆண் மயில் தனது சிறகை விரித்துக் கூத்தாடுமாபோலே பிராட்டியின் முன்னே எம்பெருமான் ஸ்ருஷ்டிக்ரீடை செய்வதாக அருளிச் செய்திருக்குமழகு அதிமாத்ரம் விஸ்மயநீயம். கலாபமுடைமை ஆண் மயிலுக்கேயல்லது

பெண் மயிலுக்கில்லையென்பது ப்ரத்யக்ஷ ஸித்தம். இந்த த்ருஷ்டாந்தத்தினால், *சித்திதாக்க்யஸ்வசரீரக தேசவிஸ்தாரணரூபமான* ஸ்ருஷ்டி பகவானுக்கே யுள்ளதென்று நிரூபித்தபடியாயிற்று. இந்த ச்லோகமொன்றே ஜகத்காரணத்வ விஷய விவாதத்தில் பரமார்த்த முணர்த்தப் போதுமானதென்று நிற்கின்றோம்.

47. *போக்தா போக்யம் ப்ரேரிதாரம் ச மத்வா* என்றும்* ஸர்வம் ப்ரோ தம் த்ரிவிதம் ப்ரஹ்மமேதத்* என்றும் உபநிஷத்து ஓதியுள்ளபடியே போக்தா வென் றும் போக்யமென்றும் ப்ரேரிதாவென்றும் சொல்லப்படுகிற சித்தசிதீஸ்வர தத்வத் த்யாத்மகமாகவுள்ளது இந்த ப்ரபஞ்சம். இந்த மூன்று கோடியிற் சேராமல் பஹிர்பூதமா யிருப்பதொரு வஸ்து கிடையாது. ப்ரக்ருதி மஹான் முதலியவை களுக்கு போக்ய கோடியில் அந்தர்ப்பாவமும், பத்த முக்த நித்யரூபேண மூவகைப் பட்ட சேதநர்களுக்கு போக்த்ருகோடியில் அந்தர்ப்பாவமும் ஸர்வஸம்ப்ரதிபந்நம். “க்ஷராத்மாநாவீசதே தேவ ஏக:” என்று ஓதியிருக்கையாலே சேதநாசேதநநியா மகனா யிருக்குமவன் ஒருவனே. அவனே விஷ்ணு சப்தவாச்யனான ஸர்வேச்வரன்; “சாஸ்தா விஷ்ணுரசேஷஸ்ய ஜகதோ யோஹ்ருதி ஸ்த்தித:”, தம்ருதே பரமாத்மா நம் தாத க: கேந சாஸ்யதே” என்பது முதலான பிரமாணங்களும் இங்கு அநுஸந் தேயம். அப்பெருமான் தானே சராசரங்களெல்லாவற்றிலும் உள்ளே புகுந்து வியாபித்திருந்து நியமிக்கின்ற னென்பதும் ச்ருதி ஸித்தம். “அந்த: ப்ரவிஷ்ட: சாஸ்தா ஜநாநாம் ஸர்வாத்மா” “யச்ச கிஞ்சிஜ்ஜகத் யஸ்மிந் த்ருச்யதே ச்ருயதேபி வா, அந்தர்பஹிச்ச தத்ஸர்வம் வ்யாப்ய நாராயண: ஸ்த்தித” இத்யாதி.

48. இந்த வ்யாப்தியானது குணத்தாலே யன்று, ஸ்வரூபத்தாலேயென்று அறியக்கடவது. *நித்யம் விபும் ஸர்வகதம் ஸுஸூக்ஷ்மம்* என்பது முதலான பிரமாணங்கள் ஸர்வகதனான ஸர்வேச்வரனுக்குப் பரமமஹத்தபரிமாண ரூபமான விபுத்வத்தைத் தெரிவிக்கின்றன.

49. இப்படிப்பட்ட விபுத்வமானது போக்த்ரு வர்க்கத்தில் ஸம்பவிக்கக் கூடியதன்று. ப்ரஹ்ம ஸுதிரத்தில் *உத்க்ராந்திகத்யாகதீநாம்* என்று சித்வஸ் துக்களுக்கு அணுத்வஸ்தாபகமான ஸுதிரம் ப்ரஸித்தம். பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச்செய்த தத்வத்ரயத்தில் முதற் பிரகரணத்தில் (14) ‘ஹ்ருதய ப்ரதேசத்தில் நின்றும் உத்க்ரமித்துப் போவது வருவதாமென்று சாஸ்த்ரம் சொல்லுகையாலே ஆத்மா அணுவாகக் கடவது. (15) அணுவாய் ஹ்ருதயத்தளவிலே நிற்குமாகில் சரீரமெங்கு மொக்க ஸுகதுக்கங்களை புஜிக்கிறபடி யென்னென்னில்; (16) மணித்யு மணி தீபாதிகள் ஓரிடத்திலே யிருக்க ப்ரபை எங்குமொக்க வியாபிக்குமாபோலே ஜ்ஞானம் எங்குமொக்க வியாபிக்கையாலே அவற்றை புஜிக்கத் தட்டில்லை” என்கிற சூர்ணைகளை வியாக்கியானத்துடன் ஸேவித்தால் மேலே யெடுத்துக்காட்டின ப்ரஹ்ம ஸுதிரத்தின் பொருள் நெஞ்சில் நன்கு பதியும். ஜீவ கோடியில் சேர்ந்தவ ளான ஸ்ரீ மஹாலக்ஷ்மிக்கும் அணு ஸ்வரூபத்வமே ஸுதிரகார ஸம்மதமென்று தேறிற்றாயிற்று.

50. பிராட்டி ஜீவகோடியிற் சேர்ந்தவளல்லள் என்பது பிறருடைய கொள்கை. அவர்களைக் கேட்கிறோம்; இவள் போக்ய கோடியில் சேர்ந்தவளா? ஈச்வர கோடியில் சேர்ந்தவளா? கோடி த்வயத்திலும் அகப்படவளா? என்று. சைதன்யமுடையவளான பிராட்டியை போக்ய கோடியில் சேர்ப்பதற்கில்லை. ஈச்வரத்வம் இரண்டு வ்யக்தியில் இருக்க வொண்ணாமையாலே ஈச்வர கோடியிலும் சேர்ப்பதற்கில்லை. *ஈசதே தேவ ஏக:* என்றே ச்ருதியும் ஒதிற்று.

51. எம்பெருமானே வேறு வ்யக்தியாகவும் பிராட்டியை வேறு வ்யக்தியாகவும் இசையக்கூடாதென்றும், இருவரையும் ஏக வ்யக்தியாகவே கொள்ளவேண்டுமென்றும் பிறர் சொல்லுவது பொருந்தாது. “விஷ்ணுபத்நீம்” என்றும் “ஹ்ரீச்ச தே லக்ஷ்மீச்ச பத்ந்யெள” என்றுமுள்ள ச்ருதிகளோடு விரோதிக்கு மாகையாலே. “அர்த்தோ வா ஏஷ ஆத்மநோயத்பத்நீ” என்கிற ச்ருதியைக்கொண்டு இப்படி சொல்லலாகாதோ வென்னில்; அந்த ச்ருதியின் தாற்பரியம் அதுவன்று; தம்பதிகள் இருவருங் கூடியே தர்மாநுஷ்டாநம் செய்ய வேண்டுமென்றும் அப்படி யிருவரும் ஒன்று கூடாதொழியில் பயனில்லை யென்றும் தெரிவிப்பதே அந்த ச்ருதியின் தாற்பரியமென்பது ஸர்வ ஸம்ப்ரதிபந்நம். இங்ஙனன்றாகில் அந்த ச்ருதியைக்கொண்டு உலகிலுள்ள தம்பதிகளையெல்லாம் ஏக வ்யக்தியே யென்ன வேண்டிவரும். ஸுக துக்காதி வ்யவஸ்த்தையும் வ்யாஹதமாகும். அந்த வ்யவஸ்த்தையையன்றோ ஆத்ம பேதத்தை அறுதியிட்டுத் தருகின்ற ப்ரமாணங்களில் தலைமை பெற்றிருப்பது.

52. எம்பெருமானுக்கும் பிராட்டிக்கும் ஐக்ய வ்யபதேசம் சில விடங்களிற் காணப்பட்டாலும் அது அவிநாபாவதாத்தர்யகமே யென்றும் பெரியார் நிஷ்கர்ஷித் துள்ளார்கள். ஏவஞ்ச, பிராட்டிக்கு ஜீவகோடியில் அந்தர்ப்பாவமே ப்ரமாண சரணர்களுக்கு அங்கீகார்ய மென்றதாயிற்று.

53. தேசிகன் திருவுள்ளமும் இதுவே யென்பதை நன்கு காணலாம். ந்யாய ஸித்தாஞ்ஜநத்தில் ஜீவபரிச்சேதத்தின் தொடக்கத்தில்—“அத ஜீவ: அல்பபரிமாண த்வே ஸதி ஜ்ஞாத்ருத்வம், சேஷத்வே ஸதி ஜ்ஞாத்ருத்வமித்யாதி தல்லக்ஷணம்” என்று அருளிச் செய்யப்பட்டுள்ளது. ஜீவாத்மாவுக்குச் சொன்ன இந்த லக்ஷணமானது பிராட்டியிடத்திலும் ஸமந்வயமடைகின்ற தென்பதில் ஐயமில்லை. இவ் விடத்தில் வ்யாக்கியாந கர்த்தாவான ரங்கராமாநுஜ ஸ்வாமி இந்த ஜீவலக்ஷணத் திற்குப் பிராட்டியை லக்ஷ்யமாகாதபடி செய்துவிடாமென்று சிறிது பாடுபட்டு, அதில் தாமே அத்ருப்தராய் “லக்ஷ்ம்யா: ஜீவாந்தர்ப்பாவபக்ஷே து ந தோஷ:” [பிராட்டியை ஜீவகோடியில் சேர்ந்தவளாகக் கொள்ளுமளவில் விரோதமே யில்லை] என்று நிகமநம் செய்தார். பிராட்டிக்கு ஜீவகோட்யந்தர்ப்பாவபக்ஷம் ஹேயமாகில் அந்த மஹாசார்யர் “லக்ஷ்ம்யா: ஜீவாந்தர்ப்பாவபக்ஷே து ந தோஷ:” என்றெழுத நெஞ்சிலும் நினையாரன்றோ. “ப்ரஹ்மணோ நிர்குணத்வபக்ஷே து ந தோஷ:” “ப்ர தாநஸ்ய காரணத்வ பக்ஷே து ந தோஷ:” என்றாற் போன்ற வசந வ்யக்திகள் எங்கேனும் கண்டதுண்டோ? “ஸகல பூர்வாசார்ய ஸித்தாந்தம் பிராட்டிக்கு ஜீவகோட்யந்தர்ப்பாவபக்ஷமேயாம்” என்கிற கௌரவ ப்ரதிபத்தியினாலன்றோ அந்த முநிவரர் அங்ஙனையெழுதிற்று. தேசிக திவ்ய ஸூக்திக்கு வியாக்கியான

மெழுதுமளவில் அவர் அங்ஙனே யெழுதுகையாலே 'தேசிகனுக்கும் அபிமதமான பக்ஷமிது' என்று காட்டினவருமாகிரார்.

54. ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணத்தில் முதல் அம்சத்தில் எட்டாவது அத்யாயத்தில் *யதா ஸர்வகதோ விஷ்ணு: ததைவேயம் த்விஜோத்தம* என்றிருப்பதைக் கொண்டு பிறர் ப்ரத்யவஸ்தாநம் பண்ணுவதொன்றுண்டு. எம்பெருமான் எப்படி ஸர்வ கதனோ அப்படியே பிராட்டியும் என்று இந்த ப்ரமாணத்தில் சொல்லி யிருப்பதாக விளங்குகையாலே எம்பெருமானுக்குப்போலே பிராட்டிக்கும் விபுத்வம் கொள்வது ப்ரமாணிகந்தானே யென்னில்; கேண்மின். அந்த ச்லோகம் எந்த ப்ரகரணத்தி லுள்ளது? எதற்காக அவதரித்தது? என்பதை முன்பின் பார்த்துத் தெரிந்து கொண்டால் கலங்க விரகில்லை. அதை நன்கு விளக்குகிறோமிங்கு.

55. மைத்ரேயருக்கு உபதேசம் செய்து வருகின்ற பராசரர் *தேவௌ தாத்ரு விதாதாரௌ ப்ருகோ: க்க்யாதிரஸூயத, ச்ரியஞ்ச தேவதேவஸ்ய பத்நீ நாராயணஸ்ய யா* என்று, ப்ருகுபத்தியான கியாதியென்பவள் நாதா விதாதா என்னு மிரண்டு தேவதைகளையும் நாராயண பத்நியான லக்ஷ்மியையும் பெற்றதாகக் கூறினர். அது கேட்ட மைத்ரேயர் *க்ஷிரோதாத் ஸ்ரீஸமுத்பந்நா ச்ருயதேம்ருத மந்தநே, ப்ருகோ:க்க்யாத்யாம்ஸமுத்பந்நேத்யேததாஹ கதம் பவான்?* என்று கேள்வி கேட்டார். நித்யையான லக்ஷ்மிக்கு உற்பத்தி சொல்லுவது எங்ஙனே கூடு மென்று கேள்வியின் ஸாராம்சம். இதற்கு விடை யிறுக்கிறார் பராசரர் *நித்யை வைஷா ஐகந்மாதா விஷ்ணோ: ஸ்ரீரநபாயிநீ, யதா ஸர்வகதோ விஷ்ணு: ததைவே யம் த்விஜோத்தம* என்று. விஷ்ணு நித்யனாயிருக்கச் செய்தேயும் அவனுக்கு ஐச்சி கமான உத்பத்தி கூடுகிறுப்போலே பிராட்டிக்கும் கூடுமென்று ஸமாதாநஸாரம்.

56. நித்யனாய் நிகிலஐகஜ்ஜநகனாய் நித்யஸித்த லக்ஷ்மீ ஸம்பந்த சாலியா யிருக்கின்ற எம்பெருமான் ஸர்வ ஐகத்ரக்ஷணர்த்தமாக ஸர்வ தேசங்களிலும் ஸர்வ ஜாதிகளிலும் அவ்வோ விக்ரஹ விசேஷ விசிஷ்டனாய்க் கொண்டு ஸந்நிஹித னுகிறுப் போலே, பிராட்டியும் நித்யையாய் நிகிலஐகஜ்ஜநநியாய் நித்யஸித்த பகவத்ஸம்பந்த சாலிநியாயிருக்கச் செய்தேயும் நித்யாநபாயிநீம் என்று சொன்ன நிரபாயத்வத்தை ரக்ஷித்துக் கொள்வதற்காக அப்பெருமானுக்கேற்ற விக்ரஹ விசேஷங்களோடே ஸர்வத்ர ஸந்நிஹிதையாகின்ற ளென்றதாயிற்று. நிரபாயத்வ மென்பது விச்லேஷாஸஹத்வமாத்ரமே யன்று; நியததந்ஸாஹசர்யமும் அதுவாகை யாலே பிராட்டியின் இந்த ஸந்நிதியானது நிரபாயத்வ ரக்ஷணர்த்தமே யாகின்றது.

57. இதற்குமேல் *அர்த்தோ விஷ்ணுரியம் வாணீ* என்று தொடங்கி "ரதீ ராகச்ச தர்மச்ச லக்ஷ்மீர்கோவிந்த ஏவ ச" என்னுமளவான பதினாறு ச்லோகங் களாலே திவ்ய தப்பதிகளின் விக்ரஹ வ்யாப்தி ப்ரகாரத்தை நன்கு உபபாதித் திருக் கையாலே விக்ரஹவ்யாப்தியே ஸர்வகநஸப்தார்த்தமாயிருக்கத் தகுதி யுடைத்து. ஸ்வருப வ்யாப்தி விவக்ஷிதமாகில் "தேவதிர்யங்மநுஷ்யேஷு புந்நாமா பகவாந் ஹரி: ஸ்த்ரீநாம்நீ லக்ஷ்மீர்மைத்ரேய நாநயோர் வித்யதே பரம்" என்றது பொருந்தாதே.

58. அடுத்த ஒன்பதாமத்யாயத்திலும் *ஏவம் யதா ஜகத்ஸ்வாம் தேவ தேவோ ஜநார்தந், அவதாரம் கரோத்யேஷா ததா ஸ்ரீஸ்தத்ஸஹாயிநீ, புநச்ச பத்மா ஸம்பூதா ஹ்யாதித்யோபூத் யதா ஹரி:, யதா ச பார்க்கவோ ராமஸ்ததா பூத்தரணீ த்வியம், ராகவத்வேபவத் ஸீதா ருக்மிணீ க்ருஷ்ணஜந்மநி, அந்யேஷு சாவதாரேஷு விஷ்ணோரேஷாநபாயிநீ, தேவத்வே தேவதேஹேயம் மநுஷ்யத்வே ச மாநுஷீ, விஷ்ணோர்தேஹாநுரூபாம் வை கரோத்யேஷாத்தமநஸ்தநாம்* என்கிற ச்லோகங்களாலும் ப்ரச்நோத்தர வாக்யத்தின் முதலிலுள்ள ஸ்வகதத்வோக்தி யானது நன்கு வியாக்கியானம் செய்யப்பட்டதாயிற்று. *த்வயா ச விஷ்ணுநா சாம்ப ஜகத் வ்யாப்தம் சராசரம்* என்ற வசனமும் இப்புடையிலேதானே நன்கு பொருந்துகின்றதாயிற்று. அந்த ப்ரகரணத்திலேயே யன்றோ *ஸௌம்யாஸௌம் யையர் ஜகத் ரூபஸ்தவைதத் தேவி பூரிதம்* என்றும் ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லியுள் ளது. “அநுஜநுரூபரூபசேஷ்டா,” “யதி மநுஜதிரச்சாம்” என்கிற பட்டர் ஸ்ரீ ஸூக்திகளும் இங்கே பொருந்த அனுஸந்தேயம். ஆகவே ஜீவகோடியில் சேர்ந்தவளான பிராட்டி அனுஸ்வரூபையெல்லது விபுஸ்வரூபையெல்லளென்றும், வ்யாப்தி சொன்னவிடம் விக்ரஹ வ்யாப்திபரமே யன்றி ஸ்வரூபவ்யாப்திபரமன் றென்றும் நிகமித்ததாயிற்று. *

15. ஜாதியின் விநாசத்தைப்பற்றி

59. “ந சூத்ரா பகவத்பக்தா: விப்ரா: பாகவதா: ஸ்ம்ருதா:, ஸர்வவர்ணேஷு தே சூத்ரா: யே ஹ்யபக்தா ஜநார்தநே,” “ச்வபசோபி மஹிபால விஷ்ணுபக்தோ த்விஜாதிக:, விஷ்ணுபக்திவிஹீநஸ்து யதிச்ச ச்வபசாதம:” என்பது முதலான பல ப்ரமாணங்கள் வர்ணச்ரமங்களில் சரக்கறுத்து பகவத் ஸம்பந்தத்தையே உத்கர்ஷ ஹேதுவாகச் சொல்லியுள்ளன. “பக்திரஷ்டவிதா ஹ்யேஷா யஸ்மிந் ம்லேச்சேபி வர்ததே, நஸ்மை தேயம் ததோ க்ராஹ்யம் ஸ ச பூஜ்யோ யதாஹ்யஹம்:” என்கிற பகவத் வசனத்தைத் தொண்டரடிப் பொடியாழ்வார் “இழிகுலத்தவர்களேலும் எம்மடியார்சளாகில் தொழுமினீர் கொடுமின் கொண்மினென்று நின்னோடு மொக்க வழிபட வருளினாய்” என்கிற பாசுரத்தாலே நிரூபித்தருளினார். இங்ஙனே யுள்ள பல்லாயிரம் பிரமாணங்களினால் உத்க்ருஷ்ட நிக்ருஷ்ட ஜன்மம் இன்ன தென்று நிஷ்கர்ஷிக்கப்பட்டிருக்குமதை ஸ்ரீவசனபூஷணம் ஆசார்ய ஹ்ருதயம் முதலான திவ்ய க்ரந்தங்களில் நம் ஆசாரியர்கள் பரக்க அருளிச் செய்துள்ளார்கள். ஆழ்வார்களில் சிலர் தாழ்ந்த வருணங்களில் அவதரித்திருப்பதனால் அவர்கள் பக்க லில் ஜாதிப்ரயுக்தமான நிகர்ஷம் பாராட்டலாகாது. என்பதற்காகவே இவ் விஷயம் ரஹஸ்ய நூல்களில் நிரூபிக்கப்பட்டுள்ளது. போலியான பக்தியை அபி நயித்து பாகவதனென்றும் பக்தனென்றும் பேர் சுமக்கின்ற இக்காலத்தவர்களைப் பற்றி இந்த உத்க்ருஷ்டஜன்ம ப்ரபாவ விஷயம் ஸர்வாத்மநா அப்ரஸக்தம். “கிம்ப்யத்ராபிஜாயந்தே யோகிநஸ்ஸர்வயோனிஷு, ப்ரத்யக்ஷிதாத்மநாதாநாம் நைஷாம் சிந்த்யம் குலாதிகம்” என்கிற பிரமாணத்திற்கு இலக்கான மஹநீயர் களைப் பற்றியே உத்க்ருஷ்ட ஜன்மநிரூபணம் ரஹஸ்ய க்ரந்தங்களில் அமைந்தது.

ஆனால் ஜீவநார்த்தமாய் வேஷதாரிகளான இக்காலத்தவர்கள் அந்த நிருபணங்களைத் தங்கள் விஷயமாகப் ப்ரமித்து அஹங்கரித்து அழிகைக்கு உடலாகையாலே, பூருவர்களின் க்ரந்தங்களில் இந்த நிருபணங்கள் இல்லாதிருக்கலாமே யென்று சில மஹான்கள் நினைக்கவும் நேர்கின்றது.

60. அஸங்குசித ஹ்ருதயர்களான ஆசாரியர்களோ வென்னில் சாஸ்த்ரார்த்தங்களை உள்படி நிருபித்தருளக் கடமைப்பட்டவர்களாதலால் ஹிதசிந்தையோடே இந்த நிருபணங்களைப் பண்ணிப் போந்தார்கள். அது இக்காலத்தவர்கள் நசித்துப் போகைக்கு உடலானால் “தத்ரைவ கேபி சபலா: சலபீபவந்தி” என்ற கணக்கிலே நேர்கின்ற இந்த ஆபத்துக்கு அவ்வாசாரியர்கள் காரண பூதர்களாக விரகில்லை. அப்பெரியார்கள் நிருபித்தருளியுள்ள விஷயத்தின் ஸாரம் இவ்வளவே காண்மின் :—

61. உலகத்தில் அவரவர்கள் நமக்குப் பெருமையுண்டென்று நினைப்பதற்குப் பல ஹேதுக்களுள்ளன. உயர்ந்த ஜாதியிலே பிறந்திருக்கின்றோமென்று சிலர் பெருமை கருதுவர். உயர்ந்த ஆச்ரமத்தில் இருக்கின்றோமென்று [ஸந்த்யாஸாச்ரமம் பூண்டு யதியாயிருக்கின்றோமென்று] சிலர் பெருமை பாராட்டுவர். தர்க்க வ்யாகரண மீமாம்ஸைகள் முதலான சாஸ்த்ரங்களில் விசேஷபாண்டித்யம் படைத்திருக்கின்றோமென்று சிலர் பெருமை கொள்வர். வேதவிதிகளைத் தவறாது ஸ்நாந ஸந்த்யாவந்தனம் முதலான நித்யநைமித்திக ஆசாரங்களில் வழுவாதிருக்கின்றோமென்று சிலர் தம்மைப் பெரியோராக நினைத்திருப்பார்கள். இப்படி அவரவர்கள் தாங்கள் நினைத்திருப்பதே யன்றி இக்காரணங்கள் பற்றி அவர்களைப் பெருமை வாய்ந்தவராக இதரர்கள் பலரும் நினைத்திருப்பது முண்டு; சொல்லுவதுமுண்டு.

62. எம்பெருமானுக்கு அடிமைப்பட்டிருத்தலே ஆத்மாவுக்கு நிருபகமென்று நிஷ்கர்ஷித்து அறிதற்குத் தகுதியாக த்யாஜ்யோபாதேயங்களைப் பகுத்துணரத்தக்க ஞானமில்லாதவர்களே இங்ஙனம் நினைத்திருப்பார்களென்றும், அப்படிப்பட்ட ஞானமுள்ளவர்கள் கீழ்ச்சொன்ன காரணங்களினால் மாத்திரம் ஒரு பெருமை கருதார்கள், பகவத் ஸம்பந்தமொன்றைக்கொண்டே பெருமையை நிஷ்கர்ஷிப்பார்களென்றும் நம் ஆசாரியர்கள் அறுதியிட்டுள்ளார்கள்.

63. இவ்விஷயங்களுக்கு அடைவே பிரமாணங்கள் காட்டப்படுகின்றன; *சதுர்வேததரோ விப்ரோ வாஸுதேவம் ந விந்ததி, வேதபாரபராக்ராந்த: ஸவை ப்ராஹ்மணகர்தப:* நான்கு வேதங்களையும் அதிகரித்து வைத்தே வேதமுழுப் பொருளாகிய எம்பெருமானை அறியப்பெறுதலன் குங்குமஞ்சுமந்த கழுதைபோலே தான் சுமந்து கொண்டு திரிகிற வேதத்தின் பரிமளமறியாத பிராமணக் கழுதையென்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. ஆகவே வெறும் பிராமண ஜாதிப் பிறப்பைக் கொண்டே பெருமை பாராட்டலாகாதென்பது விளங்கிற்று. *ச்வபசோபி பஹிபால விஷ்ணுபக்தோ த்விஜாதிக:, விஷ்ணுபக்திவிஹிநஸ்து யதிச்ச ச்வபசாதம:* சண்டாள யோனியிற் பிறந்தாயினும் விஷ்ணுபக்தியுடையவனாயிருந்தால் அவன் கேவல ப்ராஹ்மணனிற காட்டிலும் சிறந்தவன்; உத்தமாச்ரமியானாலும் எம்பெரு

மானிடத்தில் பக்தி யில்லாதவன் சண்டாளனின் காட்டிலும் தண்ணியன் என்று இதனால் சொல்லிற்று. ஆகவே வெறும் ஸந்யாஸாச்ரமத்தைக் கொண்டே பெருமை கருதலாகாதென்று விளங்கிற்று. *தத் கர்ம யந்ந பந்தாய ஸா வித்யா யா விமுக்தயே, ஆயாஸாயாபரம் கர்ம வித்யாந்யா சிஸ்பநைபுணம்* மோக்ஷார்த்தமாக உபயோகப்படும் வித்யை எதுவோ அதுவே வித்யையாகும்; அப்படியல்லாதது செருப்புக்குத்தக் கற்ற கல்வி போன்றதேயாகும் என்று இதனால் சொல்லிற்று. ஆகவே தர்க்க பாண்டியத்தைக் கொண்டே பெருமை பாவிக்கலாகாதென்பது விளங்கிற்று.

64. எம்பெருமானுடைய சிந்தனை யில்லாதவர்கள் செய்கின்ற கர்மாநுஷ்டானம் சாம்பலிலிட்ட ஆஹுதிபோல் ப்ரயோஜனமற்றதென்று “ஆம்நாயாப்ய ஸநாந்யரண்யருதிதம்” இத்யாதி முகுந்தமாலை ச்லோகத்தினால் விரிவாகத் தெரிவிக்கப்படுகின்றது. ஆகவே வெறும் வைதிக கருமானுஷ்டானங்களைக் கொண்டே பெருமை கருதலாகாதென்பது விளங்கிற்று.

65. ஜாதியினால் ஏற்றமும், ஆச்ரமத்தினால் உயர்வும், கல்வியினால் சிறப்பும், ஒழுக்கத்தினால் உத்கர்ஷமும் பக்திப் பெருஞ்செல்வமில்லாதபோது சிறிதும் பயன்படாதென்பது தெளிவாயிற்று. இவ்வர்த்த விசேஷங்களை ஸ்ரீ வசன பூஷணமும் ஆசார்ய ஹ்ருதயமும் பரக்கப் பேசியுள்ளது. இவ்வர்த்த விஷயமான விவாதம் ஸம்பிரதாயத்தில் ஒரு பெரிய விஷயமாக வுள்ளது. சாஸ்த்ரார்த்த தத்வமிருக்கும் படியை நாம் கீழே ப்ரமாண பூர்வமாகக் காட்டியாயிற்று. இந்த ப்ரமாணங்களில் எவர்க்கும் விப்ரதிபத்தி இராது. ஆனாலும் வர்ணாச்ரம வ்யவஸ்தையை மீறி இதர வர்ணத்தவர்களை உபசரிப்பதோ கௌரவிப்பதோ ஏலாது என்னுமபிஸந்தியினால் இவ்வர்த்தத்தில் வாத விவாதங்களைப் பிறர் செய்கிறார்கள். அவற்றை அநுவாதஞ் செய்து மறுப்பெழுத நாம் இங்கு விரும்புகின்றிலோம். ஏனென்னில், இது அனுஷ்டானத்திற்கு உபயோகப்படாத விஷயமாக இராநின்றது. இக்காலத்தில் இ த ர வருணத்தவர்கள் யோக்யதை மிகுந்தவர்களாக இருந்தாலும் அவர்கள் திறத்திலே நாம் எங்ஙனம் நடந்துகொள்ளுகிறோமென்பது அனைவர்க்கும் அபரோக்ஷம். இவ்வர்த்த விசேஷங்களைச் சேமிக்கின்ற நாமும் இவற்றைக் கேட்பிக்கின்ற பிறரும் நடத்தையில் ஒரு வாசியின்றிக்கே யிருப்பது ப்ரத்யக்ஷஸித்தம். ஆனால் இவ்வர்த்த விசேஷங்களை நம் பூருவர்கள் அவசியமாக எழுதி வைத்தது எதற்காக வென்றால், அவர்களுடைய காலத்திலும் பண்டைக்காலத்திலும் இருந்த லோகாதீத பரம விலக்ஷண பரம பக்த சிகாமணிகளைப் பற்றியே முக்கியமாக அருளிச் செய்ததாகும்.

66. இக்காலத்திலும் அப்படிப்பட்ட மஹா பாகவதோத்தமர்கள் *க்வசித் க்வசித்* என்றபடியே ஓரோவிடங்களிலே தோன்றுகை அஸம்பாவித மன்று. அன்னவர் திறத்திலே நாம் ப்ரதிபத்தி குன்றாமேயிருக்கவேணு மென்பதை கிஷிப்பதும் பூருவர்களின் கருத்தாகும். ஆகவே ஈண்டு இதில் விசேஷித்து விளக்கவேண்டிய அவசியமில்லையெனினும், சாஸ்த்ரார்த்த நிஷ்கர்ஷ ஸரணியில் ஒரு விஷயம் மாத்திரம் இங்கு நன்கு தெளிவிக்கவேண்டியதாகவுள்ளது. அதைப்பற்றியே முக்கியமாக இவ்வதிகாரம் எழுதலாகிறது.

67. அவ்விஷயம் யாதெனில்; இந்த ஜந்மோத்கர்ஷ விசாரத்தில், ஜாதி நசிக்குமென்று நம் ஆசார்யர்கள் அருளிச்செய்து போந்தார்கள். “க்ஷத்ரியனுன விச்வாமித்ரன் ப்ரஹ்மரிஷ்யானு” இத்யாதி ஸ்ரீ ஸூக்திகளும் ஸ்ரீ வசந பூஷண திவ்ய சாஸ்த்ரத்தில் விளங்குமவை. இவற்றுக்கு மறுப்பாக ரஹஸ்யத்ரய ஸாரத்தில் ப்ரபாவ வ்யவஸ்தாதிகாரத்தில் சில எழுதியுள்ளதனால் அவை எவ்வளவு பொருந்து மென்பது இங்குச் சிறிது விமர்சிக்கப்படுகின்றது.

68. “சருவ்யத்யாஸாதிகளான சில விசேஷ நிதாநங்களாலே வருகிற விச்வா மித்ராதிகளுடைய நிலை வேறு சிலர்க்குக் கூடுமென்கை வசந விருத்தம்.” என்பது ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்திலுள்ளது. இங்குத் தெளிமின்.

விச்வாமித்ரன் - ஸ்ரீ ஸூக்தி

69. ஸ்ரீ ராமாயணத்தில் பாலகாண்டத்தில் ஐம்பத்தாராம் ஸர்க்கத்திலே *க்ஷத்ரபந்தோ ஸ்திதோஸம்யேஷ: யத் பலம் தத் விதர்சய; நாசயாம்யத்ய தே தர்ப்பம் சஸ்த்ரஸ்ய தவ காதிஜ!* என்றும், *க்வ ச தே க்ஷத்ரியபலம்* என்றும் *பச்ய ப்ரஹ்மபலம் திவ்யம் மம க்ஷத்ரியபாம்ஸந* என்றுமிப்படி பல விடங்களி லும் ஸ்ரீ வஸிஷ்ட பகவான் விச்வாமித்ரனை க்ஷத்ரியனாகவே சொல்லிப் போந்தான். விச்வாமித்ரன் தானும் *திக்கபலம் க்ஷத்ரியபலம் ப்ரஹ்மதேஜோபலம் பலம்* என்று தன்னை க்ஷத்ரியனாகவே சொல்லிக்கொண்டான். அன்றியும் *தபோ மஹத் ஸமாஸ்த்தாஸ்யே யத்வை ப்ரஹ்மத்வ காரணம்* என்றும் ப்ராஹ்மண்ய ப்ராப் திக்கு உறுப்பாகத் தவம் புரியப் போகிறேனென்று சொல்லிக்கொண்டு தபஸ்ஸிலே ப்ரவர்த்திக்கையாலே அதுக்கு முன்னே சருவ்யத்யாஸாதி நிபந்தநமான ப்ராஹ் மண்யம் அவனுக்குண்டாயிருந்த தென்கை ஸ்ரீராமாயணத்தோடு சேருவது அரிது.

70. ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்ய மருளிச் செய்யாநின்ற பட்டரும் உபோத்காதத் திலே *ஸ்வவசநேந க்ஷத்ரியம் விச்வாமித்ரம் ப்ராஹ்மணீக்ருதவதோ பகவதோ வஸிஷ்டஸ்ய* என்று க்ஷத்ரியனுன விச்வாமித்ரனை ஸ்வவசனத்தாலே ப்ரஹ்ம ரிஷியாக்கினதை யன்றோ வஸிஷ்ட பகவானுக்கு ஏற்றமாக அருளிச் செய்தது. இங்ஙனன்றிக்கே விச்வாமித்ரனுக்கு ப்ராஹ்மண்யம் ஜந்மஸித்தமாயிருந்தால் பட்டர் இப்படி யருளிச் செய்யக் கூடாதே. தபோ மூலகமான வஸிஷ்ட வாக்யத் தாலே ப்ராஹ்மண்யம் இடையில் வந்தது என்று ஸ்ரீ ராமாயணத்தில் தேறி நின்ற பொருளையன்றோ பட்டர் இங்ஙனே அநுவதித்தருளிச் செய்தது.

71. இங்கு முக்கியமாகக் குறிக்கொள்ளத் தக்கதொரு ப்ரமாணமுண்டு. *அந்ருஷ்யாநந்தர்யே பிதாதிப்யோஞ்* (4—1—104) என்கிற வியாகரண ஸூத்ரத் தின் பாஷ்யத்திலே *அந்ருஷ்யாநந்தர்ய இத்யுச்ச்யதே. தத்ரேதம் ந ஸித்த்யதி— கௌசிகோ விச்வாமித்ர இதி. கிம் காரணம்? விச்வாமித்ரஸ்தபஸ்தேபே நாந்ருஷி: ஸ்யாமிதி தத்ரபவாந்ருஷிஸ்ஸம்பந்த: . ஸ புநஸ்தபஸ்தேபே—நாந்ருஷே: புத்ர: ஸ்யாமிதி தத்ரபவாந் காதிரபி ருஷிஸ்ஸம்பந்த: . ஸ புநஸ்தபஸ்தேபே நாந்ருஷே: பௌத்ரஸ்ஸ்யாமிதி தத்ரபவாந் குசிகோபி ருஷிஸ்ஸம்பந்த: * என்று விச்வாமித்ரன் தன் தவ வலிமையினால் தானும் தன் பிதாவும் தன் பிதாமஹனும் ரிஷித்வத்தை

யடைந்தானென்று ஸுஸ்பஷ்டமாகப் பதஞ்சலி முனிவர் பணித்தார். காதிக்கும் குசிகர்க்கும் சருவ்யத்யாஸமானதுண்டோ?

72. இனி ஸ்ரீ விஷ்ணு புராண வசனங்களையும் விமர்சிப்போம். அதில் (4—7—24) “அத வநாதாகத்ய ஸத்யவதீம் ருஷிரபச்யத்; அதிபாபே! கிமிதமகார்யம் பவத்யா க்ருதம்? அதிரௌத்ரம் தே வபுர்லக்ஷயதே. நூநம் த்வயா த்வந் மாத்ருஸாத்த்ருதச்சருப (யு) புத்த: ந யுக்தமேதத். மயா ஹி தத்ர சரௌ ஸகலைச்வர்ய வீர்ய ஸௌர்யபல ஸம்பதாரோபிதா. த்வதீயசராவபி அகிலசாந்தி ஜ்ஞானதிதிக்ஷாதி ப்ராஹ்மண குண ஸம்பத். தச்ச விபரீதம் குர்வத்யாஸ்தவ அதிரௌத்ராஸ்த்ரதாரண பாலநநிஷ்ட்ட: க்ஷத்ரியாசார: புத்ரோ பவிஷ்யதி; தஸ்யாச்ச உபசமருசி: ப்ராஹ்மணசார இதி” என்றுள்ளது. இதனால் சருக்களுக்கு ஸௌர்யாதிகுணதிசயப்ரயோஜகத்வம் சொல்லிற்றித்தனை யல்லது ப்ராஹ்மண யாதிஜாதிப்ரயோஜகத்வம் சொல்லிற்றில்லையே. “வீர்யஸௌர்யபலஸம்பதாரோபிதா” என்றும் “ப்ராஹ்மணகுணஸம்பதாரோபிதா” என்றும் சொல்லிற்று. “க்ஷத்ரியாசார: புத்ரோ பவிஷ்யதி, ப்ராஹ்மணசார:” என்றதே யொழிய “க்ஷத்ரிய: புத்ரோ பவிஷ்யதி, ப்ராஹ்மண: புத்ர:” என்றதில்லையே. ஆகவே சருவ்யத்யாஸம் ப்ராஹ்மணயாதிஜாதிப்ரயோஜகமன்று.

73. இன்னமும் விச்வாமித்ரனுக்கு சரு வ்யத்யாஸத்தாலே ப்ராஹ்மண்யம் முன்பே உண்டாயிருந்ததாகில் அவனுக்கு க்ஷத்ரிய கல்பத்தாலே முன்பு பண்ணின உபநயநாதிகள் சாஸ்த்ரீயமாகாமற் போகும். மேலும் இந்த சருவ்யத்யாஸத் தாலே பரசுராமனுக்கு க்ஷத்ரியத்வம் வரவேண்டுமாயெனவே அவனுக்கு ப்ராஹ்மண்யம் இல்லாமேபோம். ப்ராஹ்மண கல்பத்தாலே அவனுக்குப் பண்ணின உபநயநாதிகளும் அசாஸ்த்ரீயமாகும்.

74. இவற்றையெல்லாம் திருவுள்ளம்பற்றியே மணவாளமாமுனிகள் ஸ்ரீ வசனபூஷண வியாக்கியானத்திலே—“க்ஷத்ரிய குலோத்பவஞான விச்வாமித்ரன் தஜ்ஜன்மத்திலே தான் பண்ணின தபோ விசேஷமடியாக வஸிஷ்ட வாக்யத்தாலே க்ஷத்ரியத்வம் பின்னாட்டாதபடி ப்ராஹ்ம ரிஷியாய் விட்டானிறே” என்றருளிச் செய்தார்.

75. தேவதாதிகரண ச்ருதப்ரகாசிகையிலே “பச்சாத் விச்வாமித்ர ப்ரப்ருதீ நாம் ச ப்ராஹ்மணயாத்யபாவப்ரஸங்காத்” என்றுள்ளது. இதனால் விச்வாமித்ராதிகளுடைய ப்ராஹ்மணயாதிகள் பிறப்பே பிடித்தன்றிக்கே பின்பு வந்ததாக நிஸ்ஸந்தேஹமாய்க் காட்டப்பட்டது. இது இப்படியிருக்க.

76. வீதஹவ்ய வ்ருத்தாந்த மொன்றுண்டு. அதாவது, வீதஹவ்யனென் பானொரு க்ஷத்ரியன் பகைவர்க்கு அஞ்சியோடிச் சென்று பரத்வாஜர் முதலிய மஹர்ஷிகளின் திரளிலே புக்கவளவிலே, அந்தப் பகைவர்கள் இந்தத் திரளருகே வந்து இங்கு க்ஷத்ரியனுள்ளனோ? என்று கேட்டவாறே, அந்த மஹர்ஷிகள் சரணு கதனை சத்துருக்கள் கையிலே காட்டிக்கொடுக்க வொண்ணாதென்று “இங்குள்ளா ரெல்லாரும் ப்ராஹ்மர்ஷிகளே” என்று சொல்லிவிட, அதனாலே வீதஹவ்யனுக்கு

கூத்திரியத்வம் கழிந்து ப்ராஹ்மண்யம் ப்ராப்தமாயிற் றென்று மஹா பாரதாதி ப்ரஸித்தம். இக்கதையை ரஹஸ்யத்ரயஸார வியாக்கியானத்தில் [ப்ரபாவ வ்ய வஸ்தாதிகாரத்தில் ஸாரவிவரணியில்] எழுதியுமுள்ளார்கள். இப்படி அல்ப சக்தி கர்களான ரிஷிகளின் ஒரு வாக்யத்தாலே, அதிகார ஸம்பத்துமில்லாதா நெருவ னுக்கு ஒரு ஜாதி நசித்து மற்றொரு ஜாதி ப்ராப்தமாய்போது, ஸர்வ சக்தியான ஸர்வேச்வரன்தானே திருவுள்ளமுகந்து அதிகார ஸம்பத்து வாய்ந்த அடியார்கள் திறமாக *ந தூந்ர பகவத்பக்தா: விப்ரா பகவநாஸ் ஸ்ரூதா:.* என்றற்போலே ஸங்கல்பித் தருளினால் அங்ஙனேயாவதற்கு ஓர் இடையூறுண்டோ? *பகவத்பக்தி தீப்தாக்நி தக்த்ததுர்ஜாதிகில்பிஷ:.* என்ற ப்ரமாண கதியும் காண்க. ஜாதி நசிக்கமாட்டா தென்ற தேசிகர்தாமே *நமஸ்தஸ்யை கஸ்யைசந பவது* என்கிற ச்லோகத்திலே *சாபாயுதவதுத்ருஷத்ததுர்ஜாத ப்ரசமநபதாய்போஜ ரஜஸே* என்றும் *சிலாதே: ஸ்த்ரீத்வாதிர்விபரிணதிரஸ்த்வத்ப்புதமிதம் ததோப்யேதச்சித்ரம் யதுத தஹநஸ்யைவ ஹிமதா* என்றும் பணித்திருக்கக் காண நின்றோம்.

78. இனி அடுத்த விஷயம். “பெரியவுடையார்க்குப் பெருமாள் ப்ரஹ்ம மேத ஸம்ஸ்காரம் பண்ணியருளினார்” என்று ஸ்ரீ வசநபூஷணப் பாகரம். இங்கு விவக்ஷிதமென்னவென்றால், லோகமர்யாதாஸ்தாபநார்த்தமாக அவதரித்துப் பித்ரு வசந பரிபாலநாதிகளாலே ஸாமாந்ய தர்ம ஸ்தாபந சீலராயிருப்பாரான பெரு மாள் பரமபக்தரான ஜடாயுவுக்கு ப்ரஹ்மமேத ஸம்ஸ்காரத்தைத் தாமே பண்ணி யருளினாரென்று சொன்ன முகத்தால், ஜன்மாதிகளால் சிறந்தவர்கள் அவற்றால் குறைந்திருக்கும் விலக்ஷண பாகவத விஷயத்தில் புத்ரக்ருத்ய மநுஷ்டிக்கலா மென் பது காட்டப்பட்டது. இதை யடியொற்றியே மாறனேரி நம்பிக்குப் பெரிய நம்பி சரமக்ருத்யம் அநுஷ்டித்தவாறும் மேலே அருளிச் செய்யப்பட்டுள்ளது. “தர்ம புத்ரர் அசரீரி வாக்யத்தையும் ஜ்ஞாநாதிக்யத்தையுங்கொண்டு ஸ்ரீ விதுரரை ப்ரஹ்ம மேதத்தாலே ஸம்ஸ்கரித்தார்” என்றும் அருளிச் செய்யப்பட்டுள்ளது.

78. இவ்விடங்களுக்கு மறுப்பெழுதா நின்ற தேசிகர் “துஷ்ணீம் அநுஷ்டித மாதல், வ்யக்தி விசேஷநியத மாதலமிந்தனை” என்று (ரஹஸ்யத்ரயஸார—ப்ரபாவவ்ய வஸ்தாதிகாரத்தில்) வரைந்தார். ஜடாயு ஸம்ஸ்காரத்தைப்பற்றி ஸ்ரீ ராமாயணத் திற் பேசும் பிரகரணத்தில் “யத்து ப்ரேதஸ்ய மர்த்யஸ்ய கதயந்தி த்விஜாதய:, தத் ஸ்வர்க்கமநம் தஸ்ய பித்ர்யம் ராமோ ஜஜாப ஹ” (ஆர. 68—34.) என்று பெருமாள் மந்த்ரஜபம் பண்ணினபடியை வால்மீகி முனிவர்தாமே ஸுஸ்பஷ்ட மாகச் சொல்லி வைக்கையாலே அங்கே தூஷ்ணீமநுஷ்டாநவாதம் செல்லாது.

79. இனி, தர்மபுத்ரர் விதுரரை ஸம்ஸ்கரித்த விடத்திலாவது தூஷ்ணீ மநுஷ்டாநவாதம் செல்லுமா? என்று பார்ப்போம். விதுரரை ஸம்ஸ்கரிக்க வேண்டிவந்தவளவில், அவருடைய ஜாதியைப் பார்ப்பதும் ஞானமிகுதியைப் பார்ப்பதுமாய் என் செய்வதென்று தரும புத்ரர் வியாகுலப் படுகிறபடியை மஹா பாரதம் சொல்லுகிற விடத்தில் “தர்மராஜஸ்து தத்ரைநம் ஸஞ்சிஸ்காரயிஷுஸ் ததா, தக்த்துகாமோபவத் வித்வாந்” என்று சொல்லிற்று. இதில் ததா என்றது

சார்த்தக மாகையாலே “ஸஞ்சிஸ்காரயிஷுச்சாபவத்” என்றதாகிறது. ஞான மிகுதிக்கீடாக யதாவத்தான ஸம்ஸ்காரம் பண்ணலாமா? என்று கலங்கி நின்று நென்றபடி.

80. அதற்குமேல் என்னுயிற் றென்னில்; [“அதாகாசே வசோப்ரவீத், போ போ ராஜந் தக்த்தவ்யமேதத் விதுரஸஞ்ஜஞகம், கலேபரமிஹைதத் தே நைஷ தர்மஸ்ஸநாதந: , லோகவைலக்ஷணே நாம பவிஷ்யத்யஸ்ய பார்த்திவ, யதிதர்மம வாப்தோஸௌ ந சோச பரதர்ஷப”.] உடனே ஒரு ஆகாசவாணி உண்டாயிற்றும். அது சொன்னபடி யென்னெனில்; [“ஏதந் தக்த்தவ்யம்”] “தூஷ்ணீம் ந தக்த்தவ்யமிதி யாவத்”. இந்தத் திருமேனியை தூஷ்ணீம் தஹநம் பண்ணத்தகாது. “[ஸநாதந ஏஷ தர்ம: தே லோகவைலக்ஷணே ந பவிஷ்யதி]” ப்ராசீநாசாரஸித்தமாய் தூஷ்ணீம் தஹநமன்றிக்கே ஸம்ஸ்கரிப்பதாகிற இந்த தர்மமானது உனக்கு சாஸ்த்ர விபரீதமாக மாட்டாதென்றபடி. இது தகைக்குக் காரணம் சொல்லுகிறது மேல் “[யதிதர்மமவாப்தோஸௌ]” இவர் யதியைப்போலே ப்ரஹ்மமேத ஸம்ஸ்காரார்ஹரேயொழிய தூஷ்ணீம் தஹிக்கத்தக்கவரல்லர் என்றபடி. “[ந சோச]” தூஷ்ணீம் தஹித்து விடுவதோ? ஸம்ஸ்கரிக்கக்கடவதோ? வென்று கலங்கி சோகியாதே கொள் என்றபடி. *

81. இங்கு [அஸௌ யதிதர்மம் அவாப்த:] என்று ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லியிருக்கையாலே “புத்ரோ க்ருஹஸ்த்த: சுத்தோத யதேஸ்ஸம்ஸ்காரமாசரேத்” என்று தொடங்கி விதித்த ப்ரஹ்மமேதேந தாஹஸம்ஸ்காரம் இவர்க்குச் செய்ய விதிக்கப்பட்ட தென்றதாயிற்று.

82. “யதிதர்மம் அவாப்தோஸௌ” என்று, வேறு வ்யக்திகளிடத்திலும் ஸம் பவிக்கக் கூடியதான தர்ம விசேஷத்தை ப்ரஹ்மமேதஸம்ஸ்கார்யத்வ ப்ரயோஜகமாகச் சொல்லுகையாலே இத்தை ‘வ்யக்தி விசேஷ நியதம்’ என்னப் போகாது. யதிகளுக்கு தூஷ்ணீம் [அமந்த்ரகமாக] ஸம்ஸ்காரம் கண்டதில்லை. மந்த்ராபவாத ப்ரமாணமுமில்லை. ஆகையாலே தூஷ்ணீம் அனுஷ்டித மென்னப் பொருந்தாது.

83. இனி, “ஸ்ரீ விதுரர்க்கு துர்யோதநன் சொன்ன ஜாதிவிசேஷத்தை பகவான் இசைந்தானாயிற்று” என்று இதையொரு விஷயமாக எழுதியுள்ளார் தேசிகர். அதாவது, கண்ணபிரான் விதுரர் திருமாளிகையிலே அமுதுசெய்து வந்தவாறே “கிமீர்தம் புண்டரீகாஷ புத்தம் வருஷல போஜநம்” கண்ண! சூத்ரனுடைய

* இப்போது அச்சிடப்பட்டுள்ள மஹாபாரதப் பதிப்புகளின் காணும் பாடம் வேறு. பூருவாசாரியர்கள் உதாஹரித்துள்ள பாடம் வேறு. பூருவர்கள் கொண்ட பாடப்படியே நாம் விவரிக்கின்றோம். அச்சுப் புத்தக பாடத்தை நம்புவதானால் தர்மபுத்ரர் விதுரர்க்கு ஸம்ஸ்கார மொன்றுமே பண்ணவில்லை யென்னவேணும். இது தேசிகருடைய திருவாக்கோடும் விரோதக்கும். “ப்ரஹ்மவித்தான விதுரர் யோக ப்ரபாவத்தாலே தேஹந்யாஸம் பண்ணினபின்பு ப்ராப்தனான தர்மபுத்ரன் செய்த ஸம்ஸ்கார விசேஷம்” என்பது ரஹஸ்யத்ரயஸார பங்க்தி யாகையாலே ஸம்ஸ்காரம் நடந்தமை இசையத்தக்கது. ஆகவே மஹாபாரத அச்சுப்பதிப்பில் ஏதோ மாறாட்டமுள்ளதென்பது திண்ணம்.

சோற்றை ஏதுக்காக உண்டாய்? என்று துர்யோதனன் கேட்க, அதற்குக் கண்ணபிரான் 'விதுரர் சூத்ரரல்லர்' என்று பதில்சொல்ல வேண்டியிருக்க அங்ஙனம் சொல்லாமல் "த்விஷநந் ந போத்தவ்யம்...பாண்டவாந் த்விஷஸே ராஜந்" இத்யாதியாலே வேறு பதில் சொல்லியிருக்கக் காண்கையாலே [துரியோதனனுடைய பேச்சை மறுத்துரையாமையாலே] கண்ணன் விதுரரை சூத்ரனாகவே இசைந்தானாயிற்றென்பது தேசிகருடைய கருத்தாகின்றது. இதுவும் ஸமஞ்ஜஸமாகத் தோன்றவில்லை. துரியோதனனுடைய கேள்விக்குக் கண்ணபிரான் திருவுள்ளத்தாலே முக்கியமாகச் சொல்லவேண்டியதாகத் தோன்றின பதில் எதுவோ அது அங்கு வெளிவந்திருக்கின்றது. "துரியோதநா! நீ என்னுயிர் நிலையிலே த்வேஷிக்கையாலே *யோ விஷ்ணுமஸ்ததம் த்வேஷி தம் வித்யாதந்த்யரேதஸம்* என்கிறபடியே நீ அந்த்யரேதஸ்ஸாகையாலே உன்னைப் பரித்யஜித்தோம்" என்று இங்ஙனே கண்ணன் கூறியுள்ள பதில்தான் அவசியமானது. அவன்னெஞ்சிலே பொற்றக்கூடிய பதில் இதுவேயாகையாலே இதைவிட்டு வேறு பதில் சொல்லும்படியான அசாதூர்யம் கண்ணனுக்கு எங்கிருந்து வரும்? *ந சூத்ரா பகவத்பக்தா விப்ரா பாகவதாஸம் ருதா:* இத்யாதிகளாலே ஏற்கெனவே ஸித்தமான விஷயத்தை அங்குக் கண்ணன் எடுத்துரைக்கவேண்டிய அவசியமில்லாமையாலன்றோ அதைச்சொல்லாது விட்டது. அதனால், விதுரர் சூத்ரரேயென்று கண்ணபிரான் இசைந்ததாக எப்படியாய்விடும்? ஆகாது. இந்த ப்ரகரணத்தில் இங்ஙனே மற்றுஞ் சில விஷயங்களும் அபிநிவேசவிஜ்ஞம்பிதமாக எழுதப்பட்டிரா நின்றமை காண்க. "திரு ஸுரபியானாலும் கோத்வம் கழியாதிறே" என்ற வாதமும் அஸ்தாநே. 'பகவத்பக்தா ந சூத்ரா:' என்று ஸ்பஷ்டமாக எடுத்துக் கழித்தாப்போலே 'தேவஸுரபி: ந கௌ:' என்று எங்கும் சொல்லாமையாலே, இங்கு இவ்வளவு போதும். ... *

16. கைவல்ய மோக்ஷவிமர்சம்

84. கைவல்யமாவது ஸ்வாத்மாநுபவம். இதற்கொரு ஸ்தான விசேஷமுண்டு. அதுவும் மீட்சியில்லாத மோக்ஷமே யென்பது நம் ஆசாரியர்களின் ஸித்தாந்தம். இதை மோக்ஷமென்பது ஓளபசாரிகமென்றும், மீட்சியுண்டென்றும் கூறுவர் பிறர். இவ் விவாதம் பூருவர்களின் காலத்தில் விசேஷமாக வளரவில்லை. பிற்காலத்தவர்கள் இதைப்பற்றி வெகு விரிவான க்ரந்த கோலாஹலங்களை வளரவிட்டார்கள். ஸ்தோத்ரரத்தத்தில் நான்காம் ச்லோகத்தில் *போகாபவர்க தது பாயகதி:* என்றவிடத்துக்கு வியாக்கியானஞ் செய்யுமிடத்து, பெரியவாச்சான் பிள்ளைக்கும் தேசிகருக்கும் அபிப்பிராயபேதம் விளைந்திருப்பதுண்டு. கைவல்யாநுபவமென்னும் ஆத்மாநுபவத்தை அவர்க்க பதத்திற்கு அர்த்தமாக வுரைத்தருளினர் பெரிய வாச்சான் பிள்ளை; அதற்கு முந்தின போக பதத்திற்கே அது அர்த்தமென்றார் தேசிகர்.

85. நியாய ஸித்தாஞ்ஜநத்திலே தேசிகர் இது விஷயமாகச் சில சொல்லிக் கொண்டு போம்போது ஸ்ரீ பாஷ்யஸூக்திகள் ஸ்வமதாநுகூலங்களென்றும் கீதா பாஷ்ய ஸூக்திகள் மாத்திரம் தம் கருத்துக்கு இணங்கவில்லை யென்றும் திருவுள்

ளம்பற்றி *ஏகக்ரந்த சகலாஸ்வாரஸ்யம் பஹுக்ரந்தஸ்வாரஸ்யாய க்ராஹ்யம்* என்ற ஒரு வாக்கியத்தினால் கீதாபாஷ்யஸூக்திகளுக்கு அஸ்வாரஸ்யம் கல்பித்தருளினார். ஸ்ரீபாஷ்யஸூக்திகளையும் கீதாபாஷ்ய ஸூக்திகளையும் ஸமரஸமாக நிர்வஹிக்க இயலாமையாலே அந்யதரக்ரந்தத்திற்கு அஸ்வாரஸ்யகல்பனம் அவர்ஜநீயம் என்று தேசிகருடைய திருவுள்ளமாயிருந்தது. ஒன்றுக்கும் அஸ்வாரஸ்யம் கல்பிக்க வேண்டாமல் எல்லாம் நன்கு பொருந்துகிறபடியைப் பெரியார் நிரூபிக்கிறார்கள் கேண்மின்.

86. கீதாபாஷ்யத்தில் பஞ்சாக்நி வித்யாநிஷ்டனான கேவலனுக்கு ப்ரஹ்மாத்மக ப்ரக்ருதிவியுத்தாத்மஸ்வரூபோபாஸநத்தையும், ப்ரக்ருதிவியுத்தாத்மஸ்வரூபா வாப்திரூபபலத்தையும் அர்ச்சிராதி கதியினால் பரமபத ப்ராப்தியையும் புந்ராவ்ருத்தியில்லாமையையும் அருளிச் செய்துள்ளார்.

87. ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் “அப்ரதீகாலம்பநாந்நயதீதி பாதராயண:” என்ற ஸூத்ர விவரணத்தில்—“பஞ்சாக்நிவிதோபி அர்ச்சிராதிநா கதஸ்ய பரஹ்மப்ராப்த்யபுநராவ்ருத்திச்சரவணாச்ச. அத ஏவ தத்க்ரதுந்யாயாத் ப்ரக்ருதி விநிர்முத்த ப்ரஹ்மாத்மக ஸ்வாத்மாநுஸந்தாநம் ஸித்தம்” என்றருளிச் செய்திருக்கையாலே கேவலனுக்கு ப்ரஹ்ம ப்ராப்தியாகிற பலன் ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் சொல்லிற்றாகத் தேறுகின்றது. ஆகவே, ஆத்மஸ்வரூபாவாப்தியைப் பலனாகச் சொல்லுகிற கீதாபாஷ்யத்திற்கும், ப்ரஹ்ம ப்ராப்தியைப் பலனாகச் சொல்லுகிற ஸ்ரீ பாஷ்யத்திற்கும் பரஸ்பரவிரோதம் இருப்பதாகத் தோற்றும்.

88. இந்த விரோதத்தை விலக்க முயன்ற தேசிகர் மதுவித்யாந்யாயத்தை மனத்திலே கொண்டு ப்ரக்ருதிவியுத்த ஆத்மாநுபவத்தை அவாந்தரபலனாகவும் ப்ரஹ்மாநுபவத்தை ப்ரதான பலனாகவும் கல்பித்து நிர்வஹித்தருளினார். இப்படி நிர்வஹிக்குமளவில் கீதாபாஷ்ய ஸூக்தியில் அஸ்வாரஸ்யம் ஏறுகின்றது. அவ்வளவேயல்ல; அவாந்தர பலனைக் கல்பிக்கவல்ல ப்ரமாணமும் துர்லபமாகின்றது. மதுவித்யாந்யாயம் இங்கே ஸுதராம் அப்ரஸக்தம்.

89. ஸ்ரீ ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யத்தில் “முக்தாநாம் பரமாத்ம:” என்ற விடத்தில், “பரமேதி விசேஷணேந முக்தாநாமேவ கேஷாஞ்சித் அர்வாசீநா கதிர்கம்யதே” என்று பட்டர் அருளிச் செய்ததும், வேதார்த்தஸங்க்ரஹதாபர்யதீபிகையில் “பரமஸ்ஸ்வராடிதி முக்தாத்மோச்யதே; அத்ர பரமசப்தேந கைவல்ய மோக்ஷ வ்யாவ்ருத்தி:” என்று ச்ருத ப்ரகாசிகாபட்டர் அருளிச் செய்ததும் பழுதாயொழியும். ஒரு விரோதமும் வாராதபடி நிர்வஹிக்கும் வழி ஏதென்னில்;

90. ப்ரக்ருதிவியுத்த ஆத்மாநுபவமே கேவலனுக்கு ப்ரதானபலன்; கீதாபாஷ்யத்திலருளிச் செய்தவிதுவே ஸித்தாந்தம். ஆனால் ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் “ப்ரஹ்ம ப்ராப்த்யபுநராவ்ருத்திச்சரவணாச்ச” என்று ப்ரஹ்ம ப்ராப்தியை ப்ரதிபாதித்திருப்பது விரோதிக்கின்றதே யென்கிற சங்கை நிற்கின்றது. கேண்மின், விரோதமில்லை. அங்கு அடுத்தபடியாகவே “அத ஏவ தத்க்ரதுந்யாயாத் ப்ரக்ருதி விநிர்முத்த ப்ரஹ்மாத்மக ஸ்வாத்மாநுஸந்தாநம் ஸித்தம்” என்றருளிச் செய்திருக்கையாலே தத்க்ரதுந்யாயத்தைக் காட்டினதற்கேற்ப ப்ரஹ்மாத்மகஸ்வாத்மப்ராப்திதான்

ப்ரஹ்மாத்மகஸ்வாத்மோபாஸநத்திற்கு ஏற்றதான பலனாகத்தேறும், ஆகவே விசேஷணதயா ப்ரஹ்மத்திற்கு ப்ராப்யத்வம் தேறுகையாலே ப்ரஹ்மப்ராப்தி சொன்னது பொருந்தும். ப்ரதானமாயிருக்கவேண்டிய ப்ரஹ்மாநுபவம் அப்ரதானமாகி, ஆத்மாநுபவமே ப்ரதானமாய் நிற்கையாலே கைவல்ய மோக்ஷத்தை இழித்துக் கூறலாயிற்று.

91. இப்படி நிர்வஹிக்கில் ஸர்வம் ஸமஞ்ஜஸமாகிறது. இப்படியல்லாமல் ப்ரக்ருதி வியுத்த ஆத்மாநுபவத்தை அவாந்தர பலனாகவும் ப்ரஹ்மாநுபவத்தை முக்கிய பலனாகவும் கல்பிப்பது நிர்மூலமென்னுமளவேயல்ல, கீதாபாஷ்யஸூக்திக்கு அஸ்வாரஸ்ய கல்பகமாகவும் முடிகின்றது. பஞ்சாக்நிவித்யாநிஷ்டனுக்கு மூர்த்தந்ய நாடியினால் நிஷக்ரமணமும் அவாந்தர பலனாகிற பொரு வ்யவதான மின்றிக்கே பலனைப் பெறுவதென்கிற விஷயமும் ச்ருதப்ரகாசிகையில் அருளிச் செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

92. ஜாபகோபாக்க்யானத்தில் வ்யவஹிதமாய் பலன் ப்ராப்தமானதை இங்கு நிதர்சனமாகக் கொள்ளவேண்டியதில்லை. ஜிஹ்வை வழியாக நிஷக்ரமணமானது பற்றியே ஜாபகனுக்கு ப்ரஹ்மகாய நிஷேவண ரூபமான வ்யவதானம் ஏற்பட்டதென்று உணரக்கடவது. மூர்த்தந்ய நாடியினால் நிஷக்ரமண மடைகின்ற பஞ்சாக்நிவித்யா நிஷ்டனுக்கு பலனில் வ்யவதான முள்ளதாகக் கல்பிப்பது ப்ராமாணிகமான வழியல்ல. ஆகவே கீதாபாஷ்யத்தில் அருளிச்செய்தபடி ப்ரக்ருதிவியுத்த ஆத்மஸ்வரூபாவாப்தி ரூபமான பலனை சேவலனுக்கு நியதமாகவுள்ளது. அது தானும் ப்ரஹ்மாத்மக ஸ்வாத்மோபாஸநஸித்தமான பலனாகையாலே விசேஷணதயா ப்ரஹ்மப்ராப்தியுமுள்ளதாகையாலே ப்ரஹ்ம ப்ராப்தியாகிற பலனை யருளிச் செய்த ஸ்ரீ பாஷ்யமும் அவிருத்தமாகிறதென்று கொள்க.

93. மஹாபாரத மோக்ஷ தர்மத்தில் முந்நூற்றைம்பதா மத்யாயத்தில் *சதுர்விதா மம ஜநா பக்தா ஏவ ஹி மே ச்ருதம். தேஷாமேகாந்திந: ச்ரேஷ்டா யே சைவாநந்ய தேவதா: அஹமேவ கதிஸ் தேஷாம் நிராசீ:கர்மகாரிணம், யே ச சிஷ்டாஸ்த்ரயோ பக்தா: பலகாமா ஹி தே மதா:, ஸர்வே ச்யவந தர்மாண: ப்ரதிபுத் தஸ்து மோக்ஷபாக்;* என்கிற ச்லோகங்கள் ஆசிரியர்களால் எடுத்தாளப்படுகின்றன. இங்கு ஆத்ம ப்ராப்திகாமனையும் ச்யவநதர்மா என்று சொல்லிற்று. ப்ரஹ்மாநுபவத்தை யிழந்தவன் என்கிற பொருளே இங்கு விவக்ஷிதம். ஆர்த்தன், அர்த்தார்த்தி, ஜிஜ்ஞாஸு என்கிற இம்மூவரும் வஸ்துத: எம்பெருமானே யநுபவிப்பதை யிழந்தவர்களாதலால் அதையிட்டே “த்ரய: ச்யவநதர்மாண:” என்று மோக்ஷ தர்மத்தில் சொல்லிற்று.

94. இதைப்பற்றி கீதாபாஷ்ய தாத்பர்ய சந்த்ரிகையில் தேசிகர் விமர்சித்தருளுகையில் “ஆத்மமாத்ராநுபவஸுகஸ்ய அஸ்த்திரத்வாதேவ ச்யவநதர்மத்வ முச்ச்யதே.....” என்றருளிச் செய்துள்ளார். இது அஸ்வரஸ மென்பதைத் தாமே யுணர்ந்து ஸித்தாந்தமான அர்த்தத்தையும் அடுத்தபடியாக நிர்வாஹாந்தரமாய்த் தாமே யருளிச்செய்தார். “நிரதிசயஸுகாநுபவாத் ப்ரஷ்டத்வேநாபி நிந்தோப பத்தேச்ச” என்ற ஸ்ரீஸூக்தி காண்க. இவ்விஷயத்தில் இவ்வளவே போதுமென்று நிற்கின்றோம்.

ஸ்ரீ காஞ்சீ ப்ரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர்
தொகுத்தெழுதிய ஸ்ரீ லோகாசார்ய ஸித்தாந்த ஸாரம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீலோகாசார்ய ஸித்தாந்த ஸாரம் - பரிசிஷ்டம்

(ஸ்ரீ லோகாசார்ய ஸித்தாந்தஸ்தர்களின் சில அனுஷ்டான விசேஷங்களைப்பற்றின விமர்சம்)

1. ஏகாதசீசிராத்த நிர்ணயம்

1. தாய்தந்தையர் முதலானோர்க்கு ஏகாதசியில் சீராத்தம் ப்ராப்தமானால் அதை அன்று நிறுத்தி மறுநாள் த்வாதசியில் அனுஷ்டிப்பது ஸத்ஸம்ப்ரதாயத்தில் அநாதிஸித்தமான ஆசாரம். ஸுதீவிலோசந மென்கிற க்ரந்தத்தில் *க்வசித்புராணே துவாதச்யாமேவ சீராத்தம் கார்யம், நைகாதச்யாமித்யுக்தம். ததநாதரணீயம்; புராணத் ஸ்ம்ருதேர்பலீயஸ்த்வாத்* என்றெழுதப் பட்டுள்ளது. அதாவது, சில புராணங்களில் ஏகாதசியன்று சீராத்தம் பண்ணக்கூடாதென்றும் த்வாதசியன்று தான் அது செய்ய வேண்டுமென்றும் சொல்லப்பட்டிருப்பதாக எடுத்துக்கூறி அதை மறுக்கின்றார் ஸுதீவிலோசநகாரர். இவர் புராணத்திற்காட்டிலும் ஸ்ம்ருதி ப்ரபல மென்றும், புராணங்களில் ஏகாதசீசிராத்த நிஷேதம் காணப்பட்டாலும் ஸ்ம்ருதி களில் ஏகாதசீசிராத்த அநுமதி காணப்படுகின்றதென்றும் நிரூபிக்கிறார். விசிஷ்டா திகாரிகளுக்கு ஸ்ம்ருதியைவிட புராணப்ராபல்யம் ஸ்ரீ விஷ்ணுசித்தீயத்தில் ஸாதிக்கப்பட்டது. தசநிர்ணயத்தில் ஸ்ரீ ஜயந்தி விஷயத்தில் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுக்கு ஸர்வப்ரகாரவேதத்யாக ரூபமான விசிஷ்டாசாரத்தில் வித்தோபவாஸபர ஸ்ம்ருத்யபேக்ஷயா புராணப்ராபல்யம் இசையப்பட்டிருக்கின்றது. மதாந்தரஸ்தர்களான ஸ்ரீதராதிகளும் ஸ்ம்ருதிகளிற் காட்டில் புராணங்களுக்கு ஏற்றமிசைந்துள்ளார்கள்.

2. ஸ்ம்ருதிகளிலுங்கூட ஏகாதசீசிராத்த நிஷேதமும் த்வாதசீசிராத்த விதியும் காணப்படுகிறது. ப்ருஹத்ஹாரீத ஸ்ம்ருதியில் *ஸுதகாதௌ யதா சீராத்தம் ஸுதகாந்தே விதீயதே, ததைவைகாதசீசிராத்தம் த்வாதச்யாமேவ காரயேத்* என்றுள்ளது. ஹாரீதஸ்ம்ருதியில் *பித்ரோ: சீராத்தம் ந குர்வீத ஏகாதச்யாம் த்விஜோத்தம, த்வாதச்யாம் தத்தி குர்வீத நோபவாஸதிநே க்வசித்* என்றது. நிஷ்பக்ஷபாதமாக நாம் சாஸ்த்ரங்களில் நோக்குமிடத்து, ஏகாதசியில் சீராத்தம் பண்ணலாமென்கிற வசனங்களும் காணப்படும். இவற்றுக்கு ஸ்மார்த்த வைஷ்ணவ ரூப அதிகாரி பேதேந வ்யவஸ்தையை முன்னோர்கள் அழகாகச் செய்து வைத்திருக்கிறார்கள். இவ்விஷயத்தில் இன்னமும் விரிவாகத் தெரிந்து கொள்ளவேண்டிய ப்ரமானோபபத்திகளை ஏகாதசீசிராத்த நிர்ணயம் முதலான [ஏற்கெனவே அச்சிட்டு வெளியாகி யிருக்கின்ற] க்ரந்தங்களிற் கண்டுகொள்வது. *

2. விதவாவன விசாரம்

3. விதவைகள் வபநம் செய்வித்துக் கொள்ளுகிற ஆசாரம் ஸத்ஸம்ப்ரதாயத்தில் எஞ்ஞான்றுமில்லை. ஆனால், வபநவிதாயக ப்ரமாணங்கள் பலவுமுண்டு. நன்கு விமர்சித்துப் பார்க்கையில் அவை அவைஷ்ணவ ஸ்த்ரீவிஷயமாக ஒதுக்கப்பட வேண்டியவைகளாயிருக்கின்றன. “விதவாகபரீபந்தோ பர்த்த்ருபந்தாய ஜாயதே,

கிரலோ வபநம் தஸ்மாத் கார்யம் விதவயா ஸதா.” என்றும், “ம்ருதம் பர்தாரமாதாய ப்ராஹ்மணீ வஹ்நிமாவிசேத், ஜீவந்தீ சேத் த்யக்தகேசா தபஸா சோஷயேத் வபு:” என்றும், “ம்ருதே பர்த்தரி யா நாரீ கேசாந் தாரயதே யதி, ஸ யாதி ரௌரவம் பர்த்தா நரகம் நாத்ர ஸம்சய:.” என்றும், “ம்ருதே பர்த்தரி நாரீணாம் கிரலோ வபநம் ஸ்ம்ருதம், கேசதாரணமாத்ரேண தத்பர்த்தா நரகே வஸேத்.” என்றும், “ஸகேசா விதவா நாரீ யத்க்ருஹே வர்த்ததே ஸதா, தத்க்ருஹம் நச்யதி க்ஷிப்ரம் நாத்ர கார்யா விசாரணா.” என்று மிப்படி பல ப்ரமாணங்களை விதவாவபநஸாத கங்களாகக் காட்டுகின்றார்கள்.

4. பராசரஸம்ஹிதை மூன்றாமத்தியாயத்தில் “ஸ்யாத் க்ஷௌரம் விதவாநாம் து கிரோமாத்ரம் ஸதாப்ஜஜ, சிகாவர்ஜம் மாஸிமாஸி அந்யத்ஸர்வவிதிர் பவேத்.” என்றொரு ச்லோகம் ஏதோவொரு ரீதியாகக் காண்கிறது. பராசரஸம்ருதியில் ஒன்பதா மத்யாயத்தில் “ஸர்வாந் கேசாந் ஸமுத்த்ருத்யச்சேதயேதங்குலத்வயம், ஏவம் நாரீகுமாரீணாம் கிரலோ முண்டநம் ஸ்ம்ருதம்.” என்னும் ச்லோகத்திற்கு வியாக்யானமெழுதாநின்ற மாதவாசார்யரால் “ஸ்த்ரீணாம், து வபநே விசேஷமாஹ—ஸர்வாநிதி, நாரீக்ரஹணேநைவ குமாரீணாம்பி க்ரஹணே ஸ்த்திதே ப்ருதகுபாதாநம் விதவாஸு வபநாங்கீகாரத்யோதநார்த்தம்,.....ததோ விதவாநாம் ஸர்வாத்மநா மௌண்ட்யமங்கீக்ருதம் பவதி.” என்று ஸ்பஷ்டமாகவே விதவாமுண்டநம் காட்டப்பட்டிரா நின்றது. இதெல்லாம் அவைஷ்ணவ ஸ்த்ரீ விஷயமென்று மற்றும் பலபல ப்ரமாணங்களினால் விளங்காநின்றது. வஸிஷ்ட வசனம்—“விதவாயா: ப்ரபந்நாயா யதி ஸ்யாச்சீர்ஷமுண்டநம், தந்முகம் பகவத்பக்தைர் நேக்ஷயேத ப்ரீதயே ஹரே:”. வ்யாஸவசனம்—“சரணாகதிநிஷ்ட்டாநாம் விதவாநாம் மநீஷிபி:, நிர்ணீதம் கேசவபநம் ந கார்யமிதி ஸர்வதா”. ஹாரீதஸ் மிருதி வசனம்—“ஸர்வவேதஸஸத்ரிண்யா: வாநப்ரஸ்த்தாச்ரமஸ்யச, ப்ரபந்நவிதவாநாஞ்ச ந கார்யம் கேசகண்டநம்”. ககேச்வர ஸம்ஹிதாவசனம்—“ப்ரயோஜநாந்தராஸக்தா விதவா வாபயேச்சிர:, முமுகூர் யதி ஸா தஸ்யா வபநம் து நிஷித்த்யதே”. அனந்த ஸம்ஹிதா வசனம்—“ப்ரபந்நா பர்த்ருஹிதா நாரீ துருபதேசத்:, ந தாரயதி யா கேசாந் ஸா யாதி நரகம் த்ருவம். ந கார்யம் கேசவபநம் வைஷ்ணவ்யா பர்த்ருஹீநயா, யத்யஜ்ஞாநாத் கரோத்யேஷா தந்முகம் நாவலோகயேத்” “இந்த்ரியாணமஜய்யத்வாத் சலத்வாதபி சேதஸ:, புருஷாந்தரகர்த்தவ்யம் வாபநம் வைஷ்ணவீ த்யஜேத்” என்றிப்படிப்பட்ட பல வசனங்கள் [விதவாவபனம் கூடாதென்று காட்டுமவை] சில மஹான்களால் எடுத்தாளப்படுகின்றன. இந்த வசனங்களெல்லாம் கல்பிதங்களென்றும் அப்ரமாணமென்றும் பிறர் கூறுவர். ஆகரம் நம்மால் நிஷ்கர்ஷிக்கப் போகாது. ஆகவே இந்த வசனங்களை யெல்லாம் நாம் ஒதுக்கிவைத்திட்டு ஸாரமாக ஒரு விமர்சம் தெரிவிக்கிறோம்.

5. “ம்ருதம் பர்த்தாரமாதாய ப்ராஹ்மணீ வஹ்நிமாவிசேத், ஜீவந்தீ சேத் த்யக்தகேசா தபஸா சோஷயேத்வபு:” என்று முன்னம் காட்டின ச்லோகத்தினால் ‘விதவையானவள் உடன்கட்டை யேறவேண்டும்; இல்லையாகில் தலையை முண்டனஞ் செய்துகொண்டு ஒடுங்கிக் கிடக்கவேண்டும்’ என்று சொல்லப்படுகிறது.

இங்குச் சொன்ன உடன்கட்டை யேறுதலென்பது யார்க்கு ஓக்கும், யார்க்கு ஒவ்வா தென்பது விமர்சிக்கப்படவேண்டும். *ப்ரேதஸ்யோத்தரத: பத்ந்யாஸ்ஸம்வேசநம விசேஷண நித்யவத்* என்கிற கல்பஸூத்ரத்தினால், நாயகனை யிழந்த நாயகிகளனை வர்க்குமே உடன்கட்டை யேறுதல் வேண்டுமென்று சொல்லப்படுகிறது.

6. பராசரஸ்மிருதியிலும் நான்கா மத்தியாயத்தில் *திஸ்ர: கோட்யோர்த் தகோட ச யாநி லோமாநி மாநுஷே, தாவத்காலம் வஸேத் ஸ்வர்கே பர்த்தா ரம் யாநுகச்சதி. 30. வ்யாலக்ராஹீ யதா வ்யாலம் பலாதுத்தரதே பிலாத், ஏவம் ஸ்த்ரீ பதிமுத்தருத்ய தேநைவ ஸஹ மோததே. 31* என்கிற ச்லோகங்களாலும் இங்ஙனே சொல்லப்படுகிறது. அவ்விடத்திற்கு வியாக்கியான முரைத்த மாதவா சார்யரும் இதற்குச் சார்பாகப் பல பிரமாணங்களை யெடுத்துக்காட்டி உடன் கட்டை யேறுதல் ஆவச்யகமென்றே ஸ்தாபித்தார். முடிவில் *பாலாபத்யாச்ச கர்ப்பிண்ய: அத்ருஷ்டருதவஸ்ததா, ரஜஸ்வலாராஜஸுதே நாரோஹந்தி சிதாம் சுப.* என்னும் நாரதீய வசனத்தை யெடுத்துக்காட்டி ராஜகுமாரி முதலான சிலர்க்கு அநுமரணத்தில் உரிமையிலை யென்றுரைத்தார். இது நிற்க.

7. விஜ்ஞாநேச்வரீயத்தில் அநுமரண ப்ரகரணத்தில் பர்த்தாவையிழந்த பெண்டிர் உடன்கட்டை யேறவேண்டுமென்று நெடுக உபபாதித்துக்கொண்டு போய் நிகமனத்தில்—*தஸ்மாத் அநித்யாஸீபஸுகஸ்வர்கார்த்தமாயுர்வ்யயோ ந கர்த்தவ்ய இத்யர்த்த:*, அதச்ச மோக்ஷமநிச்சந்த்யா அநித்யால்பஸுகஸ்வர்கார்த் திந்யா: அநுகமநம் யுக்தம், இதரகாம்யாநுஷ்டாநவத், இதி ஸர்வமநவத்யம்.* என்று முடித்ததனால் முமுகூக்களான பரமைகாந்தி ஸ்ரீ வைஷ்ணவ பத்திகளுக்கு உடன்கட்டை யேறுதல் ஒவ்வாதென்று நிஷ்கர்ஷிக்கப் பட்டதாயிற்று. ஆகவே முன்ன மெடுத்துக்காட்டின *ம்ருதம் பர்த்தாரமாதாய* இத்யாதிச்லோகம் ப்ரயோஜநாந்தரபரஸ்த்ரீ விஷயமேயன்றி ஸ்ரீ வைஷ்ணவஸ்த்ரீபரமன்றென்பது நன்கு விளங்கிற்றாம். யார்க்கும் அநுமரணம் கூடாதென்று வலிதான ராஜசாஸனம் ஏற்படுவதற்கு முன் பலவிடங்களில் பலஸ்த்ரீகள் அநுமரணம் செய்துகொண்டே யிருந்தனர். ஆனால் அவ்வாசாரம் ஸ்ரீ வைஷ்ணவஸ்த்ரீகளில் எக்காலத்திலும் புக வில்லை. இவ்வநுமரணம் போலவே வபநமும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸ்த்ரீகளுக்கு வர்ஜநீய மாயிற்று. இந்த நிருபணத்தினால் *ந கார்யம் கேசவபநம் வைஷ்ணவ்யா பர்த்ருஹீ நயா* இத்யாதிவசனங்கள் ப்ராமாணிகங்களே யென்று கொள்ளத் தட்டில்லை.

8. *கலௌ பாராசரம் ஸ்ம்ருதம்* என்று இக்கலியுகத்திற்கு முக்கியமாகச் சொல்லப்பட்ட பராசரஸ்மிருதியில் நான்காமத்யாயத்தில் *நஷ்டே ம்ருதே ப்ரவ் ரஜிதே க்லீபே ச பதிதே பதௌ, பஞ்சஸ்வாபத்ஸு நாரீணாம் பதிரந்யோ விதி யதே.*(28) என்றொரு ச்லோகமுள்ளது. பர்த்தா தேசாந்தரஞ்சென்று காணுதொழிந் தாலும் மரணமடைந்தாலும் துறவறம் பூண்டாலும் நபும்ஸகனாயிருந்தாலும் பதிதனய்விட்டாலும் இவ்வைந்து ஆபத்காலங்களில் ஸ்த்ரீகள் மறுவிவாஹம் செய்துகொள்ள வேண்டுமென்று இந்த வசனத்தினால் விதிக்கப்படுகிறது. இப்படிப் பட்ட வசனங்களுக்குத் தோள் தீண்டிகளே விதவாவபந விதிவசனங்களும் என்று நம் ஸம்ப்ரதாயஸ்தர் அறுதியிட்டுள்ளார்கள்.

9. கீழ் நாம் எடுத்துக்காட்டின வசனங்களில் *இந்த்ரியாணுமஜய்யத்வாத் இத்யாதியான வசனம் எங்குள்ளதென்பது நமக்குத் தெரியவில்லையாயினும் அதில் சொல்லுகிற அர்த்தம் மிகவும் ஸமஞ்ஜஸமானதென்பதில் யார்க்கும் விப்ரதிபத்தியிராது. தனியிடத்திலே ஒரு ஆண்பிள்ளையான நாபிதன் கையிலே தலையைக் கொடுப்பதென்பது அபாயாஸ்பதமானது என்று மஹர்ஷிகள் கண்டறிந்து பேசினவிதில் விஸம்வாதமுண்டோ? இந்த அபாயம் ஸ்த்ரீஸாமர்ந்யத்துக்கும் ஸம்பாவிதமாயினும் *வபநம் வைஷ்ணவீ த்யஜேத்* என்று விசேஷித்து ஸ்ரீ வைஷ்ணவஸ்த்ரீகளுக்கு வபநம் வேண்டாவென்றது *விதுஷோதிக்கரமே தண்டபூயஸ்த்வம்* என்ற கருத்தினாலாம்.

10. இவ்விஷயத்தில் இனிதாக வொன்று சொல்லி முடிப்போம். விதவைகளுக்கு வபநம் செய்கையும் செய்யாமையுமாகிய இவ்விருவகை யனுஷ்டானங்களும் சிஷ்ட பரம்பரைகளிலே நெடுநாளாகவே நிகழ்ந்து வரக் காணாநின்றோம். இவ்வனுஷ்டானங்களைப் பரஸ்பரம் நிர்மூலமென்று தூஷிக்க வொண்ணாதபடி சாஸ்த்ரங்களிலே விதிநிஷேதங்களும் விளங்கக் காணாநின்றோம். இவை *ஒளதும் பரீம் ஸ்ப்ருஷ்ட்வோத்காயேத்* *ஒளதும்பரீ ஸர்வா வேஷ்டயிதவ்யா* என்பன போலே பரஸ்பரவ்யாஹதங்களல்ல. உபாயாந்தரங்களினுடையவும் ப்ரபத்தியினுடையவும் விதிசாஸ்த்ரங்கள் போலே அதிகாரி பேதத்தையிட்டு உபபந்தங்களாகக் கூடியவை. ஆனபின்பு அவரவர்கள் ஸ்வஸ்வாதிகாராநுகுணமான நிலையிலே நிற்கிறார்களென்று பரஸ்பரம் இகழ்ச்சியின்றியே யிருக்க ப்ராப்தம். யஜ்ஞபசுஹிம்ஸை பாபமன்றென்றும் புண்யதமமே யென்றும் வைதிக ப்ரதிபத்தி குறையற்றிருந்தாலும் ப்ரமாணங்களுள் ஒன்றான *ஆத்மநஸ் துஷ்டிரேவ ச* என்று சொல்லப்பட்ட ஆத்மஸந்துஷ்டி யில்லாதவர்கள் அதனைப் பாபம்போலவே வெறுத்து விட்டொழிதல் போல, விதவாவபநம் சாஸ்த்ர ப்ரதிபந்தமாயிருந்தாலும் அபாயபஹுளமாகையாலே இது நமக்கு வேண்டா வென்று ஸத்ஸம்ப்ரதாய பரம்பரையிலே மஹநீயர்களால் விலக்கப்பட்டதென்று கொள்ளக் கடவது. இது சாஸ்த்ரங்கள் காட்டின வழியாகவு மிரா நின்றது. (18)

19. மந்த்ரஜப விஷயம்

11. திருமந்த்ரம் த்வயம் சரமச்சலோகம் முதலான மந்த்ரங்களை இதர ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்கள் விசேஷித்து ஜபம் பண்ணவும், அப்படிப்பட்ட ஜபத்தில் நம்முடையவர்கள் நோக்கின்றிக்கே யிருக்கவும் காணாநின்றோம். திருவாய்மொழியில் (1—2—10) *எண் பெருக்கந்நலத்து* என்கிற பாட்டின் ஈடுமுப்பத்தாரூயிரப் படியில் திருமந்த்ரார்த்த மஹிமையை நிரூபித்தருளுமிடத்தில் இதைப் பிறர் ஜபஹோமாதிகளாலே விநியோகக் கொள்ளுகிறார்களென்றும், நம்மவர்கள் இதின் அர்த்தாதுஸந்தானத்தாலே போது போக்கி வருகிறார்கள் என்றும் நம்பிள்ளை தாமே ஸ்பஷ்டமாக அருளிச் செய்திருக்கையாலே நம்முடைய ஸம்ப்ரதாய பரம்பரையிலே மந்த்ர ஜபங்களிலே விசேஷித்து ஊன்றியிருக்கை ப்ராப்தமாகவில்லை யென்றுணர்க.

12. ஸ்வாமி யெம்பெருமானார் அருளிச் செய்த நித்ய க்ரந்தத்தில் “அஷ்டோத்தரஸதம் மூலமந்த்ரமாவர்த்ய” என்றருளிச் செய்திருக்கையாலே நித்யாநுஷ்டானத்தில் திருமந்த்ரத்தை ஆவ்ருத்தி பண்ணுகிற அநுஷ்டானம் நிரவத்யமே.

20. அந்ருஷ்டார்த்த நடவடிக்கை

13. பரமபுருஷார்த்தமான அரும்பெரும்பெறு பெறுதற்கு உறுப்பாக நாம் ஒரு ஸதாசார்யரை ஆச்ரயிக்கிறோம்; என்றைக்கு ஆச்ரயிக்கிறோமோ அன்றைக்கு நமக்கு ஸமாச்ரயணமானதாகத் தொன்றுதொட்டு வ்யவஹாரம் நிகழ்ந்துவருகிறது. திருவாழி திருச்சங்குகளினால் இலச்சினை பெறுகையாகிற சக்கராங்கனத்தையே ஸமாச்ரயணமென்று உலகம் க்ரஹித்திருக்கின்றது. உண்மையில் ஸமாச்ரயணமென்பது அவ்வளவேயன்று. “ஆசார்யனை ஆச்ரயித்து அவன் மூலமாக எம்பெருமானையடிபணிதல்” என்னும் பொருள்தான் ஸமாச்ரயணமென்கிற சொல்லானது ஆசார்யனால் பெறுவிக்கப்படுகிற பேறுகளுக்கெல்லாம் ஸூசகமாக நிற்கின்றது. ஆசார்யனால் க்ருதக்ருத்யனாகச் செய்விக்கப் பெறுகையே ஸமாச்ரயணமெனப்படுகிறது. பகவதாச்ரயணத்தில் பர்யவஸிதமாகிறது. இந்த ஸமாச்ரயணத்தையே பஞ்ச ஸம்ஸ்காரமென்கிற சொல்லாலும் வழங்கிவருகிறார்கள். “நாம: புண்ட்ரஸ் தநா நாம மந்த்ரோ யாகச்ச பஞ்சம:; அமீ பரமஸம்ஸ்காரா: பாரமைகாந்த்ய ஹேதவ:” என்று யாவருமறிந்த ச்லோகமானது பஞ்ச ஸம்ஸ்காரங்கள் இன்னின்னவை யென்பதை விவரித்துக் காட்டுகின்றது. நாம: என்பது முதல் ஸம்ஸ்காரம். அதுதான் தய்தசக்ராங்கனமென்பது. திருவிலச்சினை யென்பது ஸம்ப்ரதாயவழக்கு. இரண்டாவதான புண்ட்ரஸம்ஸ்காரமாவது த்வாதசோர்த்வபுண்ட்ரதாரணம் செய்வித்தல். மூன்றாவதான நாமஸம்ஸ்காரமாவது ‘இந்த சிஷ்யன் ஸ்ரீவைஷ்ணவனாயினான்’ என்பதை விளங்கக் காட்டுகின்ற தாஸ்யநாமகரணம். அவரவர்களின் ஸம்ப்ரதாயப்படி ராமாநுஜதாஸ னென்றும் மதுரகவிதாஸனென்றும் ஸ்ரீவைஷ்ணவதாஸனென்றும் இப்புடைகளிலே வழங்கிவருவன காண்க. இனி நான்காவதான மந்த்ரஸம்ஸ்காரமாவது—திருமந்த்ரம் த்வயம் சரமச்ச்லோகம் என்கிற ரஹஸ்யத்ரயத்தை உபதேசிக்கப் பெறுகை. ஐந்தாவதான யாகமாவது, ‘யஜு—தேவபூஜாயாம்’ என்கிற தாதுவிலிருந்து தேறுகிற யாகசப்தம் திருவாராதனத்தைச் சொல்லுகிற தாகையாலே, பகவதாராதனத்திற்கு அதிகாரம் பெறுகை. இதற்கு மற்றொரு வகையாகவும் பொருள் கூறுவர். அது நிற்க.

14. இவற்றுள் நான்காவதான மந்த்ரஸம்ஸ்காரத்தில் த்வயமென்கிற மந்த்ரரத்நமே மிகச் சிறந்தது. ஸமாச்ரிதனான சிஷ்யனை அந்த மந்த்ரரத்நமே க்ருதக்ருத்யனுக்குகின்றதாக நம் ஆசார்யர்களனைவருடையவும் ஸமகண்டமான ஸித்தாந்தம். இதனாலேயே ஸமாச்ரயண நிஷ்பத்தி யென்றுணர்க. இதுதன்னை ரஹஸ்ய க்ரந்தத்திலே ஸுவ்யக்தமாக எழுதிவைத்து சிலாலிகிதமாக்கிவைத்தார் வேதாந்த தேசிகள். எங்ஙனே யென்னில்; ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரய ஸாரத்தில் க்ருதக்ருத்யாதிகாரத்திலே—

“அநாதிகாலம் ஆஜ்ஞாநிலங்கனமடியாகவுண்டான பகவந்நிக்ரஹத்தாலே ஸம்ஸரித்துப் போந்த நமக்கு அவஸரப்ரதிக்ஷயான பகவத்க்ருபையடியாக வுண்டான ஸதாசார்ய கடாக்ஷவிஷயீகாரத்தாலே வந்த த்வயோச்சாரண நூச்சாரணத்தாலே ப்ரபத்த்யநுஷ்டாநம் பிறந்த பின்பு சரண்ய ப்ரஸாதநங் களில் இதுக்குமேல் ஒன்றில்லாமையாலே நிக்ரஹ ஹேதுக்களை யெல்லாம் க்ஷமித்துத் தீர்ந்த வடியவர் தம்மைத் திருத்திப் பணிகொள்ளவல்ல ஸர்வ சேஷியான ச்ரிய:பதி தன்பேராகத் தானே ரக்ஷிக்குமென்று தேறி நிர்ப்பரண யிருவென்கை. இது *மா ௧௪:* என்கிற சரண்யவாக்யத்திலும் தீர்ந்தபொருள்.”

என்றுள்ள வாக்கியங்கள் நிஸ்ஸந்தேஹவிபர்யயமாக உண்மைப் பொருளை யுணர்த்துகின்றன. மேலே உதாஹரித்த வாக்கியராகியில் “த்வயோச்சாரண நூச்சாரணத்தாலே ப்ரபத்த்யநுஷ்டாநம் பிறந்த பின்பு” என்றும் “சரண்ய ப்ரஸாதநங்களில் இதுக்கு மேல் ஒன்றில்லாமையாலே” என்றுமுள்ள ஸ்ரீஸூக்திகள் ஸாரமானவை. மந்த்ரஸம்ஸ்கார ஸமயத்தில் த்வயமென்னும் மந்த்ரத்தை ஆசார்யன் சொல்ல அதை சிஷ்யன் பின் சொல்லுவதுண்டே இதுதான் ப்ரபத் த்யநுஷ்டானமென்று சொன்னதோடு நில்லாமல் இதற்குமேல் வேறென்று கிடையா தென்றும் ஸுவ்யக்தமாக அருளிச் செய்தாராயிற்று.

15. இப்படியிருக்க, நவீனர்கள் அத்ருஷ்டார்த்தமென்று ஒன்று நடத்திப் போருவதானது சாஸ்த்ரங்களிலும் ஸதாசார்யநுஷ்டாந பரம்பரையிலும் எங்கும் அத்ருஷ்டமான அர்த்தமாதலால் அத்ருஷ்டார்த்த மென்று இதற்குப் பெயரிட்டது மிகவும் பொருத்தமானதே. எம்பெருமானருடைய சிஷ்ய பரம்பரையிலே ஜனித்த வர்களுக்கு ப்ரபந்நத்வமோ சரணாகதத்வமோ ஜன்மஸித்தமேயாகும், அன்னவர்கள் பஞ்ச ஸம்ஸ்காரம் செய்துகொள்வதானது வைஷ்ணவ தீக்ஷார்த்தமாக வத்தனை யல்லது மோக்ஷஸாதனமாகவன்று. நம்முடைய குலகூடஸ்தரான எம்பெருமா னார்க்கு ஸ்ரீரங்கநாதனிடமிருந்து விசேஷித்து வரமும் கிடைத்திருக்கிறது. அதையும் தேசிகனே ந்யாஸதிலகத்தில் “ச்ருத்வா வரம் ததநுபந்தமதாவலிப்தே” என்பதனால் நன்கருளிச் செய்துள்ளார்.

16. ந்யாஸதிலகமென்கிற அந்த திவ்யக்ரந்தத்தில் *அந்தோநந்தக்ரஹண* என்றும், *உக்த்யா நநஞ்ஜய* என்றுமுள்ள இரண்டு ச்லோகரத்னங்கள் நிதியானவை. அவற்றின் விவரணம் வருமாறு;

“அந்தோநந்தக்ரஹணவசகோ யாதி ரங்கேச யத்வத்
பங்குர் நௌகாகுஹரநிஹிதோ நீயதே நாவிக்கேந,
புங்க்தே போகாந் அவிதிதந்ருபஸ் ஸேவகஸ்யார்ப்பகாதி:
த்வத்ஸம்ப்ராப்தௌ ப்ரபவதி ததா தேசிகோ மே தயாலு:”

இந்த ச்லோகத்தின் கருத்தைக் கேண்மின்; குருடன் தனக்கு ப்ராப்யமான வோரிடத்தை யடையவேண்டில், தானே நடந்துசெல்ல அசக்தனாகையாலே கண் தெரிந்தவனும் நடக்கவல்லவனுமான வொருவனைத் துணைகொண்டு சென்று

ப்ராப்ய ஸ்தலத்தையடைகிறான். நொண்டியான வொருவன் தான் கண் தெரிந்த வனையினும் நடந்து செல்லக் காலில்லாதவனாகையாலே தனக்கு ப்ராப்யமான வோரிடத்தை யடையவேண்டும்போது கண்தெரிந்தவனும் கால்நடை வல்லவனு மான வொருவனது உதவியைப்பெற்று [அதாவது ஓர் தோணியிலே உட்காரவைக் கப்பெற்று] ஸ்வப்ராப்யபூமியைப் பெறுகிறான். இவ்விரண்டு த்ருஷ்டாந்தங்கள் இந்த ச்லோகத்தின் முன்னிரண்டு பாதங்களில் தெரிவிக்கப்பட்டன. இவற்றால், ஜ்ஞாநஹீநனை வொருவன் குருடனுடைய ஸ்தானத்திலும், ஆசாரஹீநனை வொருவன் நொண்டியினுடைய ஸ்தானத்திலும் கொள்ளப்படவேண்டியதாகத் தேறும். இப்படிப்பட்ட அதிகாரிகள் ஞானமனுட்டானமிவை நன்றாகவே யுடைய னை குருவையடந்தே புருஷார்த்தனித்தி பெறவேண்டுமென்றதாயிற்று.

17. இதற்குமேல் மூன்றாவதான வொரு த்ருஷ்டாந்தம் மூன்றாவது பாதத் தில் வெகு அற்புதமாகக் காட்டப்பட்டிருக்கிறது. [புங்க்தே போகாந் அவிதிந்ருபஸ் ஸேவகஸ்ய அர்ப்பகாதி:] ஓர் அமாத்யன் நெடுநாள் ராஜஸேவைபண்ணி அபரிமிதமான பொருளையீட்டிச் சேமவைப்பாக வைத்து “இதன் ஆதாயத்தை என்னுடைய புத்ர பௌத்ராதிஸந்தானம் நீழிகாலம் அநுபவிக்கக் கடவது” என்று திடமான வ்ய வஸ்தையைச் செய்து போகிறான். அப்படியே அந்த ஆதாயத்தை அவ்வமாத்ய னுடைய ஸந்தானம் நீண்டகாலம் அநுபவித்துவருகிறது—என்கிற இந்த த்ருஷ்டாந்தத்தினால் ப்ரக்ருதோபயோகியாகத் தெரிவிக்கப்படுகிற விஷயம் அடுத்த ச்லோகத்தினால் அவர்தம்மாலேயே ஸ்பஷ்டமாக நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஒரு மஹாப்ரபுவினிடத்தில் ஸேவைபண்ணி மஹத்தான பேறுபெற்ற அமாத்யன்— என்றவிதில், மஹாப்ரபுவின் ஸ்தானத்தில் ஸ்ரீரங்கநாதனும், ஸேவைபண்ணின அமாத்யன் ஸ்தானத்தில் எம்பெருமானாரும், மஹத்தானபேறு என்பதன் ஸ்தானத் தில் முமுக்ஷுக்களின் பரம புருஷார்த்தமும், ஸந்தானஸ்தானத்தில் அஸ்மதாதி களும் கொள்ளப்பட வேண்டுமென்பது எளிதாகத் தேறுகிறது.

18. இதில் “அவிதிந்ருப:” என்கிற விசேஷணம் வெகு ஆச்சரியமாயிருப்பதோடு தத்வார்த்தத்தை நெஞ்சில் நன்றாகப் பதியவைப்பதாயுமிருக்கிறது. ராஜஸேவை பண்ணின அமாத்யனுடைய ஸந்ததியார்கள் ஆதாயத்தையநுபவிக்கும்போது அந்த ராஜாவின் முகத்தைப் பார்த்திருக்கவேண்டியதில்லையன்றோ; அந்த ராஜா வைப்பற்றி ஒன்றுமே தெரிந்துகொண்டிருக்க வேண்டியதில்லையே. ‘தான் அந்த அமாத்யனுடைய ஸந்ததியே’ என்னுமிடத்தை மூதலிக்க வேண்டியதொன்று தவிர வேறொருக்குத்யமும் இல்லையன்றோ ஸந்ததியார்க்கு; இதுதான் ‘அவிதிந்ருப:’ என் கிற விசேஷணத்தினால் தெரிவிக்கப்படுகிறது. இது போலவே, அமாத்யஸ்தாநீய ரான எம்பெருமானானுடைய ஸந்ததியான நாமும், ‘நாம்’ எம்பெருமானாரைச் சேர்ந்தவர்கள்’ என்பதை மூதலிப்பது தவிர பேற்றின் ஸித்திக்காகப் பெருமா னுடைய திருமுகத்தையும் காணவேண்டிய ஆவச்சயகதையில்லையென்று ஸ்பஷ்ட மாகத் தெரிவித்ததாகிறது. *புங்க்தே போகாந் ந்ருபதிஸவிதே ஸேவகஸ்யார்ப்ப காதி:” என்றாவது, ந்ருபதியினுடைய ப்ரஸ்தாவமேயில்லாமலாவது ச்லோகமியற்றி யிருக்கலாமே; அப்படியின்றிக்கே “அவிதிந்ருப:” என்கிறவொரு விசேஷணமிட் டிருப்பதானது ச்லோகபூரணார்த்தமன்று; “அலங்கார: பரிக்ரஸ் ஸாபிப்ராயே விசேஷணே”

என்கிற லக்ஷணத்தின்படி அணிபெறவன்றோ இவ்விசேஷணமிட்டிருப்பது. ராஜஸேவைபண்ணிப் பொருள் படைத்த அமாத்யனுடைய ஸந்ததியார் முக்திகல்பமான போகங்கனையநுபவிக்குமிடத்து இவர்களும் ராஜஸேவை பண்ணவேணுமென்பதில்லையே. அரசனைக் காண்கைதானும் அநபேக்ஷிதம். ராஜஸேவைபண்ணிப் பொருளிட்டிச் சேமித்துவைத்தவனோ ப்ரதாநனான வொருவன். அவனோடு குடத்துடக்குடையாரெல்லாரும் ராஜஸேவா நிரபேக்ஷர்களாகவும் ராஜமுகநிரீக்ஷணங்கூட வேண்டாதவர்களாகவும் இருந்து பலபல போகங்களை யநுபவிக்கக் காணுநின்றோம். இதனைத் த்ருஷ்டாந்தீகரித்திருக்கின்ற தேசிகனுடைய திருவுள்ளம்பகவதநுவர்த்தநம் பண்ணி ஆசார்யஸார்வபௌமரான எம்பெருமானார் ஸம்பாதித்துச் சேமித்துவைத்த அருளென்னும் அரும்பெரும் பொருளைத் ததநுபந்திகளனைவரும் அவ்வநுபந்த மாத்ரமேயடியாக பகவதநுவர்த்தந நிரபேக்ஷர்களாய்ச் செவ்வனே அநுபவிக்கக் கடமைப்பட்டுள்ளார்கள் என்னுமித்தனையே.

19. 'நாம் பகவத்ஸேவையும் செய்து போருகிறோமே; இது தவறுதானா? இதையும் விட்டுவிட வேண்டியதுதானா?' என்று சிலர் சோத்யம் செய்யக்கூடும். இது மிக அற்பமான சோத்யம்; நாம் செய்துவருகிற பகவத் ஸேவையானது புருஷார்த்தஸாதநமாகவன்று. ஸ்வயம் போக்யமாகச் செய்துவருகிறோமத்தனை. கீழே சொல்லப்பட்ட அமாத்யனுடைய ஸந்ததியார் ராஜமுகநிரீக்ஷணதிகள் பண்ணவேண்டாமலிருக்கச்செய்தேயும் போதுபோக்குக்காக அவை செய்து போந்தார்களாகில் ப்ரத்யவாயமுண்டோ? எந்த காரியமும் ஸாதநமாகத்தான் செய்ய வேண்டுமென்கிற நிர்பந்தமுண்டோ? அஃது இல்லையே.

20. மற்றொரு விசேஷமும் இங்கே குறிக்கொள்ளத்தக்கதுண்டு; "காகேப் ப்யோ ததி ரக்ஷ்யதாம்" [தயிரைக் காக்கை குடியாதபடி காவல் செய்] என்பது போன்றவிடங்களில் சாஸ்த்ரஜ்ஞர்கள் அஜஹல்லக்ஷணையென்று கொண்டு "காகபதம் தத்யுபகாதகே பிடாலாதௌ லாக்ஷணிகம்" [காக்கையைச் சொன்னதானது தயிரைக் கெடுக்கவல்ல பூனை முதலானவற்றையும் தெரிவிக்கக்கூடியதே] என்று நிர்ணயித்திருக்கிறார்கள். அதுபோல "அவிதித்ந்ருப:" என்னுமிடத்தில் ந்ருபபதமானது ஸேவகனையும் லக்ஷணயா காட்டித் தீரும்; * [அவிதித்ந்ருப: அவிதிதஸேவகச் சேத்யுக்தம் பவதி]* இது லௌகிக த்ருஷ்டாந்தமேயாதலால் லோகத்ருஷ்டிக்கு அநுகுணமாகவே பொருள்கொள்ள வேண்டுதலால் இது மிகவும் பொருத்தமானது. ராஜஸேவை செய்த அமாத்யன் ஈட்டின பொருளைக்கொண்டு போகங்களை யநுபவிக்கின்ற தத்ஸந்ததியார்கள் அரசனைக் கண்டிருக்கவேண்டாமபோலவே ராஜஸேவை செய்த ஸ்வமூலபுருஷனையும் கண்டிருக்க வேண்டாவே. இதனால் ஆசார்யஸார்வபௌமரோடு வ்யவஹிதஸம்பந்தம் பெற்றவர்களும் ஸம்பந்த மாத்ரமே கொண்டு பேறுபெற்றுத் தீருவர்கள் என்னுமிடமும், அவர்கள் அவ்வாசார்யனுடைய ஸம்பந்தமொன்றையே ஒருவாறு பெற்றிருக்க வேணுமென்னுமிடமும் தெரிவிக்கப்பட்டதாகிறது.

21. இன்னமும் "ஸேவகஸ்ய ஆத்மஜாதி:" என்னுதே (அப்பகாதி:) என்றதிலும் ஓர் அற்புதமான கருத்து அமைந்துள்ளது. இந்தச் ச்லோகத்தின் முன்பாதந்

களில் குறிக்கப்பட்டுள்ள குருடனும் நொண்டியும் வழிதெரிந்து தாமே நடக்க வல்லமையற்றவர்களாயினும் 'என்னை வழிநடத்தியருளவேணும்' என்று வாய் திறந்து இரந்து நிர்ப்பந்திக்க வல்லவர்களே யென்பது விவாதமற்ற விஷயம். அங்ஙனே வாய்திறக்கவும் வல்லமையற்ற சிறு குழந்தையை [அப்பகனை]க் கடைசியாக த்ருஷ்டாந்தீகரித்ததனால், அதுபோலே நாம் ப்ரார்த்தனையும் செய்யாதே யிருக்கவேணுமென்றும் அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாகத்தானே பேறு வந்தேதிருமென்றும் தெரிவித்தபடி. தேசிக திவ்யஸூக்தியாதலால் இன்னமும் ஆழ்ந்து ஆராயில் சீரிய பொருள்கள் பல பெறலாகும்.

22. இனி அடுத்த ச்லோகத்திற்குச் செல்வோம்;

[உக்த்யா தநஞ்ஜயவிபீஷணலக்ஷ்யயா தே ப்ரத்யாய்ய லக்ஷ்மணமுநேர் பவதா விதீர்ணம். ச்ருத்வா வரம் ததநுபந்தமதாவலிப்தே நித்யம் ப்ரஸீத பசவந் மயி ரங்கநாத.]

என்னுமிந்த ச்லோகம் ஐதிஹ்ய கர்ப்பமாக அருளிச் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. ஸ்ரீரங்கநாதன் எம்பெருமானார்க்கு ஒரு வரம் கொடுத்தருளினதாக இதில் கூறப்பட்டுள்ளது. அந்த வரம் இன்னதென்பதை வியாக்கியான கர்த்தாக்களான முன்னோர்கள் ஸ்பஷ்டமாக எழுதிவைத்துள்ளார்கள். ந்யாஸதிலகம் பலவியாக்கியானங்களுடன் திருக்குடந்தையில் தேசிகஸம்ப்ரதாயாபிவர்த்திநீஸபா வித்வான்களால் பரிசோதித்து அச்சிடப்பட்டிருக்கிறது. அதிலொரு ஸம்ஸ்க்ருத வியாக்கினத்தில்—“ஸ்ரீராமாநுஜார்யாய கீத்ருசவரப்ரதாநமிதி சேதித்தம்:—போ யதீந்த்ரத்வயா பவதாந்தசாஸ்த்ரரஹஸ்யபூதப்ரபத்தி சாஸ்த்ரார்த்தப்ரதிஷ்டாபநாத் ஹேதோ: மாம் அவிகலம் ப்ரபந்தஸ்ய தவ அபிமானே ஸித்தாந்தே ச ஸாக்ஷாத் பரம்பரயா வா யேயே அந்தர்ப்பூதா: தே ஸர்வேபி தேஹாவஸந ஏவ த்வத்ஸம் பந்திஸம்பந்தாத் மோக்ஷம் யாந்த்விதி வரம் ஆப்த பரம்பராச்ராவிதம் ச்ருத்வா”. என்று ஸுஸ்பஷ்டமாகவும் நிஸ்ஸந்தேஹமாகவும் எழுதப்பட்டிருக்கின்றது. ஐதிஹ்யமொன்று இருப்பதாக மூலத்திலேயே காட்டிற்று. அதுதானும் கர்ண பரம்பரையினால் கேட்டறியத்தக்கதென்று (ச்ருத்வா என்பதனால்) சொல்லிற்று. அந்த ஐதிஹ்யம் அப்படியோ இப்படியோவென்று நாம் விவாதப்பட வேண்டாத படி பண்டே ப்ராமாணிகர்கள் பிரகரமாக்கி வைத்தார்கள். எம்பெருமானாரோடு ஸாக்ஷாத்ஸம்பந்தமோ பரம்பராஸம்பந்தமோ பெற்றவர்களுக்கெல்லாம் மோக்ஷ முண்டாகுமென்பது வரப்ரகாரம். இது இவ்விதமாகவல்லாமல் வேறுவிதமாக இருக்கமுடியாது; ஏனென்னில், “ச்ருத்வா வரம்” என்றவுடனே “ததநுபந்தமதா கொடுக்கின்றது. அநுபந்தமாவது ஸம்பந்தம்; தேசிகனுக்கு ஸ்ரீபாஷ்யகாரரோடு ஸாக்ஷாத்ஸம்பந்தமில்லையென்பது நிர்விவாதம். பரம்பராஸம்பந்தத்தைக் கொண்டு தாம் செருக்குற்றிருப்பதாகச் சொல்லும்போது, ஸ்ரீராமாநுஜரோடு பரம்பராஸம்பந்தமுடையார்க்கும் முக்தியுண்டு—என்னுமர்த்தம் ஸித்தித்திருக்க வேண்டியது ஆவச்யகமாயிற்று. அப்படியில்லையானால் “ததநுபந்த மதாவலிப்தே” என்றவிது ச்லோகபூரணர்த்தமான சுவைதுணிக்கள் போலவேயாகுமத்தனை.

23. பொதுவாக, பகவானிடத்தில் சரணாகதி செய்தவர்களோடு ஸம்பந்த ஸம்பந்தம் பெற்றவர்களுக்கும் முக்தியுண்டென்பது ஸம்பந்திபந்நமானது. ஸ்ரீபாஷ்யமங்களைச் சேர்த்து “விநதவிவிதபூதவ்ராதரகைக் கதி கேஷி” என்றவிடத்துச் ச்ருதப்ரகாசிகையிலும் தத்வடிகையிலும் ஸுஷ்டு ப்ரதிஷ்டாபிதமான விஷயம் இது. விசேஷித்து எம்பெருமானாரோடு ஏதேனுமொருபடி ஸம்பந்தமுடையார்க்கு முக்தி கரஸ்த்தமென்பதும் பூர்வாசார்யஸூக்தி ஸித்தமாயிராநின்றது.

24. சரணாகதிகத்யத்தில் “தயைவ ஸர்வம் ஸம்பத்ஸ்யதே” என்றவிடத்துச் ச்ருதப்ரகாசிகாஸூக்தி வருமாறு—“ஸம்பந்திஸம்பந்தி நிஸ்தாணமபி ஸர்வசப்தா பிப்ரேதம்” என்று. “ஸம்பந்தி ஸம்பந்தி ஸம்பந்தி ஸம்பந்தி...” என்று ஸுதீர்க்க ஸந்தாநமாக வசநவ்யக்தி காணவில்லையே யென்று எண்ணவேண்டா. மீமாம்ஸை யில் “ஸப்ததசாரத்நிர்வாஜபேயஸ்ய யூபோ பவதி” என்ற ச்ருதிவாக்யத்தைப் பற்றின விசாரத்தில் உள்ள நிஷ்கர்ஷம் உணரத்தக்கது. “ராமாநுஜஸ்ய அயம்” (அல்லது) “ராமாநுஜஸம்பந்தி அயம்” என்கிற வ்யவஹாரம் ஆழ்வான் எம்பார் ஆண்டான் பிள்ளான் ஆச்சான் முதலானவர்களிடத்திற் போலே தேசிகனிடத்திலும் அவ்யாஹதம்; இன்றுள்ள அஸ்தாதிகனிடத்திலும் அப்ரதிஹதம்; இனி ஏழேழ் பிறவிக்கு அப்பால் ஜநிக்கப்போகிற ஸ்ரீ வைஷ்ணவ சிசுவினிடத்திலும் அநபாயம். ஸம்பந்தத்தில் வ்யவஹிதத்வ அவ்யவஹிதத்வங்கள் அப்ரயோஜகம். எம்பெருமானாருடைய ஸம்பந்திகளுக்கு அந்த ஸம்பந்தமே ஹேதுவாக ஸத்தகி யுண்டென்று இசையுமவர்கள் அந்த ஸம்பந்தத்திற்கு ஒரு அவச்சேதமிட நினைப்பது தகுதியற்றது.

25. உபாயாநுஷ்டாநத்திற்கும் பலப்ராப்திக்கும் ஸாமாநாதிகரண்ய நையத்யம் ஆவச்யகமென்று ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணி அந்வய வ்யதிரேக வ்யாப்திகளைக் காட்டி அதை ஸ்தாபித்தாலொழிய நவீனர்களுக்கு ஸமீஹிதஸித்தியில்லை. இது அஸம்பாவிதமென்பதை இவர்கள் தாமே இசையவேண்டிற்றாய் வந்து முடிந்தது.

26. ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில் அதிகாரிவிபாகாதிகாரத்தில்,

“ஒரு மலையில் நின்று ஒரு மலையில் தாவும் விம்ஹசரீரத்தில் ஜந்துக்களைப் போலே பாஷ்யகாரர் ஸம்ஸாரநிலங்கநம் பண்ண அவரோடுண்டான குடல் துவக் காலே நாம் உத்தீர்ணராவுதோமென்று முதலியாண்டானருளிச் செய்த பாசுரம்”

என்று ஸ்வாமிதேசிகனருளிச்செய்திருப்பதும் இங்கு அநுஸந்தேயம். சரணாகதி கத்யபாஷ்யத்தில் “விபீஷணஸஹாகத ராக்ஷஸந்யாயேந” என்று தேசிகனருளிச் செய்திருப்பதைக் கொண்டு ‘எம்பெருமானாருடைய காலத்திலேயே யிருந்த தத்ஸம் பந்திகளுக்குத்தான் பேறு கிடைக்குமென்று இதனால் தெளிவாகிறது’ என்று சிலர் கூறுவதுண்டு. இதற்குச் சொல்லுகிறோம். “உத்பபாத கதாபாணிச் சதுர்ப்பிஸ் ஸஹ ராக்ஷஸை:” என்று, விபீஷணஸ்வான் பெருமானிடம் வந்துசேரப் புறப்பட்டபோது நான்கு ராக்ஷஸர்களோடுகூடக் கிளம்பினதாகச் சொல்லிற்று. அந்த நால்வரும் விபீஷணனைப்பின் செல்லுகையொழிய ஸ்ரீராமவிஷயீகாரமாகிற பேற்றுக்குட லாக வேறென்றும் அனுட்டிக்கவில்லை யென்னும்போது, அந்த நால்வர்க்கு விபீஷ

ஞழ்வானோடு ஸமகாலத்தில் ஸமதேசத்தில் இருப்பு தேறுகின்றது; ஆகவே ஸ்ரீ பாஷ்யகாரரோடு ஸமதேச காலங்களில் வாழ்ந்தவர்களுக்கு மாத்திரமே தத்ஸம் பந்த நிபந்தநமாகப் பேறு கிடைக்கும்—என்று பிறர் வாதிப்பது. இதுமருள். இங்கு விஷயம் என்னவென்றால், சரணாகதியை யநுஷ்டித்தவன் விபீஷணன்; அவனோடு கூட வந்த நால்வர் கூடவருகை யென்கிற காரியந்தவிர வேறென்றும் அநுஷ்டியாத வர்கள். ‘அநுஷ்டித்தவர்களுக்குத்தான் பலனுண்டு, அநுஷ்டியாதவர்களுக்குப் பலன் இல்லை’ என்னும் வாதத்தை மறுப்பதற்காகவே இவ்விஷயம் தேசிகனாலெடுத்துக் காட்டப்பட்டது. உபாயமென்று பேரிடத்தக்கதானவொன்று எந்த வ்யக்தியினிடத்தில் இல்லையோ அந்த வ்யக்திகளுக்குங்கூடவா பேறு கிடைத்துவிடும்? என்று சங்கிக்குமவர்களுக்குச் செவ்வனே ஸமாதானம் பிறப்பிக்கைக்காகவாயிற்று விபீஷண ஸஹாகதராக்ஷஸர்களை தேசிகன் எடுத்துக்காட்டினது. திண்ணமாகப் பலன் கண்டவிடத்தையன்றோ பிராமாணிகர்கள் த்ருஷ்டாந்தமாக எடுத்துக் காட்டுவார்கள். விபீஷணனோடு மிகவும் வ்யவஹிதமான ஸம்பந்தம் பெற்றவர்களுக்கும் பெருமாள் பலன் அளித்திருக்கலாமாயினும் அது ப்ரமாணூடமாகக் காண மையாலும், ப்ரமாணப்ரதிபந்தமானதைக் காட்டினாலல்லது சங்காகளங்கித ஹ்ருத யர்களுக்கு ஸமாதானம் பிறவாதாகையாலும் கண்ணழிவற்ற ப்ரமாண ஸித்தமானதைக் காட்டினார் தேசிகன். ஸாக்ஷாத் சரணாகதர்களோடு தத்ஸம்பந்திகளோடு வாசியற அனைவர்க்கும் பேறு தப்பாதென்னுமிடத்தை தேசிகன் பல த்ருஷ்டாந்தங்களாலும் பல ப்ரமாணங்களாலும் திடப்படுத்தியிருக்கிறாரன்றோ.

27. மணவாளமாமுனிகளும் யதிராஜ விம்சதியில் “காலத்ரயேபி கரணத்ரய நிர்மிதாதி பாபக்ரியஸ்ய சரணம் பகவத்க்ஷமைவ, ஸா ச த்வயைவ கமலாரமணேர்த்திதா யத் க்ஷேமஸ் ஸ ஏவ ஹி யதீந்த்ர பவச்ச்ரிதாநாம்.” என்கிற ஒரு ச்லோகத்தினால் ஸாரமாக ஒரே வார்த்தையிலருளிச்செய்து தலைக்கட்டினாராயிற்று. திருவாய்மொழியில்(6-10-11)*திருவேங்கடத்துக்கிவைபத்தும் பிடித்தார் பிடித்தார் வீற்றிருந்து பெரியவானுள் நிலாவுவரே* என்றவிடத்து ஈட்டில்—

“இவர் பண்ணின ப்ரபத்தியே நமக்குமெல்லாம்; தனித்துவேண்டா; இப் பாசுரத்தைச் சொல்லிப் பலத்திலே அந்வயிக்குமத்தனை. நற்கண்குகிரங்கினது தோற்கன்றுக்கு இரங்குமாபோலே இவரை நினைத்து இப்பத்துங் கற்றார் பக்கலிலும் ஈச்வரன் ப்ரஸந்நனும். ஸ்ரீவிபீஷணஞழ்வானோடு வந்த நால்வர்க்கும் அவன் பண்ணின ப்ரபத்தியே அமைந்ததினே. ‘இவனுடையவன்’ என்று எதிர்த்தலைக்குத் தோற்றவிருக்கு மத்தனையே வேண்டுவது.” என்றருளிச்செய்துள்ளது காண்க.

28. இப்படி ஆழ்வார் ஸம்பந்தமும் எம்பெருமானார் ஸம்பந்தமும் நமக்குக் குறைவற்றிருக்க நாமொரு ஸதாசார்யனத்தேடி ஆசிரயிப்பது எதற்காக? என்று சிலர் கேட்பது மந்தசோத்யம். யதிராஜஸப்ததியில் “அநுகல்பபூத முரபித்பதம் ஸதாம்.....சரணம் யதீந்த்ரசரணம் வ்ருணீமஹே.” என்றருளிச் செய்த ச்லோகத்தின் பொருளை அனைவருமறிவரே. எம்பெருமானார் திருவடிகளைப் பணிவதுதான் முக்கிய பக்ஷமென்றும் எம்பெருமான் திருவடிகளைப் பணிவது கௌணபக்ஷமென்றும் முத்தகண்டமாகப் பேசினாராயிற்று. “ஸம்பவதி முக்க்யகல்பே கௌணகல்பாவலம் பநம் அந்யாய்யம்—முக்க்ய பக்ஷம் ஸம்பவிக்கும்போது கௌணபக்ஷத்தை யவலம்

பிப்பது அடாது” என்கிற நியாயம் கவிதார்க்கிக கேஸரி அறியாததன்றே. அறிந்து வைத்து, கௌணபக்ஷமான பகவச்சரண சரணவரணத்தைப் பலபல ஸ்தோத்ர க்ரந்தங்களினால் ஏன் பண்ணி நின்றார்? என்று கேட்டால் என்சொல்லுவது? நற்போது போக்குக்காகவத்தனை என்பது தவிர வேறு பணிக்க முடியாதன்றே. “புங்க்தே போகாந் அவிதிதந்ருபஸ் ஸேவகஸ்யார்ப்பகாதி:” என்றும் “ச்ருத்வா வரம் ததநு பந்தமதாவலிப்தே” என்றுமுள்ள இரண்டு ஸ்ரீஸூக்திகளே இவ்விஷயத்தில் நிதியானவை. சரணாகதிகத்யத்தின் முடிவில் “நிஸ்ஸம்சயஸ் ஸுகமாஸ்வ” என்ற விடத்திற்கு பாஷ்யமிட்டருளா நின்ற தேசிகள்—

“ஏதேந அநாதிகாலமாஜ்ஞாதிவங்கநமூல பகவதப்ரஸாதேந ஸம்ஸரதோ மே பகவத்க்ருபாமூல ஸதாசார்யாங்கிகாரேண த்வயோச்சாரணா நூச்சாரண பூர்வக-ஸ்வரக்ஷாபரந்யாஸே ஸித்தே, ப்ரஸாதநேஷு அஸ்மாதப்ப்யதிகஸ்யாபாவாத் ஸ்வீக்ருதபர: ச்ரிய:பதிர்நாராயண: காலத்ரய வர்த்திந: ஸர்வாந் அப்ரஸாதஹேதாந் யதார்ஹம் க்ஷாந்த்வா ஸ்வயமேவ ஸ்வார்த்தமேவ மாம் ஸ்வஜ்ஞாநதர்சந ப்ராப்த்யாதிப்ரதாநேந ரக்ஷேதி விச்வஸ்தோ நிர்ப்பரோ நிர்ப்பய: ஸந்துஷ்டோ பவேதி நிகமிதம் பவதி.”

என்றருளிச் செய்திருக்கிறார். ரஹஸ்யத்ரயஸார — க்ருதக்ருத்யாதிகாரத்தில் “ஸதாசார்ய கடாக்ஷ விஷயீகாரத்தாலே வந்த த்வயோச்சாரணநூச் சாரணத்தாலே ப்ரபத்த்யநுஷ்டாநம் பிறந்தபின்பு சரணய ப்ரஸாதநங்களில் இதுக்குமேல் ஒன்றில்லாமையாலே” என்று தமிழிலருளிச் செய்தது தன்னையே ஸம்ஸ்க்ருதத்திலும் ஸுவிசதமாக வருளிச்செய்தாராயிற்று. ஸ்வாமியின் சரணாகதி கத்யத்திற்கு பாஷ்யம் செய்தருளுமிடத்து “பகவத்க்ருபாமூல ஸதாசார்யாங்கிகாரேண த்வயோச்சாரணநூச்சாரண பூர்வக ஸ்வரக்ஷாபரந்யாஸே ஸித்தே” என்கிற இந்த வாக்யம் எதற்காக விந்யஸ்தமாயிற்றென்பதை விமர்சிக்கவல்லார்க்கு அத்ருஷ்டார்த்தாநுஷ்டானமென்று நடந்துவருகிற வெரு நாடகம் அத்யந்த நவீநமும் ஆதாரமற்றதும் என்பது நெஞ்சிலே நன்கு பதியும்.

—:—

29. நம்முடைய ஸம்ப்ரதாயத்தில் இன்னமும் சில அநுஷ்டானங்களைப் பற்றி ப்ரமாணோபபத்திகள் காட்டவேண்டியவையுண்டு. ஜயந்திகளில் உத்ஸவாந் தத்தில் பாரணை என்பதுபோன்ற விஷயங்களாம் அவை. அத்தகைய அநுஷ்டானங்கள் இதர ஸம்ப்ரதாயங்களிலும் ஏகதேசிகளால் தழுவப்பட்டுள்ளனவாதலால் விசேஷித்து இங்கு நாம் சிரமங்கொள்ளவேண்டிய ஆவச்யகதை யில்லை யென்று நிற்கின்றோம்.

30. மணவாள மாமுனிகள் உபதேசரத்தின மாலையில்— “ஆசாரியர்கள் அனைவரும் முன்னொசரித்த, ஆசாரந்தன்னை யறியாதார்—பேசுகின்ற, வார்த்தை களைக்கேட்டு மருளாதே பூருவர்கள், சீர்த்த நிலைதன்னை நெஞ்சே சேர்.” என்றருளிச்செய்துள்ள பாசுரத்தை நம்மவர்களுக்கு நினைப்பூட்டி நிற்போம். ... *

ஸ்ரீ காஞ்சி ப்ரதிவாதிபயங்கரம், ஜகதாசார்ய ஸிம்ஹாஸநாதிபதி,
மஹாவித்வான், மஹாமஹிமோபாத்யாய

அண்ணங்கராசார்யர்

தொகுத்து எழுதிய

— ஸ்ரீ லோகாசார்ய ஸித்தாந்தஸாரம் முற்றிற்று —

ஸ்ரீரஸ்து.

— முடிவுரை —

அடியேன்செய்யும் விண்ணப்பம்

அன்புமிக்க ஆரியர்கள் !

ஸ்ரீலோகாசார்ய ஸித்தாந்தஸாரமென்னும் இந்த நூல் தமிழ்ப் பாஷையில் மட்டுமன்றிக்கே ஸம்ஸ்கிருத பாஷையிலும் தெலுங்கு பாஷையிலும் எனது ஸம்ஸ்கிருத ஆந்திர பத்ரிகைகளிலும் பிரசுரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. நமது ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்பிரதாயத்தைச் சேர்ந்த ஸகல ஆசாரியர்களினுடையவும் ஸ்ரீஸூக்திகளினால் தேறியுள்ள ஸித்தாந்தமே இதில் அவரவர்களின் ஸ்ரீஸூக்திகளை யெடுத்துக்காட்டி விளக்கப்பட்டுள்ளது. பலவாண்டுக்குமுன்பு “தென்னாசார்ய ஸம்பிரதாயம்” என்னும் பெயரால் ஒரு நூல் வெளியிட்டிருந்தோம். அது வெகுநாளாகவே துர்லபமாய்விட்டது. அதன்பிறகு ஸத்ஸம்ப்ரதாயார்த்தஸாரநிதி யென்னும் நூலைச் சிறிது விரிவுபடுத்தி வெளியிட்டிருந்தோம். அதுவும் ஏழெட்டுவருஷகாலமாக துர்லபமாகிவிட்டது. அதில் சில விஷயங்களைத் தவிர்த்தும் சில புதிய விஷயங்களைச் சேர்த்தும் ஸ்ரீலோகாசார்ய ஸித்தாந்தஸாரமென்கிறவிந்நூல் வெளியிடப்பட்டதிப்போது.

ஸ்ரீராமாநுஜன் 285ல் பதிப்பிக்கத் தொடங்கப்பட்டவிது இப்போது 288ல் பூர்த்தியடைந்ததாயிற்று. ஏற்கனவே மாதந்தோறும் பத்ரிகைபெற்றவர்கள் பாரங்களைப்பிரித்தெடுத்துத் தனிப்புத்தகமாக பயிண்டு செய்வித்துக் கொள்ளலாம். கீழ் ஸஞ்சிகைகளைப் பெறுதவர்கள் தனிப்புத்தகமாகப் பெற விரும்பினால் இரண்டு ரூபா (M. O.) அனுப்பிப் பெறலாம். ஸம்ஸ்கிருதபாஷையிலும் தெலுங்கு பாஷையிலும் பிரசுரிக்கப்பட்டவிதனைப் பெறவிரும்புமவர்களும் அப்படியே.

இங்ஙனம்,

P. B. அண்ணங்கராசாரியர்.